

NÁRODNÍ DIVADLO MORAVSKOSLEZSKÉ

Mistrová vlásenkárny DJM

Renáta Školoutová

a herec činohry NDM

Jan Fišar

OPERA

Soudní mašinérie jako
hudební noční můra

ČINOHRA

Rozhovor s novými
hereckými posilami

BALET

Kadi Jürgens a Anna Nitrová: Zpívat
a tančit zároveň je velmi náročné

MUZIKÁL

Ostrava dýchá muzikálem...

POŘÁD SE NĚCO DĚJE 3 DIVADLA | 4 SOUBORY POŘÁD SE NĚCO DĚJE 107. sezóna 2025/2026 POŘÁD SE NI

PREMIÉRY

OPERA – PROCES | MOJŽÍŠ A FARAON | HRÁČ | Oratorium Christus (koprodukce SHF)

ČINOHRA – PODOBA VĚCÍ | KARDINÁLNÍ CHYBA | IDIOT | BŮH | VELRYBA

BALET – NEJEN MOZART! | BABYLON BALET

MUZIKÁL – TAK SE NÁM STALO...

**MÁTE UŽ SVÉ
PŘEDPLATNÉ?**

SLOVO ŘEDITELE DIVADLA

Vážení a milí přátelé,

začala 107. sezóna Národního divadla moravskoslezského. Sezóna 2025/2026, která bude oproti těm předcházejícím trochu odlišná. Nezačíná tradičním *Galavečerem*, tedy společným představením všech našich čtyř uměleckých souborů. Chybí nám k tomu jedno divadlo. V Divadle Antonína Dvořáka se totiž od července pilně pracuje. Probíhá zde velká rekonstrukce horních jevištních technologií, takzvaného provaziště. Divadlo tím jednak získá další technologický bonus, jednak bude více odpovídat požadavkům jednadvacátého století. Tvůrcům se pak otevírají další nové možnosti. Nezbytné omezení provozu se projevilo i v přípravě repertoárového plánu. V našem druhém velkém divadle – v Divadle Jiřího Myrona – se do konce kalendářního roku neuskuteční žádná premiéra nového titulu. O to více zde budeme hrát a Vy se můžete těšit na větší počet repríz populárních inscenací muzikálových, činoherních i baletních. Některé z nich bývají navíc dlouho dopředu vyprodány, a tak věřím, že se nám podaří více uspokojit Váš zájem, který nás velmi těší.

Soubor opery se ocitl na dva měsíce bez své hlavní scény. Přijal tento mimořádný stav jako velkou výzvu zrealizovat projekt, na který by v normální operní sezóně nebylo místo. Je jím bezesporu provedení vznešeného oratoria Franze Liszta *Christus*. Tato monumentální téměř tříhodinová kompozice nebývá pro svou náročnost často hrána. Její uvedení je vskutku neobvyklou hudební událostí i v celostátním kontextu. A nám v Ostravě se nabízí jedinečná a jediná možnost vyslechnout si toto oratorium ve čtvrtku 18. září 2025 v katedrále Božského Spasitele. Koncert se koná v rámci 22. ročníku Svatováclavského hudebního festivalu. Vedle renomovaných sólistů účinkuje sbor a orchestr opery

Národního divadla moravskoslezského. To vše v nastudování a pod taktovkou hudebního ředitele opery NDM, dirigenta Marka Šedivého.

Do sakrální stavby se operní soubor dostane ještě jednou. V říjnu a na více repríz. V nejstarším ostravském kostele – v kostele svatého Václava – připraví speciálně pro tento prostor inscenaci opery Philipa Glasse *Proces* podle stejnojmenného románu Franze Kafky. Někteří si možná vzpomenou, že tento titul jsme měli původně naplánovaný do Divadla Antonína Dvořáka na konec sezóny 2019/2020. Premiéru nám tehdy zmařila covidová opatření, která vedla k dlouhodobému uzavření divadel. Nynější inscenaci uvádíme v kostele svatého Václava pouze v říjnu a naplánováno je celkem 12 představení.

Nastudování a uvedení tohoto díla v krásném komornějším prostoru je velkou výzvou a uměleckým dobrodružstvím pro všechny zúčastněné na této mimořádné originální operní produkci. A já pevně věřím, že naše úsilí společně přetavíme ve vzácný umělecký zážitek, v němž skrze Glassovu minimalistickou hudbu ožije příběh Josefa K. „*Někdo musel Josefa K. pomluvit, neboť byl, ač neprovedl nic zlého, zatčen.*“ Tak zní první věta *Procesu*, světoznámého románu Franze Kafky. Je zajímavé, že Franz Kafka, který nenapsal ani jedinou divadelní hru, je v posledních dekáдах uváděn v rozličných jevištních adaptacích svých prozaických textů. A to nejen v činoherní podobě. Existují i mnohá operní, či dokonce baletní zpracování. Uvedení Glassova *Procesu* je v Národním divadle moravskoslezském prvním nastudováním díla Franze Kafky. Tato inscenace by se nemohla uskutečnit bez vstřícnosti bratrů z katolické církve. Jmenovitě můj velký dík zaslouží farář farnosti Moravská Ostrava Vítězslav Řehulka a diecézní biskup Mons. Martin David.

Vypadá to, že start 107. sezóny slibuje zajímavá divadelní setkání nejen v opeře! POŘÁD SE NĚCO DĚJE! Něco, u čeho stojí za to být účasten. I když letošní sezóna zahrnuje méně premiérových inscenací, je velmi pozoruhodná. Ani jeden z nově uváděných titulů se dosud v našem divadle nikdy nehrál. Přitom zde najdeme díla zpracovávající předlohy klasiků světové literatury, včetně Bible. Jiná zase uvádíme v českých, nebo i světových premiérách. Pořád se něco děje a bude dít! Celou 107. sezónu! Velké klasické příběhy střídají příběhy dosud neznámé.

Doufám a pevně věřím, že i v této sezóně naleznete řadu důvodů k návštěvě našich představení! Abychom zde společně sdíleli krásu, radost, neopakovatelná setkání s příběhy a lidmi a odcházeli v radosti či dojetí, s osvobozujícím zážitkem očištění katarze, tolik potřebné našim životům. Na konec mě v těchto dnech napadají slova Jiřího Suchého, která zaznívají ve hře *Jonáš a tingl-tangl*: „... a neztrácejte naději. Protože když ji ztratíte a někdo ji najde, určitě vám ji nevrátí, bude rád, že ji má sám.“

Děkuji za pozornost, přeji Vám inspirativní čtení a hodně krásných společných divadelních zážitků v našem-Vašem Národním divadle moravskoslezském. Těším se moc na Vás!

V úctě

Váš

Jiří Nekvasil

PREMIÉRY SRPEN – ZÁŘÍ – ŘÍJEN 2025

ČINOHRA
31. srpna 2025 / Divadlo „12“
Pavel Klusák

**AGNETHA
VOLÁ S.O.S.**

OPERA
9. října 2025 / kostel svatého Václava v Ostravě
Philip Glass

PROCES

ČINOHRA
18. října 2025 / Divadlo „12“
Neil LaBute

PODOBA VĚCÍ

NÁRODNÍ DIVADLO MORAVSKOSLEZSKÉ (založeno 1919)

Národní divadlo moravskoslezské se sídlem v Ostravě je největším a nejstarším profesionálním divadlem v Moravskoslezském kraji a zároveň největší kulturní institucí zřizovanou statutárním městem Ostrava. Je nepřehlédnutelným centrem kulturního, duchovního, intelektuálního a společenského života občanů Ostravy a širokého okolí. Jako jediné na Moravě má divadlo čtyři umělecké soubory – operu, činohru, balet a muzikál, které hrají pravidelně na třech stálých scénách: v Divadle Antonína Dvořáka, Divadle Jiřího Myrona a Divadle „12“.

Široce rozkročená ambiciózní dramaturgie všech čtyř uměleckých souborů je vedena systematickou snahou oslovit co nejširší divácké spektrum všech generací a zájmů. Od klasického českého a světového repertoáru přes objevnou dramaturgii a současnou tvorbu až k experimentálním dílům a projektům mnohdy na hranicích žánrů. Svou úrovní se dnes Národní divadlo moravskoslezské řadí ke špičce českého divadelního umění, což dokládají jak ocenění na divadelních festivalech, tak zájem domácích i zahraničních inscenátorů, choreografů i sólistů, kteří zde hostují.

Společně s Ostravským centrem nové hudby je Národní divadlo moravskoslezské pořadatelem festivalu NODO (Dny nové opery Ostrava / New Opera Days Ostrava). Několikadenní festival poskytuje co dva roky prostor pro realizaci nových operních děl současných skladatelů. Poprvé se festival NODO konal v roce 2012, kdy se setkal s velkým zájmem účastníků i médií.

Divadlo Antonína Dvořáka

Divadlo bylo postaveno v novobaročném stylu podle návrhu vídeňského architekta Alexandra Grafa v roce 1907. Do roku 1919 v něm hrál pouze německý soubor a čeština v této budově zazněla poprvé až v roce 1919, kdy zde začalo hrát Národní divadlo moravskoslezské. Během druhé světové války utrpěla budova bombardováním a byla nutná rekonstrukce.

V roce 1948 bylo divadlo přejmenováno na Divadlo Zdeňka Nejedlého a v 50. letech došlo ke změně vnějšího vzhledu: novobaroční prvky byly nahrazeny sloupovou řadou v průčelí, kterou můžeme vidět dodnes. Od roku 1990 nese tato budova název Divadlo Antonína Dvořáka. Při rekonstrukci v letech 1999–2000 došlo také k uzavření loubí před hlavním vstupem, které je dnes součástí interiéru.

Dominantními barvami interiéru jsou červená, bílá a zlatá. Divadlo Antonína Dvořáka je domovskou scénou souboru opery, hrají zde i soubory činohry a baletu. Hlediště divadla po rekonstrukci na přelomu tisíciletí pojme 517 diváků.

Divadlo Jiřího Myrona

Původně český Národní dům byl postaven v roce 1894 podle projektu Josefa Srba v novorenesančním stylu. V letech 1908–1919 zde působilo první stálé české ostravské profesionální divadlo. Když bylo v roce 1919 založeno Národní divadlo moravskoslezské, přesunulo se zpět do budovy Městského divadla. Po okupaci Československa se do Městského divadla vrátili Němci a Češi se přesunuli do Národního domu, který musel být zásadně zrekonstruován.

Po druhé světové válce byla budova přejmenována na Lidové divadlo (1945), od roku 1954 nese název Divadlo Jiřího Myrona. Zásadním datem byla noc ze 6. na 7. prosince 1976, kdy divadlo vyhořelo. Po rozsáhlé rekonstrukci a dostavbě bylo opět otevřeno v roce 1986. Na podzim roku 2017 započala další rozsáhlá rekonstrukce DJM, která byla dokončena na jaře 2019.

Dominantní barvou interiéru divadla je okrová a hlediště disponuje kapacitou 615 diváků. Divadlo Jiřího Myrona je domovskou scénou souboru muzikálu, účinkuje zde rovněž činoherní a baletní soubor.

Divadlo „12“

Divadlo „12“ je od 100. sezóny komorním divadelním prostorem Národního divadla moravskoslezského. Slavnostní otevření se uskutečnilo dne 16. září 2018. Scéna se nachází v areálu budov Divadla Jiřího Myrona na třídě Čs. legií 12 v prostorách, kde dříve bývala Občanská záložna.

Divadlo tvoří dva prostory – mimo divadelní sál je to také divadelní bar Ve Dvanáctce. Autorem architektonické studie byl architekt Jiří Stejskalík. Toto divadlo pro 60 diváků nabízí velmi intimní atmosféru a jedinečný intenzivní kontakt mezi hercem a divákem. Je místem pro inscenace a aktivity všech souborů NDM i pro další experimentální divadelní projekty na pomezí žánrů.

OBSAH

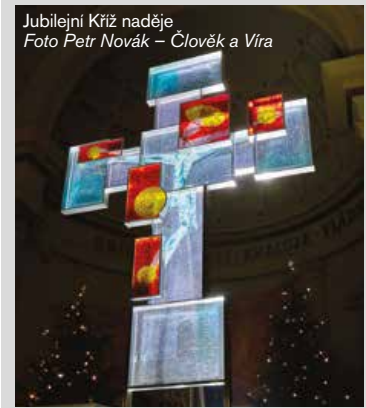
- 6 „Nevím, kde je těch třicet let, kdy jsem slavil čtyřicátiny.“
- 7 „Zkouším své vlásenkářské výrobky na svém muži.“
- 10 „Některé high-tech novinky se tváří, jako by přijely z daleké budoucnosti...“
- 12 Stalo se před 100 lety...

13 OPERA

- 15 Závěr sezóny přinesl výjimečný hudebně-divadelní zážitek
- 16 Rozsáhlý orchestr, velký sbor, pět sólistů a v neposlední řadě specifický prostor s odpovídající akustikou i duchovní atmosférou
- 18 Glassův PROCES v české premiéře v netradičním prostoru kostela sv. Václava v Ostravě
- 20 Do operního souboru jsme přivítali Martina Javorského

21 ČINOHRA

- 23 Srpnová premiéra činohry AGNETHA VOLÁ S.O.S.
- 25 Druhá premiéra a téma posedlosti krásou povrchu, lidským tělem a tváří
- 26 Nové tváře činoherního souboru
- 28 Svižná a chytrá satira – co všechno je třeba obětovat pro zachování obrazu bezchybné instituce?
- 29 Inscenace s působivou i moderní vizuální podobou
- 30 Jarka Lukavského si v alternaci s Ivanem Dejmalem nově zahraje Radim Bierski

Jubilejní Kříž naděje
Foto Petr Novák – Člověk a Víra

Víte, kde se v Ostravě nachází více než dva metry vysoký skleněný Kříž naděje?

Autorem jeho návrhu je architekt Marek Štěpán; technikou fúzování barevného skla jej zhotovil umělecký sklář Martin Hoplíček.

31 BALET

- 33 Oslava Mozartova výročí – premiéra NEJEN MOZART!
- 34 Ibsenovo drama v nové choreografii Jeroena Verbruggena vyvolalo mnoho pochvalných reakcí
- 36 „Miluji tanec a od mala jsem dělala balet.“ (Anna). „Celý život jsem snila o tom, že budu součástí taneční produkce.“ (Kadi)
- 38 CARMEN & ŠÁRKA – balet NDM hostoval na Smetanově Litomyšli

39 MUZIKÁL

- 41 Jaký je to pocit stát na jevišti na vysokých podpatcích, vám prozradí nové tváře souboru
- 42 Navýšili jsme počet představení vašich oblíbených titulů!
- 44 Příběh přátelství tří žen – připravujeme premiéru muzikálu TAK SE NÁM STALO...
- 45 Muzikálový soubor v čele s Lukášem Adamem zabodoval v prestižní anketě serveru musical-opereta.cz
- 46 Napříč žánry jsme „posbírali“ Moravskoslezské kulturní CENY JANTAR

- 48 Vzpomínka na Stanislava Šárského
- 50 Vzpomínka na dva bývalé herce činohry
- 51 V archivu jsme přivítali kolegy z celé republiky

52 NDM EXTRA

- 52 Ochutnávka z nabídky 25. ročníku Cyklu komorních koncertů
- 53 Pojmenování slavnostního sálu po Janu Škodovi je poctou jeho odkazu

54 ATELIÉR NDM

- 54 Divadelní akademie třetího věku přijímá nové členy; v této sezóně se zaměří na české loutkářství
- 55 Festival mladých divadelníků

56 PROGRAM ZÁŘÍ A ŘÍJEN 2025

Buďte s námi i ve virtuálním světě...

Národní divadlo moravskoslezské

ndm ostrava

Národní divadlo moravskoslezské

ndm.ostrava

www.ndm.cz

Foto Adolf Horsinka

JAN FIŠAR

První týden v Ostravě jsem proplakal

V jakém životním období a rozpoležení se teď nacházíš?

Myslím, že všechno je v normě úměrné věku.

Ostrava je tvým druhým působištěm. Po DAMU jsi nastoupil do Pardubic, odkud jsi po pěti letech odešel do tehdejšího Státního divadla v Ostravě...

Hráli jsme na festivalu v Hradci Králové, přijel tam ostravský šéf činohry Karel Brynda a nabídl mi angažmá. Já, zavilý Pražák, jsem si to vůbec neuměl představit. Nikdy jsem v Ostravě nebyl, a když jsem poprvé přijel, tak to byl ještě větší šok. O Ostravě se říkalo „tam někde na východě“, což dodnes říkají někteří mí kamarádi v Praze, kteří tady taky nikdy nebyli. A já jim tohle město, které se od revoluce výrazně změnilo, obhajují. Ubytovali mě v dnešním hotelu Brioni na Stodolní, byl to tehdy jeden z nejhorších podniků, a to byl teda zážitek. První týden jsem tam proplakal. Totální deprese.

Na jak dlouho jsi počítal, že sem jdeš?

Říkal jsem si tak dva tři roky a pak vypadnu. A je z toho 43 let.

Počítal jsi s tím, že půjdeš zpátky do Prahy?

Toužil jsem jít na Vinohrady, kde hrál můj tatínek. Ale právě tatínek byl za Ostravu rád, divadelně měla velkou pověst. Byl tady tehdy i Jan Kačer, se kterým jsem ovšem dělal jen dvakrát. On měl své herce a mezi ně já nepatřil. I tak jsem hrál jednu hlavní roli za druhou, takže jsem na město trochu zapomněl. Parta v divadle byla perfektní, což zůstalo dodnes. Několikrát jsem pak byl některými pražskými divadly osloven kvůli angažmá, i těmi tenkrát vytouženými Vinohrady, ale nakonec z toho z různých důvodů sešlo. A já jsem nikdy nebyl tak ambiciózní, abych si o angažmá řekl nebo o něj prosil.

Nelitoval jsi někdy, že jsi v Ostravě zůstal?

Když jsem v Praze, třeba o prázdninách, tak při nějaké lahvině ten splín někdy přijde. Je mi smutno po městě i po nerealizovaných příležitostech. Ale nemá smysl se vracet a určitě toho zásadně nelituji. Soubor je tady pořád skvělý a pracují tady lidé, kteří mě zajímají.

Po které roli se o tobě po příchodu do Ostravy začalo mluvit?

Ze začátku to byly spíš takové provozní věci, byť jsem tři roky za sebou hrál samé hlavní role. Za Trigorina v *Rackovi* jsem dokonce dostal Cenu literárního fondu, tři tisíce korun, to byl tehdy balík! A když člověk tolik hraje, tak ho samozřejmě lidé začnou víc vnímat, jak v souboru, tak i mimo něj. Ale zásadní byl až Juan, tam se to zlomilo. Janusz Klimsza mi pak řekl, že *Don Juan* byla jedna z nejkrásnějších inscenací, které kdy viděl.

O Donu Juanovi mluvíš často. Co se během něj stalo?

Té roli jsem propadl. Přistoupil jsem k tomu poctivě a Konstantina Sergejeviče Stanislavského si vzal přímo do náruče. Prožil jsem si to se vším všudy, i s tím alkoholem, zkrátka životní smršť. Bylo to na hraně, chvílemi jsem stál na obou březích...

Co tě zastavilo?

Paradoxně zase práce, která následovala potom. Juan nebyl až tak náročný textově, ale jedna z nejtěžších rolí, kterou jsem kdy v životě hrál a která přišla po Juanovi, byl Fiesco. To byl monolog za monologem ve verších...

... takže sis uvědomil, že jestli budeš takhle pokračovat, půjde kariéra do háje?

Samozřejmě. Kolega Václav Antoš mi kdysi doporučil autobiografickou knihu brněnského herce a dramaturga Lubomíra Černíka *Chobotnice*. Je o alkoholu, o cestě na dno. Tak jsem si ji přečetl.

Musel ses tedy „odchuanovat“?

Ano, odchuanovat je nádherné slovo.

Proč právě role Juana s tebou tak zamávala?

Byl mi blízký. Když se řeklo, že se bude dělat *Don Juan*, vůbec mě nenapadlo, že bych ho mohl hrát. Ale když jsem si scénář, koláž textů z Bible, Molièra a Tirsa de Moliny, přečetl, zasáhlo mě to. Ta Juanova ojedinelost, kterou vyčnívá nad ostatní figury. A v závěru, který je drtivý, i v té muzice, jde proti všemu. Je sám. Ač jsem v řadě věcí jiný člověk než Juan, jsem taky rád sám. Partner je samozřejmě důležitý, kdybych neměl manželku, v bytě bych asi zešlel. Ale o to víc si můžu vyhledávat samotu, když vím, že mám partnera, který mě podrží.

Podrželo tě partnerství v „chuanovském“ období?

Tam to bylo složité. Byl jsem se svou druhou ženou a nebylo, jak podržet, protože

Pokračování rozhovoru na straně 8

Foto Adolf Horsinka

RENÁTA ŠKOLOUTOVÁ

Vlásenkárky byly vždycky dámy

V jakém životním období a rozpoležení se nacházíš?

V krásném období, užívám si naplno to, co jsem se za celý život v profesi, které věnuji šedesát procent času, naučila. A v soukromí jsem taky šťastná. Kvůli náročnosti divadelního provozu mi krachla dvě manželství a vyšlo to až napotřetí.

Napotřetí? Takže jsi ve svazku s divadlem déle než v manželství s Marcellem Školoutem?

Ano, v divadle jsem 47 let! Bylo mi sedmnáct, když jsem po vyučení nastoupila. Prvnímu manželovi to imponovalo, jenže divadlo mě tak pohltilo, že jsem se muži nevěnovala, jak si představoval. Byla jsem vdaná rok a den. Druhého manžela jsem potkala za barem, kam jsme přišli s kolegý poté, co zavřel divadelní klub. Setkaly se dvě časově náročné profese, on navíc po revoluci odjel pracovat do Německa, a tak jsme se odcizili. Pak jsem byla dlouho sama, vrátila jsem se dokonce ke svému dívčímu jménu. A tehdy přišel do baletu z opavského divadla takový chlapec, který se pořád motal ve vlásenkárně. Byla jsem už opatrná, nejdřív jsme byli dlouho

kamarádi, pak jsme spolu sedm let žili a až v roce 1999 se vzali. A jsme spolu šťastní dodnes. K odchodu od divadla by mě nikdo nedonutil!

Za výběr tvé původní profese, kadeřnice, ale i za to, že jsi v divadle, může tvoje maminka. Byla divadelní fanynka?

Naopak, z Karviné, odkud pocházím, bylo do divadla docela daleko. Moje maminka byla dáma, milovala krásné věci, měla ráda krásné lidi a mě k tomu vedla od malička. Taky milovala romantiku a italské filmy s Mastroiannim, takže když našla inzerát z divadla, tak mi řekla: – Zajedeš se tam podívat. Měla jsem trochu strach, hlavně z cizího města. Když jsem přišla do vlásenkárny, byl tady tenkrát šéfem pan Nytra. Obhlídl mě od hlavy k patě a prý: – Tak my vás bereme, jestli chcete. Byl to velice příjemný starší pán, díky kterému jsem sem vkročila pravou nohou a s hlavou vzhůru a ničeho se už nebála.

Předal ti něco, co tě ovlivnilo dodnes?

Říkával: – Vlášenkárky byly vždycky dámy. Vizáž i chováním. Vždy upravené

a i v nepříjemných situacích musí zachovat dekórum. A taky mě samozřejmě naučil řemeslo. Sedli jsme si, on vzal dřevěnou hlavu, napínal na ni tyl a já mu podávala špendlíky. U toho jsme si povídali o divadle, o rodině a já všechno okoukala. Profesi jsme si utužovali tím, že jsme pořád něco vyráběli – nejen paruky, přičesy, ale i řasy, které se kdysi taky poutkovaly, to už se dneska vůbec nedělá. Já díky tomu dokážu udělat třeba lišce Bystroušce řasy až za uši.

Jak ses sžívala s pro tebe neznámým prostředím divadla?

Byla jsem přidělena k dámskému operetnímu sboru, kde jsem nahradila mladou kolegyni, která se vdávala do Jugoslávie. Asi měsíc jsem s ní chodila po šatnách a pak mi říká: – Tak tady máš paruky, tady hřebeny a sponky, toto je tvoje židle. A odstěhovala se. Líčení jsem se učila za běhu, ale byla jsem si jistá, že to zvládnou, protože mě to od první chvíle strašně bavilo. A už nikdy, nikdy jsem si nedovedla představit, že bych šla do kadeřnictví. Přesto, že jsem měla zpočátku velký respekt ze zdejších celebrit, jako byla třeba tehdejší primabalerína Alice Kvasnicová, kterou jsme všichni zdravili s nábožnou úctou.

Zatím to zní dost ideálně, žádná začátečnická „bota“ tě nepotkala?

Chodila jsem se dívat do portálu na představení, zajímalo mě, jak jsou účinkující učešani, jaké mají kostýmy, prostě jak divadlo funguje. O pauze jsem pak bývala ve vlásenkárně. Jednou příběhl sólista baletu Ivan Hurych: – Honem mi nalepte přičesek na kouty na čele! – Já jsem tu nová, já to neumím. – To zvládnete, honem, musím na jeviště! Sedl si, paní maskérka, která někam odběhla, tam měla vše nachystáno, tak jsem mu to přilepila. S malou dušičkou jsem zapadla do portálu. – Ježíš, jestli mu to spadne... Stojím, koukám, jak tam točí piruety, a po chvíli jeden trojúhelníček taky udělal piruetu a z čela mu odlátl. Měla jsem šok, bála jsem se, že mě vyhodí. Pak mě uklidňovali, že byl hodně zpocení, že se to stává, ať si z toho nic nedělám. A další křest proběhl v činohře, kdy jsem šla lepit vousy Stanislavu Šárskému a Adolfu Kohuthovi. Vejdu do šatny, tam dva šarmantní pánové a s lišáckým úsměvem: – Dobrý den, mladá paní, tak vy nám jdete lepit vousy? Úplně mě vykojčili a jak hrdě jsem tam nakráčela, tak jsem úplně zapomněla, co mám dělat, ze které strany se postavit. Standa rozkročil nohy a říká: – Tak se tady postav, děvčátko, a můžeš mi to nalepit. Mastím na něj ten mastix a on: – Holčičko, ty mě natíráš jako plot... To se směju i dneska.

Pokračování rozhovoru na straně 9

jsem šel proti tomu. Když už se *Don Juan* hrál, přišlo další partnerství, s kolegyní Pavlínou Kafkovou. Bylo to euforické období, byť mnoha situací lituji, protože se dost osobních záležitostí pokazilo. Divadelní zkušenost to ale byla nenahraditelná, odrazový můstek. Poprvé jsem pocítil, že dokážu úplně splynout s rolí. A taky jsem zjistil, že mám vůli. Režisér Michael Tarant mi tehdy řekl: – Do zkoušení zhubneš! Začal jsem na tom tvrdě pracovat a za měsíc jsem zhubnul deset kilo. A během zkoušení jsem hubnul dál a za představení to pak byla klidně dvě tři kilo.

Máš raději, když si na inscenaci musíš tzv. máknout?

Určitě, ale jak kdysi říkal Jirka Čapka: – Když je dobrý režisér, nadřeš se daleko míň, nemusíš pracovat za něj. Michael Tarant nás urážel, řval, kolegyně se hroutily, brečely. Mně to tehdy vůbec nevadilo, naopak mě to provokovalo k výkonu, pumpovalo. Dneska bych ho asi zabil (*smích*).

Od koho ze starších kolegů ses učil a třeba ho i obdivoval?

Vždy jsem si nesmírně vážil Standy Šárského. Byl mi blízký, vynikající herec, vzdělaný, velká osobnost. Uměl poradit, ale také být velmi nepříjemný, protože ti řekl pravdu. A že mi ji řekl mnohokrát, mnohokrát... A samozřejmě jsem obdivoval tatínka.

Co by ti asi dnes tatínek na tvůj život řekl?

Je to 34 let, co zemřel, téměř půlka života bez něj. Asi by mě tlačil k větší aktivitě, ať se o něco snažím, protože v řadě věcí jsem dost líný. Poezie, kterou děláme s Tomášem Jirmanem, mě hodně baví, ale nejsem ten typ, který by to sám organizoval, jako

to uměl například můj tatínek. A třeba by ho taky mrzelo, že nejsem v Praze a že se tím sám občas trápím. I když Ostravu neberu jako oblast, je to obrovské divadlo s vynikajícími umělci. Tatínek zemřel dřív, než mohl vidět Juana i další velké role, což je mi dodnes líto. Z politických důvodů nemohl dělat řadu věcí, tak by byl třeba šťastný, že se to přetavilo do syna. A nevím, co by mi řekl na osobní život...

Jsi počtvrté ženatý, už rozumíš ženám?

Spíš jestli ony rozuměly mně. Se svou současnou ženou Hankou jsem jednadvacet let a jsem spokojený. Kdybych ji ale potkal před lety, tak už taky nejsme spolu, určitě by mi některé věci netolerovala. Já se zase naučil ustupovat, což jsem dřív neuměl. Samozřejmě vím, kde jsem v předchozích manželstvích udělal chyby, i když se člověk spíš snažil hledat vinu u toho druhého. Je to 50 na 50. S věkem přichází smíření...

Jak bys popsal ostravské diváky?

Jako skvělé publikum, které má divadlo opravdu rádo. Nechodí ze snobismu jako mnohdy v Praze. A přesto, že ne vždy se všechno povede, chodí dál a je velmi vstřícné. Pochvaluji si ho všichni, kdo sem jezdí. Teď hraju také v Divadle Mír v *Hráčích* a tam je úplně specifické publikum.

Mimo své mateřské divadlo jsi hostoval v Komorní scéně Aréna, aktuálně hraješ ve Studiu G a v Divadle Mír...

Peklo jsou ti druzí v Gécku, to je hra, kterou jsem chtěl dělat padesát let. A když mi volali, tak jsem nevěřil. Miluji tu inscenaci, Sartre je geniální...

Jaké to je, po mnoha letech vystoupit z komfortu důvěrně známého prostředí?

Moc příjemné a osvěžující. Jen mám daleko větší trému než „doma“. Největší asi v Gécku, je to velká role a lidi jsou hodně blízko. Když si s kolegyní Majdou Holcovou před představením opakujeme text, tak si říkáme: – Máme to zapotřebí? Já teda stresuju nejvíc, protože jsem z nich nejstarší. Říkám si: – Proč jsem do toho vlezl? Vedeme ty řeči před představením, že se nám nechce a podobně, a pak člověk vejde na jeviště, zapomene na všechno a je tam šťastný. V Míru jsem nikdy předtím nehrál, o to větší je nervozita a zodpovědnost, ať jim to nepokazím...

... nebo mě už znova nevezmou.

To mě nevezmou stejně... Člověk hostováním trochu i omládne. Tady se všichni známe tak dokonale, že málokdo už někoho překvapí.

Kdo z kolegů tě na jevišti překvapil nejvíc?

David Viktora je herec, který zraje jako víno. V *Ptáčcích* mám jen jeden výstup, ale i tak můžu sledovat, jaký se z něj stal vynikající hráč. A pochopitelně nejenom tam.

Co ti Ostrava dala a vzala?

Do revoluce mi to město nedávalo vůbec nic. A dnes se mění možná nejvíc z celé republiky, doslova před očima. Takže mi dala naději, že všechno může být hezčí, než zrovna je. Kdybych se vrátil do Prahy se všemi tamními příležitostmi, stejně je otázka, jestli by mě to naplňovalo. Finančně určitě, ale v Ostravě člověk víceméně všechno dělá z lásky. V Gécku mám honorář, který tam utratím hned po představení. Večery poezie taky neděláme pro peníze, ale protože nás to těší.

Zaskočila tě někdy nějaká fanynka?

Jednou jsem přišel do „Staročecha“ a tam taková krásná čtyřicátnice, která do toho podniku od pohledu nepatřila, a povídá: – Nesnáším tři herce! Šárského, vás a Jirmana! Nejdřív hrál milovníky Šárský, pak vy a teď je hraje Jirman! Na to holt nebyla odpověď.

Tenhle rozhovor je k významnému jubileu, už víš všechno o životě?

Ne. Hlavně nevím, kde je těch třicet let, kdy jsem slavil čtyřicátiny.

Dovedeš si představit, že v divadle skončíš?

O tomhle radši vůbec nepřemýšlím. Párkrát mě napadlo: – Co bude potom? Zatím si to neumím představit, proto na to radši nemyslím. Při Havlově *Odcházení* mi Vojta Štěpánek říkal, že to bude k odcházení do důchodu. A zatím držím. Dřív už málokdo v těchhle letech hrál. Posunulo se to. I když Hamlety zase tehdy hráli padesátníci i starší, to je fakt.

Na jakou roli by sis dnes už netroufl? Na Cyrana?

Cyrano je záprah, ale učil se daleko líp než jiné věci, protože ten krásný verš a rým to nese. *Školu pro ženy*, tu bych nedal. To bylo hodně těžké. Nebo *Goldbergovy variace*, které jsem dělal v Aréně. Ale ne, ne, naučil bych se to přes prázdniny!

Co se ti vybaví, když se řekne Renáta Školoutová?

Stará škola. Renátu znám od té první chvíle, když jsem nastoupil. Je naprostý profík, obrovský talent ve své profesi, vůbec nejlepší vlásenkářka, kterou jsem tady zažil. A je to navíc krásná ženská, příjemná po všech stránkách.

(at)

Kdy jsi plně pocítila, že do divadla opravdu patříš?

Kolem padesátky, po třiceti letech u divadla, jsem začala vnímat, že se v profesi cítím naprosto samozřejmě. Všechno jde ale dopředu, nové technologie, snažím se to vstřebávat, což mi zase přináší nový náboj. Ale potřebovala bych mnohem více času. Jsem tady od rána do večera, zkoušky, představení, do toho zařizuji materiály, takže si nemůžu třeba zajet do Prahy načerpat inspiraci. Tak aspoň přes internet. A těší mě, že se dobré jméno ostravské vlásenkárny nese po republice, žádají nás o spolupráci i z jiných divadel.

Změnil se během let přístup herců a zpěváků k vlásenkám?

Změnil; kdysi měli paruky na každé představení, málo chodili na jeviště tzv. ve svých vlasech. Výjimkou byl balet se svými drůlky, ale opereta, kde jsem se učila, byla v tomto velmi specifická. Zatímco mladí lidé dnes většinou paruku nechťejí. Tak já jim nastíním nevýhody vlastních vlasů, a mnohdy je přesvědčím.

Jaká je nevýhoda být na jevišti bez paruky?

Když vlasy nejsou čerstvě umyté, nemáme čas je mýt, sušit, na úpravu čeká řada dalších kolegů. A mastné nejdou natočit. Barevné odrosty jsou taky potíž. Paruka je paradoxně pro všechny pohodlnější a zůstane upravená po celou dobu i toho nejnáročnějšího muzikálového přestavení, kdy jim z konců loken kape pot. Ale lokny drží. To skutečné vlasy nezvládnou.

Ještě něco je pro vlásenkářku komplikace?

Nejhorší je ten neustálý nedostatek času. Když jsem začínala, měla jsem na starosti 16 dam sboru. Nástup byl v šest hodin, v sedm začínalo představení. Za hodinu jsem musela nasadit 16 paruk a stíhala to v pohodě. Dnes jsou inscenace tak náročné, že ač je nástup v pět, probíhají zvukové a taneční zkoušky, interpreti mi přijdou do vlásenkárny zpacení, make-up jim klouže, musíme čekat, ale tlačí nás čas. Pořád.

Zkusila sis svou práci i jinde než jen v divadle?

Několikrát. Poprvé, to jsem byla velmi krátce u divadla a o prázdninách tady Američani točili film *Yentl* s Barbrou Streisand. V novinách vyšel inzerát, že hledají maskéra. Odepsala jsem a oni, ať přijedu. Nelíčila jsem samozřejmě přímo Barbru, ta měla svůj tým, ale získala jsem zkušenosti, viděla filmová kouzla a vyzkoušela kosmetické přípravky, o kterých se nám ani nezdálo. A potkala se třeba se Zdeňkem

...jsme na zájezdech sedávali vzadu v autobuse
Foto Milan Kubala (1986)

Troškou, který dělal asistenta. Nabízeli mi pak, ať zůstanu v ateliérech na Barrandově, ale zalekla jsem se velkého města. Byla to každopádně škola, která mě nakopla pátrat po novinkách v oboru nebo zkoušet vyrobit, co se nedalo koupit. V operetě to vždycky byl samý štras a drahé kameny, sehnat to bylo těžké, tak jsme třeba běžně rozbjeli vánoční ozdoby na třípytky na oči. No a jak se to lesklo, až do poslední řady!

Zkoušíš své vlásenkářské výrobky nejprve na sobě?

Zkouším je na svém muži. A běžně na sobě s kolegyněmi zkoušíme složitější líčení. Když jsme dělali *Sněhurku a sedm trpaslíků*, výtvarník Alexander Babraj přinesl knížku a my jsme podle ní trénovaly, až jsme to dovedly k dokonalosti a trpaslíci fakt vypadali krásně. Teď jsou velmi náročné třeba *Kinky Boots*, a to nejen líčení, ale i paruky, všechno. Ze začátku jsem z toho měla obavy, zdálo se mi, že to nevypadá dobře, navíc se v intenzitě pořád přitvrzovalo. A dnes můžu říct, že je to náš majstrštyk.

Kdo je pro tebe legendou ostravského divadla?

Měla jsem ráda Honzu Filipa. To byl pan herec, který si dokázal udělat legraci sám ze sebe, bavil lidi kolem a na jevišti byl prostě úžasný. Když hrál Tovjeho v *Šumaři na střeše*, tak jsem seděla v hledišti s otevřenou pusou. To byla pro mě celebrita a je strašná škoda, že tak předčasně odešel.

Zažila jsi divadlo i z jiné stránky než jen z pozice vlásenkářky?

Hráli jsme *Krásnou Helenu*, v Komorní scéně v bývalém Divadle loutek na náměstí. A nestíhaly jsme převlek Jitky Smutné v zákulisí. Tak vymyslela, že jí dám paruku přímo na jevišti. Říkám: – Tam nejdu! Nakonec jsem tam byla jako labeznice, měla kostým, odmítla jsem ale mluvit. I tak jsem měla úplně dřevěné nohy. Později

jsem ještě nasazovala paruku na jevišti v nějaké operetě... a zase dřevěné nohy. A v *Othellovi* si Karel Bartoň, který s Jiřím Čapkou alternoval laga, vymyslel, že když ho na konci zraní, tak mu z portálu, až se bude klátit k zemi, střikačkou stříknu do pusy krev. A ta mu, na zvýšení dramatickosti, poteče z úst do posledních vět. Pokaždé se to samozřejmě správně stříknout nepovedlo, což on vždy náležitě komentoval. Tak si na derniéře říkám: – No počkej, já ti to osladím! Dneska je umělá krev, ale tehdy se používala smetana s potravinářským barvivem. Do směsi jsem přidala taky sůl a pepř a strašně se soustředila, abych se tentokrát trefila. Všichni ho pak chválili, jak na konci to utrpení hrál jako živý, netušíce, že „umíral“ doopravdy. A já mazala z divadla pryč před koncem...

Co jsi v životě nestihla a víš, že už nestihneš? A co bys ještě zažít chtěla?

Minulo mě mateřství. První dvě manželství byla krátká a rychlá a našťestí z nich dítě nevzniklo. Nechci se rouhat, ale nemám ráda, když jsou děti z rozháraných poměrů. A s mým nynějším mužem to pak už nešlo, měla jsem zdravotní problémy. Doktoři mi nabízelí možnosti, vždy tam ale bylo velké riziko. Tehdy mě to hodně mrzelo, byla jsem jak bez duše, úplně prázdná... Manžel mi moc pomohl, byl úžasný a celou dobu stál při mně. Bylo to těžké, ale byla jsem ještě mladá, tak jsem se s tím časem částečně srovnala. A co bych chtěla? Miluji bytový design, vymazlila jsem si několik bytů a teď rekonstruujeme baťovský půldomek, kam bychom se chtěli na důchod odstěhovat.

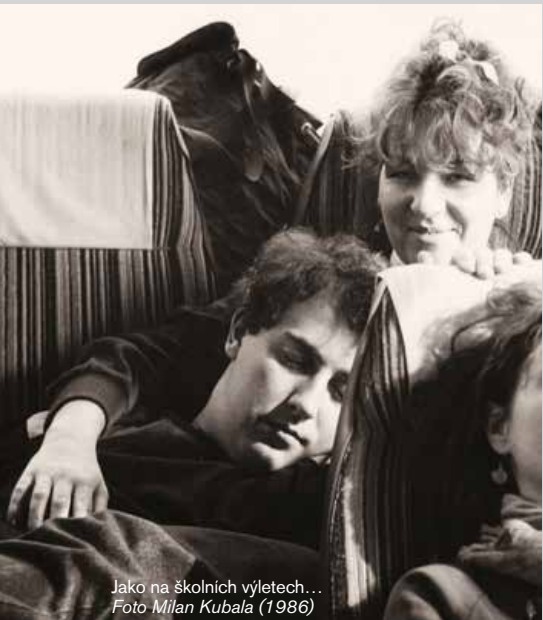
Dovedeš si představit, že z divadla odejdeš?

Ne. Ale budu muset. Nechci, aby na mě ukazovali prstem, že to nezvládám. Nejhorší bude odejít z té místnosti, z vlásenkárny. Řeknu: – Tak tady máte klíče – a půjdu. Představuji si to, ale zatím me do konce. Proto chci pryč z Ostravy, abych z oken svého bytu neviděla na divadlo. Teď každé ráno vstanu a vím, kdo jde do práce, nebo večer jdu spát a dívám se, kde se ještě svítí. Divadlo je celý můj život...

A poslední otázka: co se ti první vybaví, když se řekne Jan Fišar?

Moje mládí. Tehdy přišla várka mladých pánů, Honza, Jiří Schwarz, Alexej Pyško, krásní chlapi, ale hlavně vrstevníci, protože v opeře i operetě byli všichni starší než já. Hodně se tehdy jezdilo na zájezdy, byli jsme kamarádi a jako na školních výletech sedávali vzadu v autobuse. Teď na mě Honza volá na divadelním dvoře: – To jsme dopadli, co? Dělalj s náma oběma zasloužilé rozhovory. Staří pardi se vrací!!!

(at)

Jako na školních výletech...
Foto Milan Kubala (1986)

DIVADLO ANTONÍNA DVOŘÁKA „BEZ TAHŮ“!

Celkový pohled na pravou stranu jeviště částečně osazenou prvky nové technologie
Foto Otakar Mlčoch

Jestliže jsem v 72. čísle našeho časopisu mluvil o modernizaci horní sféry jevištních technologií v budoucím čase, můžu nyní přejít do času přítomného. Sotva pominuly poslední emoce po ostravské derniéře Händelova *Julia Caesara v Egyptě*, v Divadle Antonína Dvořáka nastalo neobvyklé pozdvižení. Ještě tu noc, kdy dozněly poslední tóny této barokní opery, začal velký úklid nejen jeviště, ale celé divadelní budovy.

V první fázi jsme rozmontovali scénu této inscenace a převezli ji do umělecko-dekoračních dílen, kde se upravila pro potřeby znojemské verze inscenace. Tento převoz však realizovala pouze část naší jevištní party. Většina ostatních přistoupila k úplnému odstrojení jeviště, neboť v hracím prostoru nesmělo zůstat vůbec nic, co by mohlo modernizaci překážet. Tady si dovolím připomenout: modernizace horní sféry jevištních technologií znamená, že nejdříve musí divadelní budovu opustit veškeré lanová, tyče jevištních tahů, pohony tahových jednotek, kryty celých mechanických celků (krytá lanová s převodovými prvky tvoří sestavy stejně vysoké jako celá budova čili cca 20 metrů), ovládání celé technologie ukrývající se v osmi velkých rackových rozvaděcích nebo kilometry již nepotřebné kabeláže. Aby se toto vše dostalo ven, nesmí tomu nic překážet. Žádné reflektory, žádné ukládací boxy ani inspicientské pracoviště, reproduktory, ošacení jeviště, vše muselo pryč. Na tento úklid jsme měli pouze 4 dny.

V pondělí 30. června 2025 všechny práce utichly. Ve večerních hodinách odchází poslední pracovníci umělecko-technického provozu a divadlo se ocitá v pověstném klidu před bouří. Ještě se podaří pořídit pár posledních fotek stávajících technologií, které, ač stoprocentně funkční, již nevyhovují současným bezpečnostním předpisům a nemohou poskytnout tolik potřebné schopnosti moderním scénografiím. Trošku smutný pohled na provazníka, který naposledy zajistí ruční tah „klemou“.

Po modernizaci se provazník vrátí jako strojník, konopné lano už však v divadle nenajde.

V úterý 1. července 2025 došlo k předání celé budovy generálnímu dodavateli celé modernizace, brněnské firmě GRADIOR TECH. U předání byli také

oba subdodavatelé – ostravský NORTECH a pražský EXCON. Sami vidíte, že se prakticky jedná o celorepublikovou akci. Sotva se předání podepsalo, montážní firmy přikrývají jevištní podlahu, aby ji uchránili před mechanickým poškozením nebo před zahořením v důsledku zapadlých jisker po rozbrušování či svařování. Mizí ochranné klece provazisti, dochází k odstranění protizávaží, jsou přestřihána lana, tahové jednotky řízeně padají k jevištní podlaze. Naposledy. Odtud jsou okamžitě odnášeny do skladu kulis. Ten se stává třídnírou; některé části jevištních tahů poputují na repasi, ty méně šťastné části míří do šrotu. Určitou část využijeme pro výrobu jevištní výpravy (například konopná lana) nebo budou použity u jiných technologií (například ocelová lana, závaží, svorky, laserové snímáče polohy tahů a mnoho

Celkový pohled na pravou stranu jeviště před zahájením modernizace
Foto Otakar Mlčoch

Poslední „klima“ v historii Divadla Antonína Dvořáka (klima – zajišťovací nástroj konopného lana)
Foto Otakar Mlčoch

jiného). Zachovány zůstanou i určené pohonné jednotky jako záloha pro starší technologie.

Obdobně rychle mizí řídicí jednotky a jejich rozvaděče, je deinstalována kabeláž pod jevištěm. Je nutné odinstalovat i tu kabeláž, která překáží novým zařízením, realizujeme přeložku požárního potrubí. Obdobně dochází k částečné deinstalaci jevištní vzduchotechniky a přívodu vody. Po deinstalaci hlavního datového rozvaděče utichá veškerá klimatizace a vzduchotechnika v celé divadelní budově a odvětrávání jevištního prostoru provádíme pomocí požárních odvětrávacích větráků a pomocí otevřené střechy. Je to až příznačné – jsme v Ostravě a Divadlo Antonína Dvořáka začíná připomínat opuštěný dům: dusno, horko, přitnutí, trčící zbytky po deinstalované technologii...

Ovšem v zadním traktu skladu kulis vidíme zbrusu nové komponenty technologie budoucí. Objevují se nové rozvaděče řídicího systému, nová kabeláž. Další den už navážíme prvky nutné k posílení únosnosti celé ocelové konstrukce. Spousty na první pohled nicneříkajících svařenců, plechů, ocelových profilů. Dlouho se však ve skladu neohřejí, prakticky ihned jsou instalovány namísto

Pohled z jevištního mostu – klady určené k repasi, vpravo od nich staré kryty lanová
Foto Otakar Mlčoch

starých technologií. Rozvaděče mizí pod točnou, kde jsou již umístěny do své definitivní polohy. Tady si však ještě pár dní počkají, než dojde k jejich zapojení. Nicméně ta větší část nových prvků je teprve na cestě, už se všichni těšíme, až budeme mít všechno „pod střechou“.

V současné době pokračuje modernizace dle schváleného harmonogramu. Ani poškození protipožárního systému vlivem paralelních prací na modernizaci strukturované kabeláže nevedlo k zásadnímu průtahu prací na jevišti. Je tedy možné se dopustit mírného optimismu, že se divadlo pro vás, pro diváky, otevře ve zkušebním režimu již začátkem listopadu. Tedy zhruba měsíc před plánovaným otevřením rekonstruovaného divadla. Ale budme opatrní, pokud se vše podaří, bude se jednat opravdu o zkušební provoz!

Co to v praxi znamená? Jestliže budou práce na modernizaci postupovat takovým tempem, že od začátku října již bude možné programovat první inscenace do nového systému, pak od 1. listopadu chceme pracovat v následujícím režimu: jeden den technická zkouška, která obsahuje přenastavení horní sféry jevištní technologie dle nových parametrů systému, přesvícení inscenace (díky vyšší nosnosti světelných baterií můžeme zavěsit větší

počet světel) a ověření správnosti všech scénických proměn. Druhý den by proběhla „oprašovací“ zkouška, které se zúčastní naši herci, hudebníci či tanečníci. A pokud se vše povede, další den bychom představení obnovené inscenace odehráli již pro vás – pro naše diváky. A tak budeme zařazovat na repertoár jeden titul za druhým.

Před každým představením vás bude čekat krátká prezentace toho, jak modernizace probíhala, co nového divadelního provozu přinese, a budete moci zhlédnout dokumentární video z celé akce. Tento „technický“ úvod bude probíhat ve foyeru Divadla Antonína Dvořáka, v místě, kde obvykle probíhají úvody dramaturgické. Pokud by se náhodou nepodařilo představení kvalitně a bezpečně připravit, jako náhradní program bude pro ty z vás, kteří budou mít zájem, připravena exkurze na modernizovaném jevišti. Rádi se s vámi podělíme o radost z nových technologií a z toho všeho, co nám v budoucnu umožní.

Že je celá modernizace sledovanou událostí nejen u nás, ale napříč celým Českem, dokazuje i to, že letošní pracovní setkání vedoucích umělecko-technických provozů a umělecké výroby divadel organizovaných v Asociaci profesionálních divadel (APD) se bude konat právě v Divadle Antonína Dvořáka. V termínu 23.–24. září 2025 se kolegové budou seznamovat nejen s technickým řešením modernizace, ale i s průběhem celé zakázky z pohledu administrativního a personálního. Krom toho proběhne výměna pracovních zkušeností z uplynulých sezón, čekají nás workshopy z různých oblastí našich oborů, ale i předvedení zcela nových scénografických a jevištních trendů. Mohu prozradit, že některé high-tech novinky se tváří, jako by přijely z daleké budoucnosti. Přesto je naší snahou, aby se tyto novinky staly součástí našich scén v co nejkratším čase, abyste si mohli vy, naši diváci, užít divadlo ještě více!

Otakar Mlčoch, technický šéf NDM

PŘED 100 LETY...

ČESKÉ OPERNÍ GALA (2014) – Soňa Červená,
dirigent Robert Jindra a orchestr opery NDM
Foto Martin Popelář

SOŇA ČERVENÁ

(* 9. září 1925 Praha – † 7. května 2023 Praha)

Do oslav stých narozenin, kterých by se letos v září mohla dožít, scházely **Soni Červené**, výjimečné operní pěvkyni a herečce, pouhé tři roky. Umělkyně, jež svým hlasem a výrazem uchvátila publikum doma i v zahraničí, zemřela v květnu roku 2023.

Přestože se Soňa Červená na ostravském jevišti objevila pouze jednou, její vazby k Ostravě byly mnohem hlubší. Na počátku své kariéry zde 24. listopadu 1958 hostovala ve Státním divadle v titulní roli Carmen – pro ni osudové postavě, kterou ztvárnila více než 150krát na scénách tří kontinentů. K Ostravě ji poutalo rovněž dlouholeté přátelství a umělecká spolupráce s ředitelem Jiřím Nekvasilem. Společně

uvodili mimo jiné mimořádnou inscenaci soudní opery *Zítřka se bude...* (2008), v níž Soňa Červená zosobnila Miladu Horákovou – roli napsanou přímo pro ni. V roce 2011 pak přijala nabídku stát se členkou Umělecké rady NDM, kde aktivně přispívala svými zkušenostmi a názory, ale také jezdila na operní představení a s upřímným zájmem sledovala umělecký růst zdejšího souboru.

Narodila se do kulturně založené rodiny – byla dcerou českého spisovatele a kabaretiéra Jiřího Červeného. Pracovala nejprve jako činoherní herečka u E. F. Buriana, ale brzy se prosadila jako mezzosopranistka. Po nástupu komunistického režimu jí však byl

život v Československu znemožněn. Po tragickém zatčení matky a jejím následném úmrtí ve vězení i kvůli Státní bezpečnosti, která ji pronásledovala a vyzývala ke spolupráci, se Soňa Červená rozhodla emigrovat na Západ. Po odchodu do Německa se její operní kariéra rozvinula v mezinárodním měřítku: působila nejen v berlínské Státní opeře, ale i na dalších prestižních scénách ve Vídni, Miláně, Amsterdamu, Barceloně, Bruselu, Lisabonu či San Franciscu.

Zpívala pod taktovkou dirigentských legend, jako byli Herbert von Karajan, Rafael Kubelík nebo Pierre Boulez. Nastudovala desítky rolí, vedle zmíněné Carmen například Azucenu, Ulriku a Amneris, Cherubína a Dorabellu, Oktaviána či Orfea. Byla nadšenou propagátorkou a interpretkou díla Leoše Janáčka (*Její pastorkyňa*, *Kaťa Kabanová*, *Zápisník zmizelého*). V ostravském divadle hostovala ještě v roce 2014 u příležitosti koncertu *České operní gala*, kde přednesla prolog *Jsem pohádka* z opery *Radúz a Mahulena* Josefa Suka.

Byla nositelkou celé řady ocenění, včetně Ceny Thálie, Ceny Alfréda Radoka, Medaile Za zásluhy I. stupně a Stříbrné medaile předsedy Senátu Parlamentu ČR. Ve své autobiografické knize *Stýskání zakázáno* otevřeně popsala nejen svou uměleckou cestu, ale i bolestné momenty dějin, které sama prožila.

Soňa Červená zůstává symbolem umělecké odvahy, profesionality a nezlomné vnitřní síly. Její hlas a osobnost zanechaly nesmazatelnou stopu nejen na světových jevištích, ale i v kulturní paměti Ostravy.

(to)

PŘED 100 LETY...

MLUVÍCÍ OPICE

(Le Singe qui parle)

Psal se září roku 1925 a na scéně tehdejšího Městského divadla se objevila inscenace s úsměvným názvem *Mluvící opice*. Na první pohled komedie, ale ve skutečnosti chytrá satira, která v meziválečné době – plné technického pokroku i úvah nad tím, co vlastně činí člověka člověkem – přišla s mluvící opicí jako hlavní postavou a zaujala nejen humorem, ale překvapivě i hloubkou zamyšlení. Francouzský dramatik a divadelní herec **René Fauchois** (1882–1962) dokázal vtíp a ironii propojit s filozofickým podtextem, a tím si nakonec získal publikum

po celé Evropě. Světová premiéra této hry proběhla roku 1924 v Paříži. Ostravská premiéra následovala jen několik měsíců po pražském uvedení ve Stavovském divadle, kde se inscenace držela zájmu publika po dvacet repríz i díky výrazné scénografii Josefa Čapka. Převzetí textu po pražské premiéře nebylo v té době nic neobvyklého. Mimopražské scény často přebíraly hry z repertoáru Národního divadla nejen kvůli ověřené kvalitě, ale i z praktických důvodů: díky již vyhotoveným překladům, úpravám a někdy i scénickým návrhům bylo jejich uvedení levnější a organizačně jednodušší. A co vlastně hýbalo dějem samotné hry? Cirkusový artista Sam předvádí publiku mluvící opici, která ve skutečnosti není opicí, ale hercem převlečeným do kostýmu. Nevinný klam začne nabírat nečekané obrátky, když se objeví skutečná opice a dojde k řetězci záměn, nedorozumění a komických situací.

Roli falešného „opičáka“ Faha ztvárnil ostravský komik **Franta Paul**, ale při vybraných večerech se na scéně objevil i **Eduard Kohout**, slavný člen pražského Národního divadla, který v téže roli exceloval už při pražském uvedení. Úspěch hry nakonec překročil i hranice Evropy. V roce 1927 ji pod názvem *The Monkey Talks* – v částečně upravené verzi pro zámožské publikum – zfilmoval slavný americký režisér Raoul Walsh. Hlavní roli ztvárnila komediální herečka a tehdejší vycházející hvězda němého filmu **Olive Borden**, falešnou opici pak mistr „opičích rolí“ Jacques Lerner. A ještě jedna pozoruhodnost na závěr: české publikum (tedy i to ostravské!) se s *Mluvící opicí* setkala dříve než diváci v londýnském West Endu nebo na americké Broadwayi.

(to)

Více se dočtete ZDE

opera

PREMIÉRY V SEZÓNĚ 2025/2026

Philip Glass (1937)

PROCES

Opera o dvou jednáních z roku 2014
Libreto Christopher Hampton (1946)
podle stejnojmenného románu Franze Kafky (1883–1924) z roku 1914
Hudební nastudování: Bruno Ferrandis
Režie: Jiří Nekvasil

Premiéry 9. a 10. října 2025

v kostele sv. Václava

Uvádíme v anglickém originále

© 2014 Dunvagen Music Publishers Inc.

Used by Permission

Gioacchino Rossini (1792–1868)

MOJŠIŠ A FARAON aneb Přechod Rudého moře

Opera o čtyřech jednáních z roku 1827
Libreto Luigi Balocchi (1766–1832)
a Victor-Joseph Étienne de Jouy (1764–1846)
Hudební nastudování: David Švec
Režie: Vladimír John

Premiéry 12. a 14. února 2026

v Divadle Antonína Dvořáka

Uvádíme ve francouzském originále s českými

a anglickými titulky

Sergej Prokofjev (1891–1953)

HRAC

Opera o čtyřech jednáních
a šesti obrazech z roku 1917
Uvádíme v revidované verzi z roku 1927
Libreto napsal skladatel podle stejnojmenného
románu Fjodora Michajloviče Dostojevského
(1821–1881) z roku 1866
Hudební nastudování: Marek Šedivý
Režie: Jiří Nekvasil

Premiéry 21. a 23. května 2026

v Divadle Antonína Dvořáka

Uvádíme v ruském originále s českými

a anglickými titulky

MIMOŘÁDNÝ KONCERT

Monumentální Liszt

ORATORIUM CHRISTUS

Franz Liszt (1811–1886): *Christus*, S.3

Oratorium o třech částech z roku 1866

Sbormistr: Jurij Galatenko

Dirigent: Marek Šedivý

Koncertní uvedení 18. září 2025

v katedrále Božského Spasitele

Uvádíme v koprodukcí se Svatováclavským

hudebním festivalem

Opera NDM je na Facebooku:

Opera Národního divadla
moravskoslezského

JULIUS CAESAR V EGYPTĚ – MIMOŘÁDNÁ OPERNÍ UDÁLOST LOŇSKÉ SEZÓNY

– uprostřed Doubravka Novotná (Kleopatru), vpravo Andreas Scholl (Julius Caesar)

Foto Martin Popelář

REPERTOÁR OPERY (ZÁŘÍ – ŘÍJEN 2025)

Pauline Viardot
POPELKA

Hudební nastudování: Michal Bárta
Klavírní doprovod: Michal Bárta /
Martin Pančocha

Režie: Gabriela Petráková

5. 9. (18.00), 6. 9. (18.00), 7. 9. (16.00),
11. 9. (17.00), 28. 9. (16.00), 26. 10. (16.00)

Philip Glass
PROCES

Hudební nastudování: Bruno Ferrandis

Režie: Jiří Nekvasil

9. 10. (18.30) – premiéra

10. 10. (18.30) – druhá premiéra

11. 10. (18.30), 12. 10. (15.00),

14. 10. (18.30), 15. 10. (18.30),

16. 10. (18.30), 17. 10. (18.30),

21. 10. (18.30), 22. 10. (18.30),

23. 10. (18.30), 24. 10. (18.30) – derniéra

Dílo Franze Kafky
poprvé v NDM!

Opera **PROCES**
v české premiéře

Pouze 12 představení

ÚVODNÍK HUDEBNÍHO ŘEDITELE OPERY

Vážení a milí čtenáři,

v září a říjnu nás čekají dva výjimečné
projekty mimo budovu Divadla Antonína
Dvořáka. Prvním z nich bude uvedení

velkolepého oratoria Franze Liszta
Christus v katedrále Božského Spasitele.
Koncert uvádíme ve spolupráci se
Svatováclavským hudebním festivalem.
Druhým pak nová produkce opery *Proces*
Philipa Glasse, kterou budeme hrát
během měsíce října v kostele sv. Václava
v Ostravě. Na oba projekty se velmi těším!
Osobnost a tvorba skladatele Franze Liszta
mě vždy velmi fascinovala. A přestože
je jeho orchestrální a vokální tvorba
poněkud přehlížena, stojí za to se jí zabývat
a objevovat ji. U opery *Proces* jsem velmi
zvědavý, jak bude fungovat v prostředí
překrásného kostela sv. Václava. Jsem
si však jistý, že to bude pro nás všechny
nevšední zážitek.

Mám velkou radost, že mohu přivítat
v našich řadách nového sólistu Martina
Javorského. V Ostravě úžasně roste
s každou novou rolí a jsem velmi rád, že
nabídku angažmá přijal.

Všem přeji krásnou divadelní sezónu
2025/2026!

Váš

Marek Šedivý

Marek Šedivý

PŘÍHODY LIŠKY BYSTROUŠKY – v popředí Martin Gurban (Revírník),
Martin Javorský (Komár), balet NDM
Foto Martin Popelář

UVEDLI JSME

Georg Friedrich Händel (1685 – 1759)

**JULIUS CAESAR
V EGYPTĚ**

Závěr sezóny v Národním divadle
moravskoslezském přinesl výjimečný
hudebně-divadelní zážitek v podobě
inscenace Händelovy opery *Julius Caesar
v Egyptě*. Vůbec poprvé se na repertoáru
našeho operního domu objevila barokní
opera uváděná v historicky poučené
interpretaci s orchestrem složeným
z dobových nástrojů, a to v provedení
souboru **Czech Ensemble Baroque** pod
vedením dirigenta Romana Válka. Režijně
se opery ujal Jiří Nekvasil, autorem scény
byl Daniel Dvořák a kostýmy vznikly podle
návrhů Hany Kellar Knotkové. Inscenace
byla nastudována v koprodukcí s Hudebním
festivaluem Znojmo, který se produkci
barokních oper věnuje systematicky již dvě
desetiletí.

Mimořádnou událostí bylo již samotné
pěvecké obsazení – na jevišti Divadla
Antonína Dvořáka se sešla jména,
která běžně vystupují na prestižních
světových scénách: legendární německý
kontratenorista **Andreas Scholl**, jeden
z nejvýraznějších kontratenorů mladší
generace **Valer Sabadus** a chorvatský
pěvec **Franco Klisovič**, hvězda generace
nastupující. Spolu s nimi excelovali
Doubravka Novotná jako okouzující

Kleopatra, **Monika Jägerová** v roli truchlící
Kornélie a barytonista **Michal Marhold** coby
intrikán Achilles. Ve Znojenské produkci se
v této roli představil **Adam Plachetka**.

Operní soubor NDM je dlouhodobě
spojován se smělou dramaturgií v oblasti
soudobé hudby; zejména díky koprodukcí
festivalového bienále NODO / Dny nové
opery Ostrava patří k průkopníkům v uvádění
nejaktuálnějších podob operního žánru. O to
pozoruhodnější je dramaturgický oblouk
směrem k barokním počátkům opery, kde
místo soustavného ohledávání žánrových
hranic dominuje zejména okázalost, stylová
disciplína a hudební ornamentika. Ostravská
inscenace však ukázala, že i baroko může
na současném jevišti působit živě, naléhavě
a vizuálně strhujícím způsobem. Výsledkem
byla inscenace, která se zapsala mezi
nejodvážnější a nejpůsobivější počiny sezóny.

Vzhledem k výjimečnosti a mimořádné
náročnosti projektu jsme v Divadle
Antonína Dvořáka inscenaci uvedli
pouze v 5 červnových představeních.
V červenci se pak tato produkce
přestěhovala do Znojma, kde se stala
ve 3 představeních vrcholem programové
nabídky našeho koprodukčního partnera
Hudebního festivalu Znojmo 2025. (bs)

„Ostravská inscenace opery Giulio
Cesare in Egitto patří k nejvýnimočnejším
produkcím pátástočnej riaditeľskej
éry Jiřího Nekvasila. Nielen preto, že
po prvýkrát vo viac než storočnej histórii
Národného divadla moravskoslezského
zaznela z jeho scény veľká baroková opera
v historicky poučenej interpretácii. Ale
najmä preto, že sa tak udialo vo vysokej
hudobnej i divadelnej kvalite.“

Michaela Mojžišová,
operaslovakia.sk

„Kdybych měla charakterizovat inscenaci
jako celek, nabízí se slovo monumentální.
(...) Celková tvář inscenace je záležitostí
režiséra Jiřího Nekvasila a autora scény
Daniela Dvořáka. (...) Dominantní
osobností večera byl dirigent Roman
Válek, který stojí v čele výtečného Czech
Ensemble Baroque. (...) Výkon tentokrát
velmi početného orchestru byl mimořádný.
(...) Obsazení tohoto večera bylo bez
nadsázky světové. Roli Julia Caesara
ztvárnil Andreas Scholl, zpěvák, o němž
v The Times napsali, že má nejkultivovanější
kontratenorový hlas na světě.“

Zuzana Ledererová,
polyharmonie.cz

HUDBA JAKO CHRÁM

Monumentální *Christus* Franze Liszta

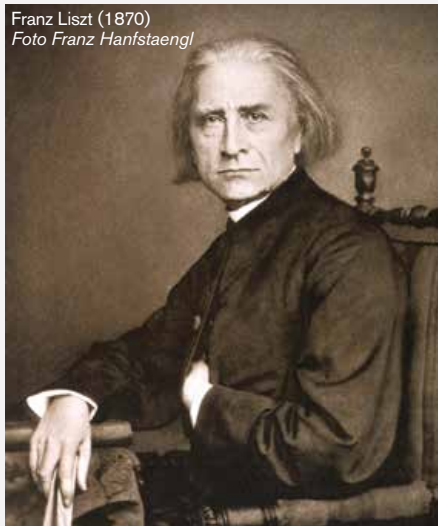

Rekonstrukce Divadla Antonína Dvořáka přináší opernímu souboru nejen dočasné omezení, ale také příležitost vystoupit ze zaběhnutých rámců. První akcí nové sezóny bude koncertní uvedení oratoria ***Christus Franze Liszta*** (1811–1886), které **18. září** rozezní katedrálu Božského Spasitele. Stane se tak v rámci Svatováclavského hudebního festivalu, největšího mezinárodního festivalu duchovní a tzv. staré hudby v České republice. Půjde o mimořádnou příležitost slyšet naživo vskutku monumentální dílo, které je v celku (čítajícím dohromady téměř tři hodiny) uváděno jen zcela výjimečně.

Franze Liszta si většina posluchačů spojuje především s virtuózní klavírní tvorbou. Jeho duchovní a vokálně-instrumentální díla ale ukazují jinou, zralější tvůrčí polohu, spojenou s tématy víry a pokory. Oratorium *Christus* vyniká mezi nimi nejen rozsahem, ale i neobyklým zpracováním, a může tak nabídnout nový pohled na skladatele, kterého často vnímáme jen skrze brilantní klavírní styl.

Liszt na tomto oratoriu pracoval řadu let, dle některých zdrojů dokonce až třináct. Část tohoto období strávil také v Římě, kde pobýval na základě pozvání jednoho z kardinálů, a sám zde dokonce přijal nižší kněžské svěcení. Není překvapivé, že rovněž svou tvůrčí činnost v posledních desetiletích

Franz Liszt (1870)
Foto Franz Hanfstaengl

KATEDRÁLA BOŽSKÉHO SPASITELE V OSTRAVĚ

Katedrála vznikla v letech 1883–1889 jako stavba nového farního chrámu, který měl nahradit prostorově nevyhovující kostel sv. Václava. Na přání olomouckého arcibiskupa a kardinála Friedricha Fürstenberga probíhala stavba podle plánů architekta Gustava Meretty, který jej navrhl jako monumentální starokřesťanskou baziliku s novorenesančním průčelím, v interiéru zjevně inspirovanou římskou bazilikou Santa Maria Maggiore. Po Meretově smrti v roce 1888 převzal dokončení stavby významný vídeňský architekt Max von Ferstel, který měl na starosti rovněž vnitřní a vnější sochařskou výzdobu. Byl autorem původního ciboriovho hlavního oltáře v novorenesančním slohu. Změny interiéru kostela po druhé světové válce provedl pražský architekt Jaroslav Čermák. Ciboriový oltář byl nahrazen novým oltářem s menzou tvořenou jedním velkým blokem bílého mramoru, který byl dovezen z Rumunska. Malbu biblických výjevů na křídlech oltáře provedli významní malíři Mikuláš Medek a Václav Boštík. Od roku 1996, kdy byla zřízena nová ostravsko-opavská diecéze, je chrám Božského Spasitele katedrálou ostravsko-opavského biskupa.

Biskupství ostravsko-opavské

Katedrála Božského Spasitele je zpřístupňována veřejnosti v rámci projektu Otevřené chrámy.

života přeměroval zejména k duchovně laděným kompozicím. V případě oratoria *Christus* vzniklo rozsáhlé dílo o třech částech, sledující klíčové momenty Kristova života – od narození přes křest, utrpení až po zmrtvýchvstání. Hudební jazyk čerpá z gregoriánského chorálu, katolické liturgie i starých latinských hymnů, ovšem jejich zpracování je intimní, osobní a prostoupené hlubokým duchovním soustředěním.

Zatímco tematicky *Christus* navazuje na tradici oratorií inspirovaných životem Krista či různých světců, po formální stránce jde o výjimečný úkaz. Liszt se nedrží pevného libreta, místo toho kombinuje úryvky z Bible, středověkých hymnů a liturgií dle vlastního výběru. Co se hudební složky díla týče, klíčovou roli zde nehraje sbor, jak bývalo zvykem u barokních oratorií, ale orchestr – ten se stává nositelem emocí, vývoje i duchovní síly, podobně jako v operách

Monumentální Liszt ORATORIUM CHRISTUS

Franz Liszt: *Christus*, S.3

Oratorium o třech částech z roku 1866

Sbormistr **Jurij Galatenko**
Dirigent **Marek Šedivý**

Účinkují:

Veronika Rovná (soprán),
Lucie Hilscherová (mezzosoprán),
Martin Šrejma (tenor), **Roman Hoza** (baryton – Christus), **Martin Gurbal'** (bas)

Sbor a orchestr opery Národního divadla moravskoslezského

Koncertní uvedení 18. září 2025 v 18 hodin v katedrále Božského Spasitele v rámci 22. ročníku Svatováclavského hudebního festivalu

V koprodukcii se Svatováclavským hudebním festivalem

Vstupenky je možné zakoupit pouze na www.shf.cz

Pro diváky a předplatitele NDM je možné čerpat zvýhodnění –20% z ceny vstupenky, a to po předložení vstupenky na představení NDM nebo abonentky NDM ze sezóny 2024/2025 nebo stávající sezóny. Slevu lze uplatnit pouze v kanceláři SHF.

Wagnerových (od něž si Liszt osvojil mimo jiné práci s navracejícími se motivy). V partitūře se sice objevují latinské glosy, které naznačují smysl či duchovní rovinu daných úseků, ale místo recitativů zde „vypráví“ především hudba samotná.

Přestože skladba trvá téměř tři hodiny a vyžaduje rozsáhlý instrumentální i sborový aparát, převažuje v ní spíše komorní, niterný charakter. Od své premiéry ve Výmaru roku 1873 se uvádí jen zřídka a zůstává spíše výjimečnou událostí. O to mimořádnější je uvedení právě v Ostravě, navíc ve spolupráci s prestižním Svatováclavským hudebním festivalem, který už více než dvacet let přináší do sakrálních prostor Moravskoslezského kraje koncerty ve špičkovém provedení.

Tři otázky pro Igora Františáka, ředitele Svatováclavského hudebního festivalu:

Christus Franze Liszta je velkolepé, ale téměř neznámé dílo. Co je podle vás největší výzvou při jeho nastudování a uvedení v dnešních podmínkách?

Lisztovo monumentální oratorium *Christus* je téměř 160minutové dílo, které klade obrovské nároky nejen na interprety, ale

Igor Františák
Foto Ivan Korč

i na pořadatele. Vyžaduje rozsáhlý orchestr, velký sbor, pět sólistů a v neposlední řadě specifický prostor s odpovídající akustikou i duchovní atmosférou. Jedná se o jednu z nejrozsáhlejších a nejkomplexnějších duchovních skladeb romantismu – a v Ostravě zazní vůbec poprvé. Toto unikátní dílo sleduje Kristův život od narození přes pašije až po zmrtvýchvstání, přičemž využívá biblické texty i latinské liturgické hymny. Ve své koncepci připomíná Händelova *Mesiáše*. Věřím, že návštěvníci 22. ročníku Svatováclavského hudebního festivalu využijí tuto jedinečnou příležitost zažít naživo toto působivé dílo – a to v důstojném prostředí katedrály Božského Spasitele v centru Ostravy.

Půjde o projekt, při němž dojde k výraznější spolupráci mezi Svatováclavským hudebním festivalem a operním souborem NDM. Jak tato spolupráce vznikla a v čem případně vidíte její potenciál do budoucna?

Spolupráce se zrodila z přirozeného dialogu. Svatováclavský hudební festival dlouhodobě usiluje o uvádění velkých duchovních děl, která přesahují běžný koncertní rámec, a operní soubor NDM má k dispozici špičkové pěvecké osobnosti i zkušenost s velkými scénickými projekty. Zároveň se na festivalu dlouhodobě snažíme zapojovat a prezentovat přední umělce a soubory našeho regionu a patrioticky tak podporovat jejich umělecké aktivity. Oratorium *Christus* bude vůbec prvním takto rozsáhlým projektem, který budeme s NDM realizovat v rámci Svatováclavského hudebního festivalu. Do budoucna bych si přál, aby tato spolupráce pokračovala. Věřím, že spojení festivalové dramaturgie s operním ansámblem může vést ke vzniku dalších mimořádných a hluboce působivých projektů.

Takovéto projekty vyžadují nejen vizi, ale i odvahu a zápal. Co vás osobně na vedení takto náročných projektů stále baví?

Máte naprostou pravdu. Takové projekty opravdu vyžadují nejen vizi, ale i značnou dávku odvahy. Letos jsem ostatně dostal

pořádně studenou sprchu v podobě výrazného krácení finanční podpory, a to jak ze strany veřejných, tak soukromých zdrojů. Ti, kteří mě znají, vědí, že jsem tvrdohlavý a jen tak se nevzdávám – ani před velkými překážkami.

Jsem přesvědčen, že Svatováclavský hudební festival je skutečnou perlou české kultury. Založil jsem ho „na zelené louce“ a dnes patří k nejvýznamnějším hudebním festivalům v České republice. Troufám si tvrdit, že je zásadním hybatelem kulturního dění i kulturního turismu v Moravskoslezském kraji. Vysoká návštěvnost a upřímný zájem publika o naše koncerty, přestože prezentujeme tradiční umění, mi dává naději i energii pokračovat dál. Bez živého publika by moje práce – ani práce celého festivalového týmu – neměla smysl. (bs)

Jubilejní Kříž naděje
Foto Petr Novák – Člověk a Víra

Jubilejní Kříž naděje byl v katedrále nainstalován v souvislosti s jubilejním rokem 2025, který vyhlásil již zesnulý papež František. Jeho přáním bylo, aby na významném místě v katedrálách byl umístěn kříž, jako symbol naší naděje. Autorem návrhu kříže v ostravské katedrále je architekt Marek Štěpán, kříž zhotovil Martin Hoplíček.

„Kříž je místem, kde se temnota střetává se světlem. Na kříži se Boží světlo lásky dotýká největší temnoty lidstva a proměňuje ji v naději. Na Golgotě se světlo Boží lásky nikdy neztratilo, i když to vypadalo, že temnota vítězí. Kříž je důkazem, že světlo vždy překoná tmu.“
(Papež František)

„Kristus prošel temnotou smrti, aby nad ní zvítězil a prozářil ji světlem vzkříšení a naděje. Na červené barvě Kristových ran na kříži září zlatá barva pramenů milosti a naděje.“
(biskup Martin David při představení jubilejního kříže)

Philip Glass (1937)

PROCES

Opera o dvou jednáních z roku 2014

Ostravský kostel sv. Václava
Foto Michael Bujnovský – Člověk a Víra

POUZE
12
PŘEDSTAVENÍ

Libreto Christopher Hampton (1946)
podle stejnojmenného románu Franze
Kafky (1883–1924) z roku 1914

Hudební nastudování a dirigent

Režie **Bruno Ferrandis**
Scéna **Jiří Nekvasil**
Kostýmy **David Bazika**
Dramaturgie **Marta Roszkopfová**
Juraj Bajús

Osoby a obsazení:

Karolína Levková / Bree Nichols
(Slečna Büstnerová & Leni), **Šárka**
Hrbáčková / Anna Nitrová (Paní
Grubachová & Pradlena), **Vít Nosek**
/ **Vincenc Ignác Novotný** (Titorelli &
Bičovatel & Student Berthold), **Raman**
Hasymau / Martin Javorský (Strážný
Franz & Block), **Pavel Divín / Jiří**
Hájek (Josef K.), **Ihor Maryshkin /**
Petr Urbánek (Soudce & Asistent &
Právník Huld), **Miloš Horák / Josef**
Škarka (Strážný Willem & Dvorní uvaděč
& Soudní koncipient & Kněz), **Josef**
Kovačič / Jan Štáva (Inspektor & Strýc
Albert)

KOSTEL SV. VÁCLAVA V MORAVSKÉ OSTRAVĚ

První písemná zmínka o farním kostele v Moravské Ostravě pochází z r. 1297, a ačkoliv název kostela v ní není uveden, je téměř jisté, že se jedná o kostel sv. Václava, jehož původně pravděpodobně románská podoba pocházela asi z poloviny 13. století. Po požáru na počátku 14. století (zdaleka ne posledním) byl kostel obnoven. Tuto přestavbu připomíná nejstarší část chrámu – presbytář s žebrovou křížovou klenbou. Původně gotická věž byla přestavěna v renesančním slohu v r. 1594. V průběhu 17. století přibýly dvě barokní kaple s kopulemi a také postranní kaple Panny Marie Karmelské. K dalším výrazným proměnám kostela došlo na počátku 19. století. Jedná se o nejstarší dochovanou stavební památku v Ostravě.

Biskupství ostravsko-opavské

*Kostel je zpřístupňován veřejnosti
v rámci projektu Otevřené chrámy.*

Česká premiéra 9. října 2025
v 18.30 hodin v kostele sv. Václava

© 2014 Duvagen Music Publishers Inc.
Used by Permission

**Philip Glass: Proces — soudní mašinérie
jako hudební noční můra**

– *My nehledáme vinu. Nás vina sama
přivede. To je zákon.*
– *Aha, chápu. Je to celé vtip. Velmi
směšné.*

Uvádíme v anglickém originále

Philip Glass se svým ansámblem na zkoušce v Gongu
Foto Martin Popelář / Ostravské centrum nové hudby

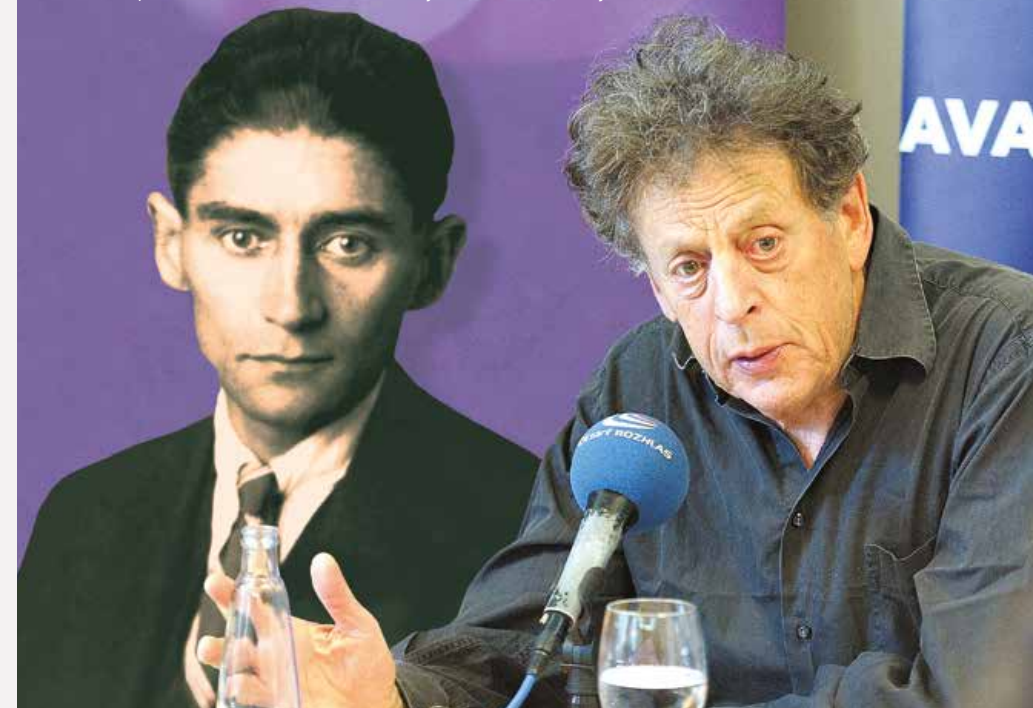
Slova z Kafkovy románu *Proces* jako by předjímal nejasnost a absurditu doby, která v roce 2020 zastavila plány Národního divadla moravskoslezského uvést stejnojmennou operu Philipa Glasse. Po nuceném odkladu se tento výjimečný titul konečně dostává na ostravské jeviště, a to rovnou v české premiéře. Hudebního nastudování se ujme **Bruno Ferrandis**, režie **Jiří Nekvasil**. Nepůjde přitom o jeviště klasické: vzhledem k rekonstrukci ostravského operního domu se všech dvanáct plánovaných představení uskuteční v **kostele sv. Václava**.

Philip Glass (1937) je nejhranějším žijícím operním skladatelem a zároveň jednou z nejvlivnějších osobností hudby zejména druhé poloviny 20. století. Do dějin se zapsal už v 70. letech operou

Foto Artur Kolf

Bree Nichols je mladá americká sopranistka, oceňovaná za své „bohaté hlasové dispozice“ (KlasikaPlus) a přesvědčivý jevištní projev. Bývalá stipendistka Fulbrightova programu dnes žije v Praze a profiluje se jako citlivá interpretka české vokální hudby. Na svém kontě má přes dvacet operních rolí napříč širokým repertoárem a vystupovala na scénách, jako jsou operní domy v Tulse či Roanoke nebo Divadlo J. K. Tyla v Plzni, Slezské divadlo Opava, spolupracovala rovněž s ostravskou Janáčkovou filharmonií nebo teplickou Severočeskou filharmonií a s řadou dalších těles. V této sezóně ji čeká debut v roli Antonie v Offenbachových *Hoffmannových povídkách* v Bergenské národní opeře, dále Glassův *Proces* v ostravském Národním divadle moravskoslezském nebo titulní role *Rusalky* v kalifornském divadle Opera Modesto. V roce 2023 zvítězila v soutěži National Opera Association i v soutěži pořádané Metropolitní operou v New Yorku. Její diskografie zahrnuje sólové album *Pure Morning* s výlučně českým repertoárem a nahrávky s Janáčkovou filharmonií Ostrava pro firmu Navona Records.

Franz Kafka naslouchá Philipu Glassovi na tiskové konferenci (Ostravské dny 2013)
Foto Martin Popelář / Ostravské centrum nové hudby, koláž Václav Melecký

Einstein na pláži (*Einstein on the Beach*, 1976), kterou – ve spolupráci s režisérem Robertem Wilsonem – přepsal pravidla hudebního divadla. Glassova operní tvorba se od té doby rozrostla na více než dvacet děl, přičemž i v komornějším měřítku si zachovává schopnost artikulovat silná existenciální témata.

Opera *Proces* (*The Trial*), která vznikla v roce 2014 na zakázku londýnské instituce Opera Theatre Company, je toho důkazem. Glass zde navazuje na své předchozí zpracování Kafkovy povídky *V kárném táboře* (2000), tentokrát ovšem sahá k zásadnímu románu, jenž bývá chápán jako metafora odcizení, mechanizace a bezmoci jednotlivce tváří v tvář systému. Adaptace literárního textu do libreta se ujal **Christopher Hampton** (1946), mj. autor scénářů k filmům *Nebezpečné známosti* nebo *Pokání*. Výsledek spadá v rámci Glassovy tvorby mezi tzv. kapesní opery, partitura je totiž pouze pro osm pěvců a dvanáct instrumentalistů.

Protagonista Josef K. je zatčen neznámou autoritou za blížie nespecifikovaný zločin. Marně se pokouší najít odpovědi, zatímco se propadá hlouběji do bludiště absurdních výledek a prázdných frází. Kafkův text často připomíná sen, který nelze uchopit logikou – a právě tento rozměr Glass podtrhuje hudbou: pulzující, opakující se, hypnotickou. Jeho repetitivní styl vytváří pocit naléhavosti, klaustrofobie a vnitřního sevření, jež rezonují s úzkostnou psychologíí hlavní postavy i s atmosférou současného světa, kde se hranice mezi zákonem, správou a absurditou opětovně rozplývají. Glassova opera proměňuje soudní mašinérii

v hudební mechanismus, který se bez ustání točí, ale nikdy nevede k rozřešení.

Pro české publikum půjde o vůbec první uvedení tohoto titulu a zároveň o další krok v programové linii, kterou se Národní divadlo moravskoslezské dlouhodobě ubírá. Tímto silným dramaturgickým gestem navazuje na předchozí operní řady zaměřující se na zřídka uváděná díla 20. století (Operní hity 20. století, Opery terezínských skladatelů) a také na již sedm bienále mezinárodního festivalu NODO / Dny nové opery Ostrava, které pořádá od roku 2012 ve spolupráci s Ostravským centrem nové hudby. Tentokrát se však současná opera stává pevnou součástí dramaturgie a standardního repertoárového provozu. Již teď snad můžeme naznačit, že půjde o odrazový můstek pro budoucí sezóny, v nichž se tato tendence bude dále rozvíjet.

Stojí za to podotknout, že Philipa Glasse pojí k Ostravě osobní vztah. V roce 2013 byl rezidenčním skladatelem a lektorem festivalu Ostravské dny, kde spolu se svým ansámblem provedl ikonické dílo *Music in Twelve Parts*. Tento festival, jenž patří k nejvýznamnějším světovým platformám pro soudobou hudbu, dlouhodobě utváří obraz Ostravy jako jednoho z nejdůležitějších míst pro hudbu dneška. Pravidelným hostem festivalu je také dirigent Bruno Ferrandis, jenž *Proces* hudebně nastuduje, a zúročí tak zde své bohaté zkušenosti s prováděním soudobé hudby.

Po více než čtyřech letech od plánované premiéry zazní Glassův *Proces* v Ostravě. Možná s ještě větší naléhavostí než tehdy, protože svět se mezitím stal o něco méně srozumitelným. O to víc potřebujeme umění, které umí proměnit nejistotu v jasný tvar. (bs)

NOVÁ POSILA OPERNÍHO SOUBORU

FLORENTSKÝ SLAMĚNÝ KLOBOUK – Martin Javorský (Felice)
Foto Martin Popelář

S novou sezónou vstupuje do řad sólistů souboru opery tenorista **Martin Javorský**. Na prknech Divadla Antonína Dvořáka debutoval v roce 2022 rolí Ladislava Podhajského (Smetana: *Dvě vdovy*) a v inscenacích Smetanovského operního cyklu Ostrava 2024 se zaskvěl také ztvárněním postav Junoše (*Braniboři v Čechách*), Vítka (*Dalibor*) či Skřivánka (*Tajemství*). V rámci stávajícího repertoáru jej můžete vidět a slyšet jako Jeníka (Smetana: *Prodaná nevěsta*), Komára

a Rehtora (Janáček: *Příhody lišky Bystroušky*), Ponga (Puccini: *Turandot*) či Feliceho (Rota: *Florentský slaměný klobouk*). Čekají na něj role Strážného Franze a Blocka v české premiéře *Procesu* Philipa Glasse i stěžejní role faraonova syna Amenofise v Rossiniho opeře *Mojžíš a faraon*.

Martin Javorský pochází ze západomoravského města Třešť; vystudoval nejdříve hru na trubku a následně na HAMU absolvoval studium sólového

zpěvu pod vedením prof. Ivana Kusnjera. Kromě operního repertoáru je též vyhledávaným interpretem hudby starých mistrů, hudby 20. století i hudby soudobé. Pod taktovkami dirigentů Pavla Šnajdra, Romana Válka, Łukasze Borowicze nebo Marka Šedivého vystoupil s českými i zahraničními orchestry, jakými jsou Filharmonie Brno, Moravská filharmonie Olomouc, Czech Ensemble Baroque, Musica Florea, Ensemble Inégal, Brno Contemporary Orchestra či Poznaňská filharmonie. (jb)

DVĚ VDOVY – Soňa Godarská (Karolína),
Martin Javorský (Ladislav Podhajský)
Foto Martin Popelář

OCENĚNÍ PRO MARTINA ŠREJMU

Závěr minulé sezóny přinesl ostravskému opernímu souboru hned několik ocenění. Na Festivalu hudebního divadla OPERA 2025, který se konal od ledna do dubna v Praze, se představila i tehdy nejnovější inscenace našeho repertoáru, komická opera Nina Roty *Florentský slaměný klobouk*.

V hlavní roli Fadinarda zde zazářil tenorista **Martin Šrejma**, který právě za tuto roli získal čestnou festivalovou cenu Libuška. Komickou operu slavného italského skladatele, autora hudby k Felliniho filmům i ke *Kmotroví*, uvedeme do konce roku ještě čtyřikrát – včetně mimořádného silvestrovského představení.

Přijďte si užít brilantní hudební grotesku plnou bláznivých záměn, vtipu a stylů – a přesvědčit se, proč právě toto dílo patří k nejlepším komickým operám 20. století. Operní soubor byl úspěšný i na Moravskoslezských kulturních Cenách Jantar, o kterých se více dočtete v našem časopise na straně 46 a 47. (bs)

Hudební ředitel opery NDM
Marek Sedivý, recenzentka
a předsedkyně poroty
Festivalu hudebního
divadla OPERA 2025
Radmila Hrdinová,
Martin Šrejma
Foto Roman Mrázek

činohra

PREMIÉRY V SEZÓNĚ 2025/2026

Pavel Klusák (1969)
AGNETHA VOLÁ S.O.S.
Scény z manželského života
Režie: Josef Doležal
Premiéra 31. srpna 2025 v Divadle „12“

Neil LaBute (1963)
PODOBA VECÍ
Naše těla si začínají rozumět...
Režie: Josef Doležal
Překlad: Petra Hanáková
Premiéra 18. října 2025 v Divadle „12“

Alistair Beaton (1947) – Dietmar Jacobs (1967)
KARDINALNÍ CHYBA
Proč musí být najednou všechno mladý a moderní?
Režie: Vojtěch Štěpánek
Překlad: Iva Michňová
Česká premiéra 8. listopadu 2025 v Divadle „12“

Fjodor Michajlovič Dostojevskij (1821–1881)
IDIOT
Krása, která spasí svět
Režie: Jakub Šmíd
Premiéra 10. ledna 2026
v Divadle Antonína Dvořáka

Ferdinand von Schirach (1964)
BUH
Kdo má právo rozhodnout?
Režie: Vojtěch Štěpánek
Překlad: Ondřej Sebesta
Česká premiéra 28. února 2026
v Divadle Antonína Dvořáka

Samuel D. Hunter (1981)
VELRYBA
Jaké to je vážit si sám sebe?
Režie: Aminata Keita
Překlad: Markéta Kočí Machačíková
Česká premiéra 18. dubna 2026
v Divadle Antonína Dvořáka

f Činohra NDM je na Facebooku:
Činohra Národního divadla
moravskoslezského

ig Činohra NDM
je na Instagramu:
cinohrandm

KRVAVÁ SVATBA – Sára Erlebachová (Nevěsta)
Foto Martin Kusyn

REPERTOÁR ČINOHRY (SRPEN – ZÁŘÍ – ŘÍJEN 2025)

Pavel Klusák
AGNETHA VOLÁ S.O.S.
Režie: Josef Doležal
31. 8. (19.00) – premiéra,
13. 9. (19.00) – první repríza,
14. 9. (19.00), 27. 9. (19.00),
3. 10. (19.00)

Federico García Lorca
KRVAVÁ SVATBA
Režie: Martin Františák
2. 9. (10.00) – školy,
30. 9. (18.30), 11. 10. (18.30),
22. 10. (18.30)

Terrence McNally – David Yazbek
DONAHA! (Hole dupy)
Režie: Pavel Šimák
6. 9. (18.30), 7. 9. (18.30), 24. 9. (18.30),
10. 10. (18.30), 26. 10. (18.30)

Kamila Hladká – Václav Klemens
HORNICKÉ VDOVY
Režie: Václav Klemens
9. 9. (19.00), 26. 9. (19.00), 9. 10. (19.00)

Marius von Mayenburg
SOUMRÁK NAD KRAJINOU
Režie: Vojtěch Štěpánek
18. 9. (19.00), 19. 9. (19.00),
25. 9. (19.00), 2. 10. (19.00),
31. 10. (19.00)

Alena Kastnerová
O LÍNĚ BABIČCE
Režie Tomáš Jirman
20. 9. (18.00), 21. 9. (16.00),
28. 10. (16.00)

Neil LaBute
PODOBA VĚCÍ
Režie Josef Doležal
18. 10. (19.00) – premiéra,
24. 10. (19.00) – první repríza,
25. 10. (19.00)

Andrzej Saramonowicz
TESTOSTERON
Režie: Vojtěch Štěpánek
21. 10. (18.30), 29. 10. (18.30)

ÚVODNÍK ŠÉFA ČINOHRY

Kardinální chyba sleduje dvojici starších církevních úředníků, kteří se na cestě k vrcholu své „duchovní kariéry“ rozhodnou nemilosrdně odstranit jakoukoliv, i velmi osobní překážku kvůli udržení mystéria svaté církve i kvůli získání dostatku pozemských statků. Největší překážkou jeví se jim však stále rychle se proměňující svět i společenská pravidla. Podtitul „Proč musí být nejednou všechno mladý a moderní“ hovoří za vše.

Ubrání se starý svět před novým? Má ten nový co nabídnout? A co z toho starého by mělo odejít? Otázky jsou položeny. Divadlo odpovídá. Těším se na Vás, v úctě

Vojtěch Štěpánek

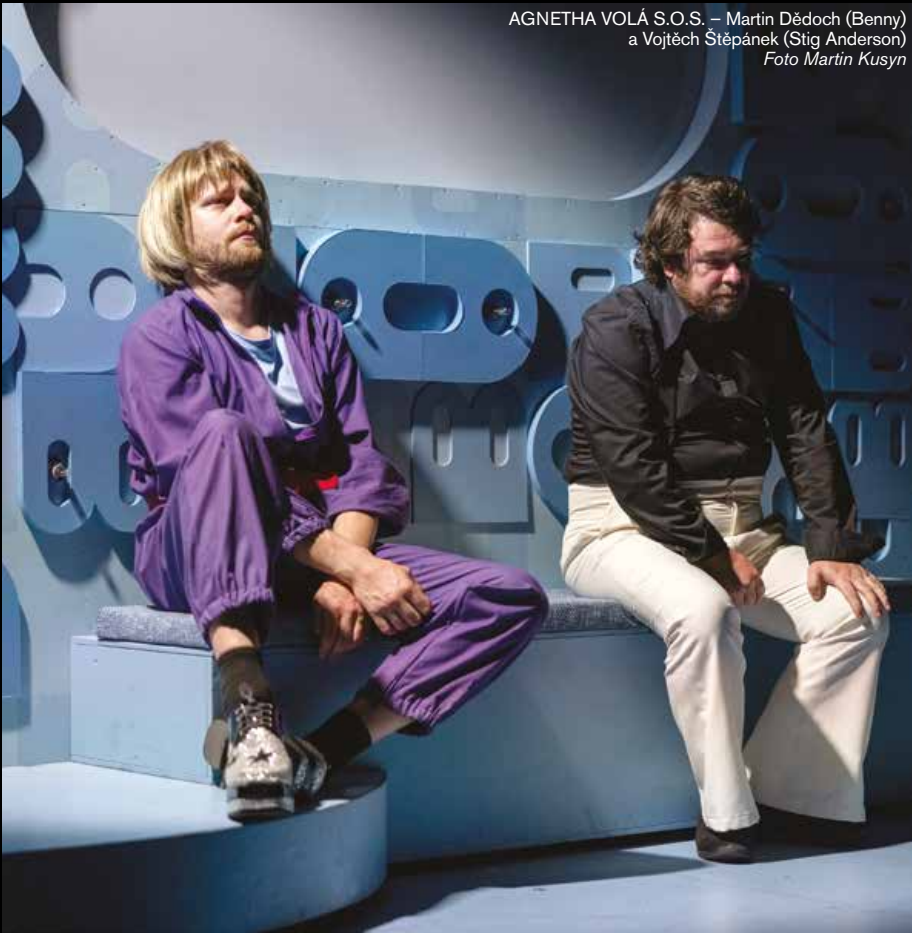
AGNETHA VOLÁ S.O.S. – Martin Dědoch (Benny) a Vojtěch Štěpánek (Stig Anderson)
Foto Martin Kusyn

Dámy a pánové, stojíme na prahu vskutku vzrušující sezóny.

A hned v jejím úvodu premiéra! Po úspěšném dořešení všech autorsko-právních složností uvedeme komorní dokudrama Pavla Klusáka o zákulisí vztahů, tvorby, a především byznysu jedné z největších hudebních ikon dvacátého století! *Agnetha volá S.O.S.* se konečně dočká svého uvedení v komorním Divadle „12“! Premiéra je pro mě o to více vzrušující, že si po boku svých vynikajících kolegů zahrají i já... Držte nám palce a určitě se přijdte podívat.

Divadlo Antonína Dvořáka prochází důležitou rekonstrukcí, a tak v úvodu sezóny zůstáváme v oblíbené „Dvanáctce“, kde se započínají zkoušky rovnou dvou nových titulů.

Tandem inscenací *Podoba věcí* a *Kardinální chyba* lze spojit heslem „Mládí versus stáří“ nebo chcete-li „Moderní kontra konzervativní“. *Podoba věcí* cílí především na mladší publikum a zkoumá znepokojivou toxicitu vztahů mezi mladými lidmi. Postavy balancují na hraně samotné etiky mezilidských vztahů s překvapivým přesahem do úvahy o podstatě umění jako takového.

AGNETHA VOLÁ S.O.S. – Martin Dědoch (Benny) a Vojtěch Štěpánek (Stig Anderson)
Foto Martin Kusyn

PREMIÉRA

Pavel Klusák (1969)

AGNETHA VOLÁ S.O.S.

Scény z manželského života

Veronika Boráková (Agnetha), Kamila Janovičová (Frida), Martin Dědoch (Benny) a Vojtěch Štěpánek (Stig Anderson)
Foto Martin Kusyn

Na konci sezóny 2024/2025 jsme bohužel museli odložit červnovou premiéru plánované inscenace **ABBA / Scény z manželského života**. Jsme ale velmi rádi, že po vyřešení všech autorsko-právních záležitostí se premiéra uskuteční již na konci srpna – a to v podobě, v jaké ji ještě před letními prázdninami připravil

Úprava textu	Josef Doležal, Norbert Závodský
Režie	Josef Doležal
Dramaturgie	Norbert Závodský
Scéna	Ján Tereba
Kostýmy	Michaela Semotánová
Sound design	František Hruška
Pohybová spolupráce	Julie Svitičová

Obsazení:
Veronika Boráková, Kamila Janovičová, Vojtěch Johaník, Martin Dědoch, Vojtěch Štěpánek, Marie Logojdová, Jan Fišar a Petr Houska

Premiéra 31. srpna 2025 v 19 hodin v Divadle „12“

Reprízy 13. 9. (19.00), 14. 9. (19.00), 27. 9. (19.00) v Divadle „12“

tvůrčí tým pod vedením režiséra Josefa Doležala.

Inscenace, která nyní nese nový název **AGNETHA VOLÁ S.O.S.**, nabízí nejen skvělý text hudebního publicisty Pavla Klusáka a nezaměnitelnou hudbu slavné skupiny ABBA, ale také stylové dobové kostýmy. Zajímavostí je i poměrně netradiční herecké obsazení: v dvojroli manažerů švédských hudebních ikon **Stiga Andersona** a **Simona Fullera** se představí šéf činohry **Vojtěch Štěpánek**.

Vojto, jaké to je stát na jevišti vedle herců, které obvykle režiruješ?

Popravdě: Mám neukojitelnou tendenci je režirovat, i když s nimi zrovna hrají. Nevím, jak by mě – coby hereckého kolegu – popsali oni, ale myslím, že jsem za celé zkoušení jednu situaci nezahrál dvakrát stejně, pořád jsem se snažil, aby bylo na jevišti živo, pořád jsem zkoušel něco nového. Ale taky jsem díky tomu uměl text úplně poslední. Přiznám se, že jsem z toho byl nervózní. Jsem sice oborem vzděláný

Jan Fišar (Fanoušek) a Marie Logojdová (Fanyňka)
Foto Martin Kusyn

herec, ale vyjma záskoků za nemocné kolegy jsem mnoho let nehrál, a hlavně nezkoušel. Když je několik let téměř denně vedu k nějakým hereckým výkonům, je těžké vyjít za nimi na jeviště. Sám na sobě pak pozoruji, že dělám to, co mi jako režisérovi nevyhovuje. A je dobré, že jsem si připomněl, že je to fyzicky i psychicky poměrně náročná práce. Vždycky tvrdím, že máme skvělé herce, a jsem moc rád, že si s nimi můžu zahrát a že mě na čas přijali i do své šatny.

Zminil jsi své herecké vzdělání. Vzpomněl sis během zkoušení na své předchozí herecké zážitky?

Pokud mohu užít ubohou metaforu, tak herectví a režie jsou sice různé disciplíny, ale stejného sportu a tým je divadlo. O postavách ve hrách, které režírují, uvažují herecky, o jejich replikách, dialogích, pauzách, důzdech přemýšlím čistě hereckými prostředky. Režie je schopnost od tohoto „tovaru“ odstoupit a dát tomu rámeček, důvod, spád, pointu, dovést s herci hru do fáze, kdy se běžné věty a situace mění v magické. Moc mě to na jevišti bavilo, protože jsem zjistil, že zkoušku, postavu, situaci, že to vše vlastně určuju z pozice herce mnohem přímočařeji, a navíc okamžitě. Režisér je vlastně neohrabaný, těžkopádný, musí vysvětlovat, hledat slova, dotovat energií, ale jako herec měním věci okamžitě. A navíc vím ještě o pikosekundu dříve než režisér, že to bylo „blbě“.

V čem podle tebe ABBA přesahuje pojem popkultury?

ABBA se stala soundtrackem životů několika generací! I když jsem tuto skupinu osobně nikdy nijak zvlášť nevyhledával,

naprostou většinu jejich písní znám. Nedávno jsem tedy objevil jejich píseň *King Kong Song* a myslím, že kdyby se rozpadli hned po ní, žádná velká skupina by se nekonala. Ale taky na druhou stranu jsem si díky zkoušení poslechl i jejich trochu zatracované poslední album *The Visitors*. „Nahrajte ještě jedno album a dejte do něj všechnu chuť dělat muziku,“ říkám v roli manažera Stiga v naší hře a musím uznat, že to album je skutečně fantastické, ti chlapi jsou prostě geniální muzikanti. Co mě mrzí a co už asi nezjistíme, jaký potenciál dřímá v oněch dvou dámách. Ve hře je scéna, kdy jedna druhé říká: „Co když už kluci nic nesloží?“ A v nastalém tichu doufáme, že ta druhá řekne: „Složíme něco my.“ Ale nedošlo k tomu. Přitom měly obě již před ABBOU skvěle nastartované kariéry. Ale doba ani byznys si tehdy dívčí duo nežádaly. Škoda.

Sehrává podle tebe u fenoménu ABBA roli nostalgie a její vliv na diváky?

„Máte rádi Mammás and Papas, ale holt jste z Evropy, navíc jste se umazali šlágrem. A lidi to milují!“ říkám jim v jedné situaci. To mi přijde přesné. Velká část jejich repertoáru tvoří houpavé šlágry, na které se s radostí a se slzou v oku už více než třicet let ráda zakymácí kdejaká teta od Klatov po Tokio. Nostalgie, ten krásný smutek a pozitivní melodie, katarzní refrény, ve kterých se lze vykřičet ze svých bolestí, to tvoří nezpřetrhatelnou vazbu mezi nimi a jejich publikem. Jejich fanoušek nemusí mít nutně vytříbený hudební vkus, stačí, že ví, co je to radost, a ví, co je to smutek. Banální, ale dotažené do maxima.

Pavel Klusák často nahlíží na známé hudební příběhy novou optikou. Překvapilo tě něco na příběhu ABBY, co jsi do té doby nevěděl?

Já o nich moc nevěděl. Jen to, že byli čtyři, že jsou to Švédi, že museli platit obrovské daně a že jejich management kšeftoval se sovětskou ropou. Nevěděl jsem, že napoprvé v Eurovizí neuspěli, nevěděl jsem, že každý z nich před tím dělal muziku, kterou si teď i někdy pustím. Pavel Klusák dokázal vzít spoustu situací a poskládat je ve své hře tak, že tvoří fantastický příběh překlenující období skoro šedesáti let. Velký, dojemný, děsivý i komický příběh s nádherným soundtrackem! A vlastně mám pocit, že jsem se s ABBOU sblížil. Nejvíce v momentě, kdy nám přišlo vyjádření jejich agentur, že souhlasí s naší žádostí a můžeme hru hrát. V tu chvíli jsem měl pocit, že jsme skoro přátelé a že bychom za nimi měli někdy zajet. Ale uvidíme, třeba přijedou oni k nám, do „Dvanáctky“, a zajdeme potom k Radům!

(nz)

PREMIÉRA

LÁSKA JAKO EXPERIMENT

Neil LaBute
PODOBA VĚCÍ
Naše těla si začínají rozumět...

Překlad **Petra Hanáková**
Režie **Josef Doležal**
Dramaturgie **Pavel Gejguš**
Scéna a kostýmy **Pavla Kamanová**
Hudba **Jiří Trtík**

Obsazení:
Sára Erlebachová, Alois Bartoň, Magdaléna Kubatková a Robert Finta

Premiéra 18. října 2025 v 19.00 hodin v Divadle „12“

Reprízy 24. 10. (19.00), 25. 10. (19.00) v Divadle „12“

Jako první titul sezóny uvedeme komorní vztahové drama amerického dramatika Neila LaButea. Sevřený text pro dva mladé páry přináší řadu znepokojivých otázek a témat o vztazích v současné době a možných podobách manipulace v nich. Jak název hry napovídá, jedním z témat je podoba věcí, tedy celospolečenská posedlost krásou povrchu, lidským tělem a tvář. Tematických vrstev je zde však

obsaženo více a struktura hry nás nechává nahlédnout i pod povrch podoby věcí, na lidskou vůli, touhy, ambice, hledání hranic umění, citů i manipulace s nimi. V centru příběhu stojí dvojice vysokoškoláků. Evelyn je sebevědomá studentka výtvarného umění. Hledá formu pro současné umělecké vyjádření, která by provokovala a obnažovala nekomfortní a skryté pravdy. Jejím mužským protějškem je uzavřený Adam, tichý, neprůbojný člověk introvertní povahy a s nízkým sebevědomím. Adam nemá mnoho přátel, nezabývá se současnou módou a nedbá příliš o svůj zevnějšek, nezajímá se o svůj účes, nosí starý ošoupaný kabát, protože k němu má nostalgický vztah. Adam a Evelyn se potkají náhodou v galerii umění a pozvolna, nenápadně se mezi nimi začne rozvíjet nečekaný erotický vztah. Evelyn začne postupně ovlivňovat Adamův pohled na sebe sama a krok za krokem měnit jeho vzhled. Sebezdokonalování a zlepšování je zprvu vnímáno Adamem i okolím jako proces růstu – dokud se

nezjeví mrazivé rozuzlení. Co všechno jsme ochotni obětovat, abychom byli milováni? *Evelyn: Otevřete kterejkoliv módní časopis, zapněte kterejkoliv televizní program a všichni vám řeknou... je teď atraktivnější, normálnější. Jedním slovem, lepší. Je živoucím příkladem naší posedlosti povrchem věcí, jejich podobou.*

Hra (v originále *The Shape of Things*), která měla světovou premiéru roku 2001 v Londýně v režii autora, byla o dva roky později také zfilmována. V recenzích bylo oceňováno jak znepokojivé téma, tak autorův ostře analytický styl. Postavy i jejich motivace zůstávají dlouho nejasné a LaBute nechává ze zdánlivě jednoduché vztahové situace vzniknout rafinovanou morální hádanku. Otevírá řadu otázek. Například hledání toho, co je v dnešní době považováno za umění a co je ještě morální. Postava Evelyn se pak zaštiťuje citátem čínské umělkyně Han Suyin: *„Moralisté nepatří do galerie.“* Evelyn je zastávkyní názoru, že do umění nepatří kategorizování „morální-nemorální“, protože opravdové umění má zobrazovat pravdu v jakékoliv podobě bez ohledu na etické normy. Otevírá se však také téma originality našich osobností a autenticity proti globálně vnímaným podobám krásy, atraktivity a úspěchu. Autor zobrazuje toxické vztahy či moc jednoho člověka nad druhým skrze emoční manipulaci, což může být v dnešní době mimořádně aktuální. Hra mluví současným jazykem a ukazuje realitu, ve které se city mohou stát pouhým prostředkem k dosažení ambiciózních cílů.

Podoba věcí je naléhavá komorní hra, která skvěle pasuje do intimních prostor Divadla „12“, kde jsou herci divákům na dotek. Vztahové drama nepřináší příběh s útechou, je to chladné a přesné zrcadlo moderní společnosti. Zrcadlo, které klade otázku: koho milujeme a proč a kým se kvůli druhému stáváme a jsme ochotni stát? (pg)

NECHCEME ZKLAMAT NIKOHO, KDO DO NÁS VLOŽIL DŮVĚRU

Rozhovor s novými hereckými posilami

Hana Piterková, Jakub Samlík,
Magdaléna Kubatková a Alois Bartoň
Foto Petr Chodura

Je vcelku obvyklé, že divadla přijímají do svých řad nové herečky a herce. Méně obvyklé už však je, že divadlo přijme čtyři najednou. A vůbec nejneobvyklejší je, když jsou všichni z jednoho ročníku herecké konzervatoře. Přesně taková výjimečná věc se přihodila v souboru činohry NDM. Od září tak můžou naši diváci již nastálo potkávat Aloise Bartoně, Magdalénu Kubatkovou, Hanu Piterkovou a Jakuba Samlíka na všech našich scénách. Náš rozhovor probíhal během zkoušení inscenace *Krvavá svatba*, krátce po jejich maturitním představení *Ze života hmyzu*.

Jak vůbec vznikl nápad sáhnout po hře bratří Čapků *Ze života hmyzu* a nastudovat ji jako vaši maturitní inscenaci?

Magdaléna: Zajímavé je, že v prvním ročníku jsme začínali etudami na téma „já a hmyz“, takže jsme se svým způsobem vrátili na začátek a uzavřeli tak celý cyklus našeho čtyřletého působení na Janáčkově konzervatoři.

Jakub: My jsme se nedokázali dohodnout, co by mělo být naším maturitním představením, hodně jsme toho načetli, ale nebyla mezi námi shoda na konkrétním titulu, až pak Peter Gábor zničehonic přinesl *Ze života hmyzu*...

Alois: Prostě s tím práskl o stůl...

Jakub: A my jsme s tím souhlasili. Věřili jsme tomu.

Dá se u takové hry vůbec vycházet ze sebe a své přirozenosti, nebo šlo o velkou míru stylizace a odstupu?

Alois: Postava tuláka je původně psaná

pro staršího člověka, což bylo ze začátku dost těžké, protože má toho už hodně odžito a život spíše retrospektivně hodnotí, ale například u cvrčka jsem si dokázal najít osobní rovinu, navíc to bylo velmi hravé, bavilo mě nad tím přemýšlet.

Hana: Vždycky, když něco takhle zkoušíme ve škole, tak tu hereckou polohu buď najdu v sobě, nebo se naopak začnu kolem sebe rozhlížet po lidech, kteří se té postavě podobají. Dokonce jsem zažila, že mi během zkoušení přišla esemeska od Magdy: „Právě jsem ve vlaku potkala motýlice!“ Viděli jsme to všude kolem sebe a tím, že jsme to nehráli jako pravdu, tak jsme mohli být spíše pozorovateli těch ostatních.

Magda: Ty motýlice ve vlaku měly ale hodně rozdílný jazyk, než jaký napsali bratři Čapkové. Zmiňuju to, protože mi jazyk hry

Iva Zahran (Děvče) a Jakub Samlík (Mládenec)
v inscenaci KRVAVÁ SVATBA
Foto Martin Kusyn

dělal nejvíc problémů. Dostat do té velké, vznešené, velebné češtiny rozměr dnešní doby, to byla výzva.

ALOIS BARTOŇ

Narozen v Novém Jičíně v roce 2004.
Miluje sporty, ze všeho nejvíc fotbal. Také hraje na housle a rád tráví čas s kamarády.

„Divadlo je pro mě místo, kde probíhá jedinečná a živá výměna energií mezi hercem a divákem. Místo magie a velké síly.“

A jaké bylo zkoušet s vědomím, že vás od nadcházející sezóny čeká angažmá v našem divadle?

Alois: Já jsem u všech zkoušení během studia cítil velkou zodpovědnost, že se kdykoli může někdo přijít podívat a bude hodnotit můj výkon a že se musím snažit, ale tentokrát jsem cítil volnost a svobodu, že se můžu soustředit čistě na tvorbu.

Magda: Taky jsme nechtěli a stále nechceme zklamat nikoho, kdo do nás tu důvěru vložil... Abyste si prostě řekli, že jste rádi, že jste si nás vybrali, že to není chyba.

Alois: A aby pak místo nás nepřišla jiná čtyřka.

Hana: Svobodu v herectví hledám pořád, v tomto případě mi pomohlo i to, že tam bylo tolik dalších složek, na které jsme se museli soustředit – jazyk, stylizace, „partneřina“. Takže jsem neměla ani čas hodnotit sebe sama. Snad poprvé. Byl to jeden obrovský let, úplně nás to vcuclo. Zároveň nás to zkoušení neustále zpřítomňovalo, takže jsme byli myšlenkami jenom tam.

HANA PITERKOVÁ

Narozena ve Fulneku v roce 2006.

Ráda tráví čas po boku přátel a rodiny, vaří, sportuje, chodí do přírody.

„Divadlo je pro mě svoboda, bezpečný a upřímný prostor, který mi pomáhá porozumět společnosti i vlastnímu nitru.“

Angažmá jsme vám nabídli všem čtyřem najednou. Pamatuji si, jak Vojtěch Štěpánek domluvil, a vy jste tiše poděkovali a odešli bez jediného slova, bez jakékoli emotivní reakce, gesta, čehokoli... Vůbec jsme nevěděli, co si myslet...

Jakub: My jsme totiž byli v úplném šoku. My jsme čekali spíše poloviční úvazky...

Alois: Ani to ne.

Jakub: Fakt ne?

Alois: Ne. Vůbec.

Jakub: Aha. Tak změna. My jsme to fakt nikdo nečekali (*smích*).

Alois: My jsme spolu jeli na schůzku do kanceláře Vojty Štěpánka nahoru výtáhem, podívali jsme se na sebe a říkali jsme si, co to asi bude. Já tehdy říkal, že Štěpánek určitě něco navařil a jde nám to dát ochutnat (*smích*).

Magda: Byli jsme zaskočení, ale měli jsme obrovskou radost.

Magdaléna Kubatková (Služka) a František Strnad (Otec nevěstin) v inscenaci KRVAVÁ SVATBA
Foto Martin Kusyn

Někteří diváci vás už znají z hostování v inscenaci *Ťululum*, kde se střídáte v rolích Clary a Viktora. Jaká to byla pro vás zkušenost?

Jakub: Tak především to bylo první zkoušení, u kterého jsme byli od začátku přítomni. Prošli jsme si tím procesem od první čtení až po premiéru.

Hana: Zpětně mi připadá, že jsem byla z toho zkoušení hrozně nervózní, až v jakési paralýze, a přitom šlo o relativně malou roli. Ale soubor NDM sledujeme několik let a jsou to lidi, ke kterým vzhlížíme, a najednou s nimi

Petr Panzenberger (Leonardo) a Hana Piterková (Leonardova žena) v inscenaci KRVAVÁ SVATBA
Foto Martin Kusyn

má člověk hrát. Byla to velká škola, hlavně jsem se naučila, jak pracovat s tím žánrem.

Magda: Já tu paralýzu zažila v inscenaci *Bez roucha*, kdy člověk najednou hraje s lidmi, které předtím sledoval jako divák. *Ťululum* už byla krásná věc, kdy se ty dva světy propojily – svět herců a svět studentů herectví.

MAGDALÉNA KUBATKOVÁ

Narozena v Dětmorovicích v roce 1999.

Ráda chodí na hory, bruslí, běhá, čte. Rodina, přátelé a poslech rozhovorů s Markem Váchou nebo Adelou Vinczeovou jsou pro ni také zárukou kvalitně stráveného času.

„Divadlo je splněný sen, delší definici vyjadřuje píseň 'Mňam' od Davida Stypky.“

A jak zatím probíhá zkoušení *Krvavé svatby* v režii Martina Františáka?

Jakub: Cítím se tam velmi příjemně. Pan Františák je lidský a vždy rozumíte tomu, co po vás chce.

Magda: Má hodně načteno, hodně toho ví. Je skvělý vypravěč a je vidět, že nás chce učit, že nás chce otvírat novým věcem, že spolu hledáme. Je to i náročné, ale je to příjemná náročnost, která nás někam posouvá.

Hana: Je hrozně trpělivý, jde na nás pomalu a pečlivě vysvětluje, co po nás chce. Právě jsem ale ve fázi, kdy se rozdýchávám před každou replikou. Františák mě zastavil hned na začátku a říkal, ať hlavně neděláme divadlo, že to jdeme hledat spolu. Z nás, zevnitř. Nejvíc zkouším s Panzim (*Petr Panzenberger – pozn. red.*) a je úžasné sledovat ho při práci, jak partneri, jak je také trpělivý, jak je čistý v tom, jak hraje situace. Za sebe cítím, že není na co čekat, že musím ukázat, že do toho jdu naplno, aby měl režisér v nás nějakou důvěru.

Alois: U nás, sboristů a dřevorubců, si nepamatuje jména. Mně říká „ten tmavej vzadu“...

Jakub: Mně zase říká „Leoši Janáčku“ kvůli brýlím...

Magda: A je úžasné sečtělý. Nemá problém z hlavy zarecitovat nebo přednést přesné citace literárních nebo dramatických děl.

Alois: Zase ale třeba nezná Eminema...

Magda: To je pravda, vždy říká: „Ty Eminemy známe?“

Co očekáváte od svého nového angažmá?

Alois: Já chtěl vždy dělat divadlo s lidmi, kteří jsou mi blízcí, najít si až jakousi komunitu. A cítím, že se mi to tady v NDM daří. Mladší herci i herečky nás už berou mezi sebe, začínáme se tady cítit vítaní, hlavně teď během zkoušení *Krvavé svatby*.

Hana: Ráda bych se zbavila ostychu, abych byla schopná v divadle tvořit svobodně, otevřeně, nebát se nabízet něco svého, mít odvahu v projevu. Těším se na to, že se budu učit od celého souboru. A to, že jsme všichni čtyři mladí a z jednoho ročníku, je takový bonus.

Alois: My jsme vlastně taková divadelní verze ABBY.

JAKUB SAMLÍK

Narozen v Ostravě-Porubě v roce 2005.

Čte, poslouchá hudbu, sleduje filmy/seriály, zdokonaluje se v hudebních nástrojích, píše, skládá, maluje, běhá, hraje fotbal.

„Divadlo je pro mě zrcadlo lidské společnosti.“

Takže nemáte žádný strach z nového a neznámého?

Alois: Mám strach jen z pana Viktory (*smích*).

Jakub: Spíše člověk nikdy neví, co si pan Viktor myslí, těžce se „čte“. Během zkoušek *Ťulula* chodil často zamyšlený nebo zamračený po chodbách, ale pak vešel na jeviště a bylo to něco neuvěřitelného. Radost ho sledovat.

Hana: Naše pedagožka z konzervatoře Alena Sasínová-Polarczyk nám vždy říkala: „Bězte se podívat na Viktora, ten nevypustí ani hlásku, jediné slovíčko!“ (nz)

Alistair Beaton (1947) – Dietmar Jacobs (1967)

KARDINÁLNÍ CHYBA

Proč musí být najednou všechno mladý a moderní?

Divadelní hra *Kardinální chyba* autorů Alistaira Beatona a Dietmara Jacobse přináší svižnou a chytrou satiru na církevní hierarchii a mocenské mechanismy skryté za zdánlivě nedotknutelnou náboženskou fasádou. Tato současná německá komedie, kterou uvedeme v české premiéře, nabízí divákům nejen smích, ale i řadu znepokojivých otázek o tom, co všechno je možné obětovat ve jménu zachování obrazu bezchybné instituce.

Děj se odehrává v malé německé diecézi, která se připravuje na významnou událost: návštěvu samotného papeže. „*To nejlepší na konec! Přijede sem, navštíví nás, pozdraví nás, přečte mši a požehná naší relikvii, prstu svatého Ignáce.*“ Tak chystanou návštěvu vidí dva nejvyšší představitelé diecéze. Pro místního biskupa Konrada Glöcknera a jeho generálního vikáře Helmuta Kocha jde o zásadní chvíli – nejen z duchovního hlediska, ale také z pohledu prestiže, postavení a kariéry. Jenže přípravy naruší hrozící skandál, který by mohl celou

slavnost zhatit. A tak se rozjíždí spleť hra plná intrik, manipulací a „zachraňování tváře“ za každou cenu.

Hlavní síla hry spočívá v její brilantní rovnováze mezi situačním humorem a kritickým vhledem. Beaton a Jacobs nesklouzávají k prvoplánové kritice víry nebo náboženství samotného – naopak, jejich satira cílí na struktury moci, které se za duchovními ideály často skrývají. Vtipné dialogy a absurdní situace vytvářejí mozaiku, v níž se zrcadlí nejen specifika církevního prostředí, ale i univerzální vzorce chování ve všech formách institucionalizované moci. Oba autoři navíc skrze skvěle propracované postavy dokreslují, jak komplexní je síť vztahů, v níž se každý snaží přežít. Někdo s taktikou, jiný s vírou, další cynicky, ale všichni v určitém napětí mezi osobním svědomím a tlakem systému. Přestože děj hry je místy téměř fraškovitý, její podtext je vážný: kde končí morální integrita a kde začíná „kardinální chyba“ – to fatální rozhodnutí, které v sobě nese osobní i společenské důsledky?

Překlad **Iva Michňová**
Režie a výběr hudby **Vojtěch Štěpánek**
Dramaturgie **Norbert Závodský**
Scéna a kostýmy **Ján Tereba**

Obsazení:
Tomáš Jirman, David Viktora, Vít Roleček, Alena Sasínová-Polarczyk, Hana Piterková a Jakub Samlík

Česká premiéra 8. listopadu 2025 v 19 hodin v Divadle „12“

Reprízy 12. 11. (19.00), 20. 11. (19.00) v Divadle „12“

Ukázka ze hry:
KOCH: *Ty si vážně chceš objednat čepičku v Římě u Gamarelliho?*

GLÖCKNER: *Gamarelli je nejlepší. Šije pro papeže od roku 1798! Má skvělé věci. Hm... biskupský čepičky má ve fialové a v magentě. Kterou si mám vzít?*

WIBKE: *Fialovou. Jinak si budou všichni myslet, že jste od T-Mobilu.*

Druhá činoherní premiéra nové sezóny 2025/2026 se může stát divadelním zážitkem, který nejen baví, ale také jemně podněcuje k reflexi – nejen o církevních institucích, ale o každodenních situacích, kdy se i my sami ocitáme v pokušení „zachovat si tvář“ namísto pravdy. *Kardinální chyba* je důkazem, že satira může být zároveň inteligentní, zábavná a hluboce lidská. Nenuť diváka k jednoduchému odsudku, a možná právě tím připomene, že pravda a moc nejsou vždy na stejné straně. (nz)

Alistair Beaton
Zdroj Times Media Limited 2025

Federico García Lorca (1898–1936)

KRVAVÁ SVATBA

Oheň zažihá se ohněm

Kateřina Breiská (Matka), Sabina Muchová (Sousedka)
Foto Martin Kusyn

V sobotu 14. června uvedla činohra NDM premiéru španělské lyrické tragédie *Krvavá svatba*. Nyní již klasické výsostné dílo dramatika a básníka Federica Garcíi Lorcy bylo nastudováno předním českým režisérem Martinem Františákem. Neodmyslitelnou součástí inscenace je výrazný rukopis scénické výtvarnice a autorky kostýmů Evy Zezuly, jejíž scénu podtrhl světlý design Lukáše Dřevjaného. Díky jejich práci získala inscenace působivou i moderní vizuální podobu plnou estetických scénických obrazů. Příběhem diváky provází divukrásná hudba skladatele Nikose Engonidise a jeho živé kapely přítomné na jevišti. Pohybovou stylizací, mnohdy až na hranici tance, vnesl do inscenace choreograf Tomáš Rychetský. Režisér Martin Františák se svým inscenačním

týmem vložil do poetické Lorcovy tragédie zcela současný divadelní jazyk a společně se silnými hereckými party přenesl na jeviště Divadla Jiřího Myrona

divadlo velkého gesta. Zveme vás nejen na ojedinělou podívanou, ale také na pozoruhodné herecké výkony celého ansámblu činohry NDM. (pg)

Alena Sasínová-Polarczyk (Tchyně), Hana Piterková (Leonardova žena)
Foto Martin Kusyn

Překlad **Vladimír Mikeš**
Režie **Martin Františák**
Dramaturgie **Pavel Gejguš**
Scéna a kostýmy **Eva Zezula** (dříve Jiřikovská)
Hudba **Nikos Engonidis**
Světelný design **Lukáš Dřevjaný**
Pohybová spolupráce **Tomáš Rychetský**

Obsazení:
Kateřina Breiská, Sára Erlebachová, Hana Piterková, Alena Sasínová-Polarczyk, Magdaléna Kubatková, Sabina Muchová, Alexandra Gasnářková, Petr Panzenberger, Robert Finta, František Strnad, František Večeřa a další

Reprízy 30. 9. (18.30), 11. 10. (18.30), 22. 10. (18.30) v Divadle Jiřího Myrona

Závěrečná děkovačka – v popředí Sára Erlebachová (Nevěsta), Kateřina Breiská (Matka), Tomáš Rychetský (choreografie), Martin Františák (režie), Eva Zezula (scéna a kostýmy), Robert Finta (Ženich), Alexandra Gasnářková (Luna)
Foto Martin Kusyn

ZPRÁVY Z ČINOHRY

Ivan Dejmal (Jarek Lukavský,
Jiří Sedláček (David Buchtela)
Foto Martin Kusyn

NESTÁRNOUCÍ DONAHA!

Málokterá inscenace se může pochlubit tak dlouhým a úspěšným životem jako komediální muzikál *Donaha! (Hole dupy)*, který měl **premiéru v Národním divadle moravskoslezském v roce 2011**. Od té

doby si inscenace získala srdce tisíců diváků a pravidelně plní hlediště i čtrnáct let po svém prvním uvedení. **V září nás čeká již 165. repríza!** Kombinace upřímného humoru, lidského příběhu a sympaticky

nehrdinských hrdinů z ní učinila jednu z nejoblíbenějších inscenací našeho divadla.

Příběh party nezaměstnaných chlapíků, kteří se rozhodnou zajistit si novou obživu tím nejobyčejnějším způsobem – svléknout se úplně donaha – si získal srdce publika díky své lidskosti i silné dávce emocí.

Po čtrnácti letech na scéně se inscenace dočká přezkoušení s režisérem Pavlem Šimákem a nového obsazení některých rolí. Tyto kroky mají inscenaci znovu oživit a připravit ji na to, aby vydržela na repertoáru i pro další a další sezóny.

Jako nezaměstnaný ocelář Jarek Lukavský se v alternaci s Ivanem Dejmallem nově divákům představí Radim Bierský, nový člen muzikálového souboru. Manželku Evu si v příští sezóně zahraje nejen Lada Bělašková, ale i Kateřina Breiská. V roli oceláře Davida Buchtely uvidíte Jiřího Sedláčka v alternaci se synem Michalem Sedláčkem. (pg)

Reprízy 6. 9. (18.30), 7. 9. (18.30), 24. 9. (18.30), 10. 10. (18.30), 26. 10. (18.30) v Divadle Jiřího Myrona

OHLÉDNUTÍ

16. ročník festivalu DIVADELNÍ SVĚT BRNO

PTÁČCI – Sára Erlebachová (Wahida), Vít Roleček (Eitan)
Foto Marek Olbrzymek

Festival Divadelní svět Brno je mezinárodní divadelní přehlídkou, která svým rozsahem patří mezi tři největší divadelní festivaly v České republice. Vytrvalou snahou o dosažení evropských kvalitativních standardů sehraává festival zásadní roli při kultivaci publika a přispívá ke zvyšování jeho nároků na domácí uměleckou scénu. Ve své dramaturgii nabízí divákům představení inscenací, za nimiž by museli cestovat často i za hranice republiky. V posledních ročnících bylo na festivalu prezentováno vždy více než 50 inscenací. Náš činoherní soubor zde v květnu uvedl své dva úspěšné tituly: *Ptáčky* na Činoherní

scéně Městského divadla Brno a *Médeu* v Mahenově divadle.

Ptáčci libanonsko-kanadského dramatika

MÉDEA – závěrečná děkovačka v Mahenově divadle
Foto Jakub Joch

Wajdiho Mouawada vypráví silný lidský příběh o starých rodinných traumatech, předsudcích, ale také o přijetí toho, kým skutečně jsme. O lži a o pravdě, která umí být krutá, ale kterou prostě nakonec akceptovat musíme. V hlavních rolích vystupují Sára Erlebachová a Vít Roleček.

Eurípidova *Médeu* dodnes v lidech probouzí děs i úžas, zároveň nadčasově líčí, jak zrazená a ponížená láska může vést k pomstě a někdy i k nemyslitelnému násilí. Za titulní roli získala Petra Kocmanová širší nominaci na letošní Cenu Thálie. Inscenaci uvádíme ve skvělém novém překladu grécisty Matyáše Havrdy a spisovatele Petra Borkovce, který vznikl přímo pro naše divadlo. Nejbližší reprízu uvedeme v Divadle Antonína Dvořáka v lednu 2026. (zr)

Reprízy inscenace PTÁČCI 28. 11. (18.30), 3. 12. (18.30) a 11. 12. (18.30) v Divadle Antonína Dvořáka

balet

PREMIÉRY V SEZÓNĚ 2025/2026

NEJEN MOZART!

Magie hudby – krása pohybu – chvála humoru
Choreografie: Jiří Kylián, Eric Gauthier,
Lea Bessoudo Greck

Premiéra 5. března 2026 v Divadle Jiřího Myrona

K výročí
narození
W. A. Mozarta

BABYLON BALET

Ztraceno v překladu – nalezeno v pohybu

Koncept: Jiří Nekvasil

Režie a libreto: Rocc

Choreografie: Natalia Adamska, Rei Masatomi a další

Světová premiéra 13. června 2026 v Divadle „12“

Balet NDM je na Facebooku:
Balet Národního divadla
moravskoslezského

Balet NDM je na Instagramu:
baletndm

KŘIDLA Z VOSKU (ČISTÁ RADOSTance)
– Laura Moreno Gasulla, Barnaby James Packham
Foto Serghei Gherciu

REPERTOÁR BALETU (ZÁŘÍ – ŘÍJEN 2025)

Hudba skladatelů od 17. století až do současnosti

ČISTÁ RADOSTance

Choreografie: Justin Peck (*Heatscape*), Marco Goecke (Duet z *Ptáka Ohniváka*), Lea Bessoudo Greck (*Šárka*), Jiří Kylián (*Křídla z vosku*), Itzik Galili (*Sofa*)

Hudba: Bohuslav Martinů; Igor Stravinskij; Bedřich Smetana; Heinrich Ignaz Franz Biber, John Cage, Philip Glass, Johann Sebastian Bach; Tom Waits

3. 9. (10.00) – školy, 18. 10. (18.30), 19. 10. (16.00), 30. 10. (18.30)

Johann Sebastian Bach

OKNO

Choreografie: Jo Strömgren

Hudba: Johann Sebastian Bach – suity pro sólové violoncello

30. 9. (19.00), 1. 10. (19.00), 23. 10. (19.00)

Rodion Konstantinovič Ščedrin – Georges Bizet

CARMEN

Choreografie: Jiří Pokorný

Hudební aranžmá: Davidson Jaconello

4. 10. (18.30), 5. 10. (16.00)

Půl hodiny před každým baletním představením jsou pro vás připraveny **DRAMATURGICKÉ ÚVODY** k danému titulu!

ÚVODNÍK ŠÉFKY BALETU

Vážený diváče,

něco končí, něco začíná. Tento citát se často používá jako symbol přechodu a změny, jež je nevyhnutelná a přirozená. Stejně tak u nás přinese nová divadelní sezóna řadu změn a novinek.

Postupně se rozloučíme hned se třemi tituly, které budou mít v této sezóně derniéru – *ČISTÁ RADOSTance*, *Okno* a *Carmen*.

První zmíněná inscenace z našeho repertoáru zmizí již 16. prosince, a tak pokud jste ji ještě neviděli, určitě doporučuji využít jedné z posledních příležitostí, kdy se na jevišti Divadla Jiřího Myrona objeví. Jak již název napovídá, titul nám přinesl hodně radosti a díky pestré dramaturgii se nám podařilo zaujmout diváky různých věkových skupin, čehož si velmi vážíme. Jedna z choreografií, duet z *Ptáka Ohniváka* od Marca Goeckeho, nám navíc zajistila účast na několika mezinárodních gala představeních. Další choreografie, *Sofa* od Itzika Galiliho, pak získala pozvání od italské hvězdy současného světového baletu Roberta Bolleho na jeho gala večer *Roberto Bolle and Friends*. O kvalitě inscenace *ČISTÁ RADOSTance* pak svědčí i to, že jsme měli s tímto programem hostovat na prestižní scéně Israeli Opera v Tel Avivu. Přestože jsme tuto událost museli z důvodu válečného konfliktu v zemi odložit, věříme,

že další příležitost pro hostování v Tel Avivu ještě určitě přijde.

Na končící *ČISTOU RADOSTance* v nadcházející sezóně navážeme premiérovým titulem *Nejen Mozart!* Dramaturgie složeného večera uplatní naše předcházející zkušenosti a opět nabídne pestrou a vyváženou skladbu několika choreografií od světově známých tvůrců. Těšit se můžete na díla Jiřího Kyliána, Erica Gauthiera, Angelina Preljocaje a mladé choreografky Ley Bessoudo Greck.

Derniéru bude mít také titul *Okno* choreografa Joa Strömghena. I tato inscenace se však dočká plnohodnotné náhrady. Příští rok v červnu v Divadle „12“ představíme světovou premiéru inscenace *Babylon balet* v režii slovinského režiséra Rocca podle konceptu Jiřího Nekvasila.

Posledním titulem, se kterým se v letošní sezóně rozloučíme, je *Carmen*. Tu již

odehrajeme pouze čtyřikrát – 4. a 5. října a pak 7. a 8. května. Ráda bych Vás srdečně pozvala i na poslední představení této inscenace, která nám přinesla řadu významných ocenění včetně Ceny Thálie pro Natalii Adamskou za titulní roli Carmen.

Loučení s oblíbenými inscenacemi nikdy není snadné, ale zároveň nás těší, že je můžeme uzavírat s vědomím, že na taneční scéně zanechaly silnou stopu, a především Vám za ně nabídneme skvělou náhradu. S pokorou i nadšením tak vstupujeme do další sezóny, která přinese nejen nové umělecké výzvy, ale i příležitosti k opětovnému setkávání s Vámi, našimi diváky.

S úctou

Lenka Dřimalová

Lenka Dřimalová

Choreografie ŠÁRKA (ČISTÁ RADOSTance) – Rei Masatomi a Yu Matsumoto
Foto Serghei Gherciu

INSCENACE NOVÉ SEZÓNY

NEJEN MOZART! a BABYLON BALET

PETITE MORT – Kansas City Ballet Dancers
Taryn Mejia a Michael Davis
Foto Brett Pruitt & East Market Studios

Pořád se něco děje. Tak zní motto nové sezóny Národního divadla moravskoslezského, které skvěle vystihuje pestrý divadelní život, jenž neustále nabízí nové podněty a úhly pohledu. Kromě toho však slouží také jako výborná ilustrace dění v našem baletním souboru. Do nové sezóny jsme vkročili s novou energií a těšíme se na všechna představení, která vám zahrajeme. Především pro vás ale chystáme dvě premiérové inscenace, na které již nyní srdečně zveme!

NEJEN MOZART!

Na začátku března se můžete těšit na premiéru inscenace *Nejen Mozart!* Uvedeme ji symbolicky u příležitosti 270. výročí narození Wolfganga Amadea Mozarta a jak již název napovídá, stěžejní budou skladby tohoto hudebního génia. Zároveň v inscenaci navážeme na již dříve uvedené choreografie Jiřího Kyliána, které se na repertoáru baletu NDM objevují pravidelně. „*Od roku 2013 jsme postupně představili choreografie Po zarostlém chodníčku v živé hudební interpretaci klavíristy Ivo Kahánka (Návraty domů – 2013), Falling Angels (Dva světy / jeden svět – 2016) a Křídla z vosku (Vzlety a pády – 2018, ČISTÁ RADOSTance – 2024). Abychom mohli pokračovat v uvádění dalších světových děl Jiřího Kyliána, potřebujeme udržet kontinuitu v tanečním stylu a zároveň připravit diváky na estetiku jeho pohybu,*“ popisuje šéfka baletu NDM Lenka Dřimalová.

V chystané inscenaci *Nejen Mozart!* se objeví rovnou dvě Kyliánova díla: *Sechs Tänze (Šest tanců)* a *Petite Mort (Malá smrt)*. Obě choreografie se opírají

o geniální hudbu Wolfganga Amadea Mozarta a ukazují dvě různé tváře lidského života. Zatímco titul *Sechs Tänze* se s nadsázkou, humorem a špetkou absurdity vysmívá společenským konvencím a přetvářce, *Petite Mort* představuje čistou, téměř mytickou oslavu tělesnosti, lásky a vášně. Ostatně, mnoho napoví i název choreografie, který lze přeložit jako malá smrt, ale také jako orgasmus.

Známa Kyliánova díla pak doplní choreografie několika dalších tvůrců. Představí se například francouzsko-izraelská choreografka Lea Bessoudo Greck, která již pro baletní soubor NDM v minulosti vytvořila úspěšnou choreografii *Šárka* na stejnojmennou skladbu Bedřicha Smetany. Tentokrát se jí inspirací stal Mozart, konkrétně jeho skladba *Requiem*. Vážná témata pak odlehčí humorný duet *Balet 102* choreografa Erica Gauthiera. Netradiční kompozice, při níž namísto hudby uslyšíme přímo Gauthierův

hlas, zaujme jak svou nápaditostí, tak vtipnou pointou.

**Premiéra 5. března 2026
v Divadle Jiřího Myrona**

BABYLON BALET

Druhou premiérou, kterou pro vás v této sezóně chystáme, bude komorní inscenace *Babylon balet* v režii slovinského režiséra Rocca. „*S Lenkou Dřimalovou se známe již řadu let, sleduji její práci a ona moji, a tak ji napadlo propojit rozmanité energie a síly jejího souboru s mým způsobem divadelního uvažování v rámci tohoto nového tanečně-divadelního projektu,*“ popisuje Rocc.

Na jevišti Divadla „12“ se představí čtyři tanečníci souboru NDM, kteří budou zároveň i spoluvůdci choreografie. Každý má svůj vlastní životní příběh, temperament, a především mluví jiným jazykem. V inscenaci se pak pokusí najít společnou řeč. „*Tento intimní projekt bude otevírat především komplexní otázky lidské identity a mezilidské komunikace. Jedinec dnešní společnosti je doslova závislý na touze komunikovat prostřednictvím různých jazyků, médií a sociálních sítí, jako by chtěl být za každou cenu slyšen, viděn, vnímán. Ovšem jedná se většinou o komunikaci jednostrannou, často bez jakékoliv zpětné odezvy. Důležitým elementem komunikace je nikoliv projevování sebe, ale naslouchání druhému. Chceme-li skutečně poznat chaotický svět a lidi kolem nás, budme zticha, pozorně sledujme a vnímejme,*“ dodává Rocc.

V biblickém Babylonu vedlo zmatení jazyků k rozpadu společnosti. V *Babylon baletu* ostravského baletního souboru naopak dojde k propojení a vzniku něčeho nového. Čeho? Nechte se překvapit a přijďte se podívat. (hh)

**Světová premiéra 13. června 2026
v Divadle „12“**

Obráz babylonské věže (1595)
od Martena van Valckenborcha I.

PEER GYNT

Ohlédnutí za úspěšnou premiérou baletu

Závěr minulé sezóny v baletu NDM patřil premiéře dlouho připravované inscenace *Peer Gynt*. Více než 150 let staré drama Henrika Ibsena ožilo v nové choreografii belgického tvůrce Jeroena Verbruggena a vysloužilo si mnoho pochvalných reakcí. Kromě originální choreografie celkový zážitek významně posílilo také kvalitní zpracování scény Wolfganga Menardiho a kostýmů Natalii Kitamikado. Třešničkou na dortu pak byla známá hudba Edvarda Griega v podání orchestru opery NDM, jejíž nastudování se ujal dirigent Sander Teepen. To vše inscenaci vysloužilo kladné reakce jak z řad veřejnosti, tak odborných recenzentů.

„Režijně se jedná o taneční divadlo a choreografický slovník se pohybuje na pomezí neoklasiky a moderních technik s prvky akrobacie. Těla tanečníků jsou tvarována v estetice fyziologické krásy a souměrnosti, setrvávají v napětí a kontrole, nepřechází do postmoderního uvolnění a flow, ani když se ocitají tanečníci na zemi, choreografie trvá na excelenci a taneční soubor se v ní ukazuje v dobré formě. (...)“

Choreograf se rozhodl svěžit úlohu Peera Gynta hned sedmi tanečníkům, a to z pragmatického i dramaturgického důvodu. Jednak se tak uplatní v inscenaci celý baletní kádř, jednak tím zpracovává

různé aspekty hrdinova chování a odděluje životní situace, které ho jako roztříštěnou osobnost formují. (...) Tanečníci ztvárňují Peera se střídají v průběhu choreografie mezi jednotlivými obrazy velmi rychle, někdy až nepostřehnutelně. Přesto tato mnohost nijak neubírá na jejich individuálním projevu – skvělých sólových výkonů hodných pozornosti choreografie nabízí dostatek. Že jde stále o tutéž postavu, divák pozná především díky kostýmu. (...)“

A co nám všechno může příběh Peera Gynta nabídnout? U tohoto titulu

si nemusíme ani klást otázku, jestli promlouvá k současnému divákovi. Onen příběh je z podstaty nadčasový a ještě dlouho bude. Peer Gynt může být interpretován a zobrazen různě: jako romantický rozervanec i jako bezohledný cynik, podstata jeho osobnosti je ale jen jedna. Nestálost a bezohlednost jeho charakteru pramení z přehnané touhy všechno poznat a zažít, z permanentního strachu, že když se na jednom místě zastaví, o něco důležitého přijde jinde, je patologickým světoběžníkem i sukničkářem. (...) Strach ze závazků,

V popředí vpravo Natalia Adamska (Matka Ase), Mark Griffiths (Peer bezejmenný), zleva Sachiya Takata, Nikolas Sotiriou, Edgar Mateo Navarro, Gene David Goodman, Simone Giroletti, Barnaby James Packham (Peerové Gyntové)
Foto Serghei Gherciu

Závěr premiéry v Divadle Antonína Dvořáka
Foto Serghei Gherciu

který komplementárně doplňuje touhu po dobrodružství, je v každém případě problémem, s nímž naše sekularizovaná individualistická západní civilizace dnes bojuje, a jde o fenomén, který je součástí její, naší krize. Snad o to víc může Peer Gynt sloužit jako zrcadlo a ve správném pojetí být stále aktuálním.“

Lucie Kocourková, operaplus.cz

„Verbruggen ve své jevištní adaptaci o dvou dějstvích staví Peera Gynta do poněkud jiného světla. Je pro něj stále klíčovou postavou, ale stejnou, ne-li větší pozornost věnuje postavám ostatním, zvláště těm ženským. Dnešní terminologií bychom mohli říct, že do příběhu vnáší feministický prvek, který je úzce spojen s touhou po rovnosti, s možností se vymanit ze svazujících okolností a najít svůj hlas. Navíc Peera „nešetří“ ani co se týká konfrontace s jeho vlastními skutky – nechává ho čelit všem jeho minulým verzím a po léta ukrývaným stínům duše a (s)vědomí. (...)“

Ačkoli Verbruggen vychází z klasické baletní techniky (včetně tance na špičkách u dívek), odráží se v jeho rukopisu řada vlivů. Jedním z nich je bezpochyby

dlouholetá zkušenost ze souboru Les Ballets de Monte Carlo, kde působil jako tanečník i choreograf – jeho kreace jsou totiž odvážné, fyzicky náročné a zároveň stále nanejvýš elegantní, jako to nezřídka vidíme v jiných produkcích monackého ansámbly. Tanečníci procházejí složitými kombinacemi prvků, v závratné rychlosti se ze stoje dostávají na zem a zpět, a to vše prokládají překotnými akrobatickými prvky, u kterých se téměř tají dech. Choreografie je ale zároveň velmi současná, včetně civilních pohybů, stylizovaných gest a absurdních pohybových sekvencí. (...) Ostravský Peer Gynt by se dal shrnout jako podívaná, která je přesně tak komplexní, jak moc vůči ní může být otevřený a vnímavý divák.“

Tereza Cigánková, ostravan.cz

„Jeroen Verbruggen vytvořil příběh, který je úchvatnou podívanou, kde vizuální scéna souzní s hereckými výkony. Je to komplexní vyprávění, do něhož se promítá chlad severu a mrazivost lidského údělu, ale také naděje a víra v druhého člověka. Kdo je Peer Gynt? To je pro tvůrce vždy ta nejtěžší otázka. Choreograf v něm vidí podivína, chlapce žijícího ve svém světě

– ve světě snů a představ. (...) Tanec je strhující. Verbruggenův styl je velmi intenzivní, technicky náročný, akrobatický a vyčerpávající. Inscenační nápad prolínání hlavních postav vyžaduje velkou zdatnost. Sóloví tanečníci však své úkoly plně zvládají, přestože některé sekvence jsou fyzicky mimořádně náročné.“

Benjamin Paschalski, benjaminpaschalski.pl

„Henrik Ibsen se soustředil na titulního ‚hrdinu‘, Verbruggen si ale rovnocenně všimá i ženského prvku. Ochranitelská Solvejg v průběhu baletu získává několik podob: vedle tanečnice ji interpretuje také pěvkyně, aby nakonec její výrazné temně zelené šaty oblékli i muži a představitelé Peera Gynta. (...)“

Verbruggen čerpá především z Griegovy scénické hudby, ale ne vždy respektuje pořadí hudebních čísel, a nadto přidává několik dalších, menších skladatelových děl. Jde o výběr velmi dobře fungující. Zařazuje i několik málo vokálních čísel, při nichž zapojuje do dění operní sbor a pohybově zdatnou operní sólistku Annu Nitrovou coby Solvejžinu duši. Na hudební dramaturgii se vedle choreografa podílel hostující dirigent Sander Teepen, který dovedl orchestr k pečlivému a velmi dynamickému provedení Griegovy kompozice. (...)“

Tanec hraničící s akrobacií není pro stávající ostravský baletní soubor, a zejména pak jeho mužskou část, žádnou překážkou. Je vidět, že ansámbl je velmi komplexně připravený a pro balet netypický pohybový jazyk ovládá naprosto přirozeně. Mezi ženami, které až na výjimky tančí na špičkách, dominuje lyrický part Solvejg, a to jak v podání Shino Sakurada, tak alternující Rity Pires.“

Roman Vašek, tanecniaktualita.cz

Uprostřed dirigent Sander Teepen a choreograf Jeroen Verbruggen bezprostředně po premiéře
Foto Serghei Gherciu

Reprízy 6. 11. (18.30) a 9. 11. (16.00)
v Divadle Antonína Dvořáka

KADI JÜRGENS a ANNA NITROVÁ

Zpívat a tančit zároveň je velmi náročné

Nová inscenace baletu NDM *Peer Gynt* divákům nabízí skutečně neobyčejný zážitek. Kromě působivé choreografie, scény a kostýmů hrají zásadní roli také sboroví zpěváci opery NDM a sólové zpěvačky Kadi Jürgens a Anna Nitrová. Ti všichni nejenže v představení několikrát živě zpívají, ale jsou také součástí choreografie. Zpěvaček, které v baletu představují Solvejžinu duši, jsme se zeptali, jak tuto svou roli vnímají i jak náročné je pro ně skloubit operní zpěv a pohyb na jevišti.

V inscenaci *Peer Gynt* ztvárňujete *Solvejžinu duši*. Kým pro vás je postava *Solvejg*?

Anna: Solvejg je pro mě žena, která miluje naprosto oddaně, bezpodmínečně. Je prototyp čisté ryzí lásky a je krásné, že mohu propůjčit hlas její duši. Roli a její charakter podle mě zásadně tvoří i hudba a texty písní, které zpívám. Při jejím ztvárňování se pak hodně řídím také svým pocitem.

Kadi: Myslím, že Solvejg je neuvěřitelně silná, trpělivá a laskavá. Je pro mě ztělesněním ženství, až mateřské lásky. Prochází celým životem s Peerem, ale neklade žádné podmínky, nic od něj neočekává. Dokonce i na konci, když se k ní konečně Peer vrátí a ptá se „Kde je Peer?“, protože je tak ztracený, Solvejg mu odpoví: „V mé víře, naději a lásce.“ Je naprosto odpouštějící a přijímá ho plně takového, jaký je. Je to čistá, bezpodmínečná láska.

Kromě zpěvu jste také aktivně zapojené do choreografie. Měly jste z toho na začátku obavy?

Anna: Když mě pro inscenaci oslovili, byla jsem nadšená. Miluji tanec a od mala jsem dělala balet. Ale zároveň jsem z toho na začátku měla obavu a cítila velký respekt. Najít správnou míru, aby člověk udržel dech, a přitom udělat určitý pohyb, je velice náročné. Choreografie byla navíc stavěná primárně na Kadi a já jsem se ji pak musela naučit, což bylo někdy složité. Takže jsem všude po zkušebnách zpívala a u toho různě poskakovala, abych se naučila pracovat zároveň s hlasem a tělem.

Kadi: I pro mě to bylo úplně nové a neznámé. Ale zároveň jsem celý život snila o tom, že budu součástí taneční produkce. A když přišla tato příležitost, byla jsem strašně šťastná. Miluji tanec, dříve jsem závodně tančila, a kdybych nebyla operní pěvkyní, chtěla bych být baletkou. Velmi obdivuji tanečníky a všechno, co dělají. Je neuvěřitelné, co lidské tělo dokáže. A mít možnost sledovat je každý den a být toho součástí, je úžasné. Jsou skvělým týmem a přijali mě s otevřenou náručí, čehož si moc cením.

Jak náročné pro vás je zpívat a zároveň tančit?

Kadi: Jako zpěvačka jsem úplně mimo svou komfortní zónu. Největší výzva je opustit nejistotu a prostě se do toho opřít. Plně předat poselství Solvejg, a přitom pořád

zpívat. Miluji tanec i zpěv, ale odděleně. Spojení obojího je pro mě ohromně fascinující poznávání, jak udržet stabilní hlas a zpívat, i když se člověk hýbe. Byla to pro mě velice zajímavá cesta objevování, co všechno je možné.

Anna: Na první pohled to může vypadat, že na jevišti až tolik pohybů neděláme. Ale právě pomalé pohyby, ve kterých člověk musí udržet koncentraci, jsou velmi náročné na dech. Musela jsem si najít momenty, ve kterých třeba mohu dodechnout, abych frázi dozpívala. Na druhou stranu, pohyb při zpěvu je pro mě přirozený. Když se rozezpívám, často při tom různě máchám rukama. Takže někdy mě choreograf musel dokonce usměrňovat, abych pohybů na jevišti nedělala až moc.

Vpravo Anna Nitrová (Solvejžina duše)
Foto Serghei Gherciu

Foto Rasmus Kull

KADI JÜRGENS

Estonská mezzosopranistka vystudovala operní zpěv v Tallinnu a Gentu a je držitelkou několika mezinárodních ocenění. Vystupovala mj. s Estonským národním orchestrem, Belgickým národním orchestrem či s Flanderským symfonickým orchestrem. Kromě toho ztvárnila také několik operních rolí, například Carmen, Concepción ve *Španělské hodině* či jednu ze šesti děvčat ve *Vzestupu a pádu města Mahagonny*.

Kromě vlastních pohybů jste v těsném kontaktu s tanečníky. Různě vás přenáší, vedou, a v jeden moment na vás dokonce leží. Jak se vám s nimi spolupracuje?

Anna: Bylo to hodně nové, na takto intenzivní fyzický kontakt z opery nejsem vůbec zvyklá. Hlavně když si na vás tanečník lehne. Myslela jsem si, že to bude jenom jako, ale pak jsem zjistila, že ne, opravdu na mě leží plnou vahou. Když se potom mám postavit, nadechnout se a začít zpívat, tak je to docela fuška. Zároveň mě překvapilo, jak moc musím být s tanečním partnerem sehraná. Nefunguje to tak, že se pozdravíme a jdeme tančit. Musíme se seznámit, choreografii společně natrénovat a být na sebe navázaní. Je to souhra, úplné splnění.

Kadi: Ano, je to hodně zajímavé. A za sebe musím říct, že jsem si nemohla přát lepšího tanečního partnera, než je Mark (*Mark Griffiths, v prvním obsazení Peer bezejmenný – pozn. red.*). Je ohromně silný, pevný a přesný. Když jsem si v některých pohybech byla nejistá nebo mi něco nešlo, trénovali jsme na extra zkouškách. Vždy byl otevřený a nápomocný s hledáním způsobu, jak vše zvládnout, abychom se oba cítili dobře.

Choreografie vznikala hlavně s vámi, Kadi. Jak její vymýšlení na sále probíhalo?

Kadi: Jsem moc ráda, že Jeroen (*choreograf Jeroen Verbruggen – pozn. red.*) byl velmi otevřený a chtěl zkoušet

Rei Masatomi (Peer bezejmenný),
Anna Nitrová (Solvejžina duše),
Rita Pires (Solvejg)
Foto Serghei Gherciu

různé věci. A já jsem se vždycky snažila najít způsob, jak pohyb udělat. Nikdy jsem neřekla: „To nejde, protože zpívám.“ Spíš jsem vždy přemýšlela, jak to vymyslet, abych pohyb mohla udělat i při zpěvu.

Musely jste někdy říct dost, to už nejsem schopná zvládnout?

Kadi: Ne. Jsem na sebe hrdá, že jsem všechno zvládla. Byl tam jeden moment – švihnutí vlasů, kdy jsem si myslela, že to nepůjde, protože ve zpěvu v tu chvíli musím jít s hlasem pomalu nahoru. Ale po několika týdnech zkoušení už jsem se i to naučila.

Anna: Ani já jsem nikdy neřekla, že něco nejde. Jsem nastavená tak, že výzvy přijímám a chci se s tím poprat. Takže jsem vždy hledala způsob, jak to zvládnout.

Foto Támara Čermá – SoliG

ANNA NITROVÁ

Česká mezzosopranistka a sólistka opery NDM studovala zpěv na Ostravské univerzitě. Ztvárnila desítky operních rolí včetně Carmen, Rosiny, Dorabelly, Cherubína či Isabelly. Vystupovala v Brně, Plzni, Olomouci i Opavě a je finalistkou několika mezinárodních soutěží. Věnuje se i koncertnímu zpěvu a byla nominována na Cenu Thálie za roli Donny Elviry a Isabelly.

Co pro vás celkově byla největší výzva?

Kadi: Myslím, že dýchání. Na první zkoušce jsem si připadala jako ryba na suchu, jak jsem se zadýchávala a lapala po dechu. V tanci se totiž často zapojuje střed těla, ale jako zpěvačka ho musím naopak uvolnit. Je to o hledání rovnováhy. Když zpívám, nemohu zapojovat břišní svaly, takže jsem často musela najít způsob, jak pohyb udělat bez toho.

Anna: Pro mě byla velký oříšek norština. Zpívala jsem v ní úplně poprvé, takže jsem si jazyk musela nastudovat. Měla jsem k dispozici výslovnost, která byla ale jiná, než jaká byla na zpívané nahrávce. Musela jsem hodně pracovat na tom, abych měla výslovnost co nejvěrnější. A pak bylo výzvou také skloubení pohybu a pěveckého dýchání. Najít to správné rozložení psychických a fyzických sil tak, aby vše působilo přirozeně a bez námahy.

Fakt, že je součástí baletu živý zpěv, není příliš častý. Jakou přidanou hodnotu to podle vás přináší divákům a celkovému vyznění inscenace?

Anna: Myslím, že to pro diváky musí být úžasné. I proto chci, abych na jevišti jako zpěvačka nevyčnívala, ale zapadla. To je můj cíl a doufám, že se mi ho daří naplňovat.

Kadi: Zpěv baletu přidává určitou magii. Dává Solvejg hlas a možnost projevit se jinak než pohybem. Přestože celý příběh se točí kolem Peera, Solvejg je naprosto klíčová postava. Bez ní by Peer nebyl tím, kým je. A bez živého zpěvu by představení nebylo ani z poloviny tak silným zážitkem.

Anna: I sboroví zpěváci, kteří v několika scénách vstoupí na jeviště a do orchestrálního hudby začnou mohutně zpívat, dodávají představení nový rozměr. Stejně tak různé zvukové projevy tanečníků, když se smějí nebo když třeba Peerové při smrti matky zařvou. Díky tomu všemu má představení ještě větší sílu. (hh)

CARMEN & ŠÁRKA na II. zámeckém nádvoří v Litomyšli
Foto František Renza

Balet NDM vystoupil na festivalu Smetanova Litomyšl

Předchozí sezónu jsme netradičně uzavřeli nikoli na jevišti některého z našich ostravských divadel, ale v Litomyšli. Baletní soubor NDM poslední

červnovou neděli vystoupil na **Národním festivalu Smetanova Litomyšl, kde odehrál komponované představení Carmen & Šárka.**

Tématem 48. ročníku festivalu byla vašeň. A přesně takové byly choreografie, s nimiž jsme na druhém nádvoří litomyšlského zámku vystoupili. Večer zahájil působivý duet z *Ptáka Ohniváka* choreografa

Marca Goeckeho v podání prvních sólistů baletu NDM Reie Masatomioho a Shino Sakurado. Následovala choreografie *Šárka* Ley Bessoudo Greck na hudbu stejnojmenné Smetanovy symfonické básně. Závěr večera pak patřil oceněné *Carmen* choreografa Jiřího Pokorného, v titulní roli se představila držitelka Ceny Thálie Natalia Adamska. (hh)

Připomeňme si závěrečný koncert Baletního studia NDM

Baletní studio NDM je důležitou součástí práce našeho souboru. Kontinuálně vzděláváme děti různého věku v tanci a učíme je různým jeho oblastem, od klasiky a lidového tance přes taneční gymnastiku až po improvizaci a současný tanec. Loňský školní rok jsme ukončili závěrečným představením s názvem *Když hudba tančí, ve kterém se kromě dívek z Baletního studia NDM představili i hostující studenti tanečního oddělení Janáčkovy konzervatoře v Ostravě.*

Lekce baletního studia vedou tanečnice a lektorky našeho souboru, které se dětem po celý rok intenzivně věnují a provázejí je světem tance. „Sezóna 2024/2025 byla úžasná, pro děti i pro nás pedagogy. Vyvrcholením bylo závěrečné vystoupení, kde mladí tanečníci ukázali, co se během roku naučili. Nebylo to jen představení,

ale i příležitost nahlédnout do světa divadla, hudby a do úsilí, které je za každým vystoupením skryté,” říká jedna z lektorek a sólistka baletu NDM Rita Pires, která je zároveň dramaturgyní inscenace *Když hudba tančí. „Mám radost, že taneční komunita v Ostravě každým rokem sílí. A těším se, že v budoucnu uvidíme naše studenty i jejich blízké nejen v hledišti, ale třeba*

i na jevišti během představení našeho souboru,” dodává.

Pokud máte doma malého tanečníka nebo tanečnici, kteří milují pohyb, rádi je u nás přivítáme. Nábor nových členů Baletního studia NDM se uskuteční na začátku září. O konkrétním termínu a čase konání vás budeme včas informovat na našem webu a sociálních sítích. (hh)

Skupina BABY Baletního studia NDM
Foto Ladislav Káňa

! muzikál

PREMIÉRA V SEZÓNĚ 2025/2026

Tomáš Vůjtek (1967) – Zdeněk Král (1971)

TAK SE NĀM STALO...

Život je jako rozbité zrcadlo – buď se v něm poznáš, nebo se pořežeš

Námět a režie: Gabriela Petraková

Hudební nastudování: Marek Prášil

Choreografie: Ladislav Cmorej

Světová premiéra 23. dubna 2026

v Divadle Jiřího Myrona

Muzikál NDM je na Facebooku:
Muzikál Národního divadla
moravskoslezského

Muzikál NDM
je na Instagramu:
muzikalndm

ELISABETH – Lukáš Adam (Luigi Lucheni),
Alžbeta Bartošová (Elisabeth)
Foto Martin Popelář

REPERTOÁR MUZIKÁLU (ZÁŘÍ – ŘÍJEN 2025)

Michael Kunze – Sylvester Levay
ELISABETH
Český text: Michael Prostějovský
Režie: Jiří Nekvasil
Hudební nastudování: Marek Prášil
Dirigent: Marek Prášil / Tomáš Stanček
Choreografie: Ladislav Cmorej
20. 9. (18.30), 21. 9. (16.00), 23. 9. (18.30), 23. 10. (18.30), 24. 10. (18.30), 25. 10. (18.30)

John Kander – Fred Ebb – Bob Fosse
CHICAGO
Překlad: Ivo T. Havlů
Úprava českého překladu: Hana Nováková
Režie: Gabriela Petráková
Hudební nastudování: Jakub Židek
Dirigent: Marek Prášil / Jakub Židek
Choreografie: Ladislav Cmorej, Simona Machovičová
8. 10. (18.30), 9. 10. (18.30)

Zdeněk Král – Marek David – Tomáš Novotný
INTERVIEW
Režie: Marek David
Hudební nastudování: Jakub Židek
24. 9. (19.00), 5. 10. (19.00) – hostování ve Spišském divadle

Jiří Suchý – Jiří Šlitr
JONÁS A TINGL-TANGL
Režie: Jiří Nekvasil
Hudební nastudování: Jakub Židek
3. 9. (19.00), 4. 9. (19.00), 12. 9. (19.00), 10. 10. (19.00)

Cyndi Lauper – Harvey Fierstein
KINKY BOOTS
Český text: Pavel Bár, Michael Prostějovský
Režie: Gabriela Petráková, Marek David
Hudební nastudování: Jakub Židek
Dirigent: Jiří Janík / Jakub Židek
Choreografie: Ladislav Cmorej
Choreografie high heels: Antonín Blahuta
2. 10. (18.30), 3. 10. (18.30)

Andrew Lloyd Webber – Don Black
LIP SE LOUČÍ V NEDĚLI
Český text: Pavel Vrba a Michael Prostějovský
Režie: Juraj Čiernik
Hudební nastudování: Jakub Židek
16. 9. (19.00), 17. 9. (19.00), 11. 10. (19.00)

Björn Ulvaeus – Benny Andersson – Catherine Johnson
MAMMA MIA!
Český text: Adam Novák
Režie: Gabriela Petráková
Hudební nastudování: Jakub Židek
Choreografie: Antonín Blahuta, Ladislav Cmorej
9. 10. (18.30), 10. 10. (18.30), 25. 10. (18.30), 26. 10. (18.30), 27. 9. (18.30), 28. 9. (18.30), 14. 10. (18.30), 15. 10. (18.30), 16. 10. (18.30), 17. 10. (18.30)

Lionel Bart
OLIVER!
Český text: Jiří Josek
Úprava a aktualizace českého textu: Michael Prostějovský
Režie: Lumír Olšovský
Hudební nastudování: Marek Prášil
Dirigent: Joel Hána / Marek Prášil
Choreografie: Denisa Komarov Kubášová, Lumír Olšovský
13. 9. (18.30), 14. 9. (16.00), 12. 10 (16.00), 28. 10. (16.00)

RODINNÉ
VSTUPNÉ

ÚVODNÍK ŠÉFKY MUZIKÁLU

Milí příznivci muzikálu,

začíná nám další divadelní sezóna. A s čistým svědomím mohu říci, že ostravský muzikál za více než patnáct let své existence (po transformaci z operetního souboru) patří mezi české prémiové muzikálové scény. Jeho herci získávají pravidelně celostátní i lokální ceny, na repertoáru máme ty nejúspěšnější světové tituly, a hlavně plně hledíště diváků. Na druhé straně to samozřejmě s sebou nese omezený počet premiér. Jak totiž praví české přísloví: každý úspěch musí být po zásluze potrestán. Nejen nás, ale i další kolegy v republice potkává pravidelné dilema: ukončit hraní úspěšných titulů, nebo snížit počet novinek? V nadcházející sezóně jsme (a nejen my v Ostravě) přistoupili k hraničnímu

kompromisu. S výjimkou úspěšné *Rebeccy*, kde jsme se před několika lety smluvně zavázali poskytnout plzeňským kolegům scénu a kostýmy pro jejich nové nastudování, přenášíme do nové sezóny všechny ostatní naše muzikály. A právě z tohoto důvodu chystáme jen jednu novou premiéru. Vždy jsme kladli důraz na to, aby se diváci mohli těšit na ty nejúspěšnější soudobé tituly ze zahraničí, na klasický muzikál a také na muzikály původní. Proto jsme si tento cíl po několika letech dali jako hlavní úkol nové sezóny. Příběh inscenace *Tak se nám stalo...* má z velké části své kořeny právě zde v Ostravě

a společně s hlavními protagonisty, respektive protagonistkami, jistě mnohým připomene ledacos z vlastního mládí. Podrobnosti se dočtete na dalších stránkách tohoto časopisu. Stejně tak i informace o stávajících titulech, které budeme mít dále na svém repertoáru. Přeji Vám všem skvělou sezónu a nové muzikálové zážitky.

Gabriela Petráková

Gabriela Petráková

LIP SE LOUČÍ V NEDĚLI – Hana Fialová (Žena), Jakub Židek (Muži u klavíru)
Foto Adam Živnůstka

ROZHOVOR

NOVÉ TVÁŘE
SOUBORU

Fotografie ze zkoušky KINKY BOOTS – vlevo Radim Bierski (Charlie Price) a vpravo Jakub Bagin (The Angels)
Foto Adam Živnůstka

Divadelní sezóna 2024/2025 přinesla do našeho souboru hned několik novinek. Kromě dvou úspěšných premiér inscenací *Elisabeth* a *Mamma Mia!* jsme přivítali také dva nové stálé členy, kteří přijali nabídku do angažmá. Těmi jsou **Jakub Bagin** a **Radim Bierski**. Ani jednoho z nich není třeba dlouze představovat, diváci je z jeviště dobře znají. Položil jsem jim pár otázek, abych vystopoval jejich cestu k muzikálu i to, co je na této práci nejvíc baví.

Kluci, vybavujete si moment, kdy jste se rozhodli, že byste se chtěli věnovat muzikálu?

Radim: Bylo to ještě před konzervatoří, kdy jsem se šel s mamkou podívat na muzikál *Funny Girl*. Shodou náhod to bylo v deváté třídě. Řekl jsem si: Jo, to bych chtěl dělat! V té době jsem ještě moc nevnímal rozdíl mezi činohrou a muzikálem. Pak jsem šel na konzervatoř, kde se to pro mě zlomilo ve třetím ročníku. Definitivně jsem se rozhodl pro muzikál.

Jakub: Myslím, že to bylo těsně předtím, než jsem nastoupil na konzervatoř a poprvé jsem viděl muzikál *Ůsmý svetadiel*. Věnoval jsem se všem třem disciplínám, které se staly mou součástí (*tanec, zpěv a herectví – pozn. red.*). Přijít o jednu z nich by bylo jako přijít o končetinu. Když jsem tehdy viděl všestranně nadané herce (kteří jsou dnes i moji kolegové), otevřelo mi to oči.

Rádo, jaké to bylo, když ses dozvěděl, že budeš hrát Charlieho Price – svou první velkou muzikálovou roli?

Radim: Já jsem tomu absolutně

nemohl uvěřit. Skákal jsem, ptal jsem se Gábiny Petrákové, která mi to oznámila, jestli ji můžu obejmout. Fakt jsem měl neskutečnou radost, která se nedá popsat.

Kubo, ty ses před nástupem do angažmá přestěhoval do Ostravy. Jak na tebe zatím město zapůsobilo? Co bys vyzdvihl a co naopak ne?

Jakub: V té době jsem ani netušil, že bych mohl dostat takovou nabídku. Ostrava na mě ze začátku působila jako spojení města, kde jsem vyrůstal, a města, kde jsem studoval. Takže ve zkratce – domov. Máme tu všechno po ruce a lidi jsou skvělí. Těší mě, že i tady lidé chodí rádi do divadla. Ale jsou tu i občané, kvůli kterým se po půlnoci trochu bojím chodit ven. A i když se mě to osobně netýká, pro

některé lidi tu může být málo pracovních příležitostí v konkrétních oborech.

Je nějaký titul, role, se kterými byste se chtěli v budoucnu setkat?

Radim: Hrozně bych si chtěl zahrát Toma Collinse v muzikálu *Rent*. Má tam hezký a dojemný příběhový oblouk.

Jakub: Těch bylo vždy hodně. Ale asi mě zajímá role Orfea z *Hadestownu* nebo by mě bavilo si zahrát v muzikálu *Everybody's Talking About Jamie*.

Co vás na muzikálovém žánru baví?

Jakub: Všechno! Hlavně to, že můžu sdílet svou vášně pro umění s kolegy a jakoby si spolu hrát.

Radim: Ta syntéza. To je něco skvělého. Zároveň si člověk zahraje, má skvělé herecké příležitosti. Zazpívá si někdy až neskutečně těžké fláky. Já jsem sice taneční dřevo, ale baví mě se v tanci zdokonalovat a posouvat. Někdy je to sice trochu o nervy, choreografové ze mě občas rostou, ale je to super.

Kubo, jaký je to pocit stát na jevišti na vysokých podpatcích s parukou a líčením?

Jakub: Cítím se hodně sebevědomě. Hlavně díky podpatkům (i když to pak hodně bolí). Paruka a líčení mi dávají pocit svobody, kdy se může na chvíli projevit moje ženská stránka. A pak, když paruku sundám, zase ustoupí do pozadí.

Rádo, vybavuješ si nějaký okamžik na jevišti, který považuješ za nezapomenutelný?

Radim: Skvělá byla premiéra *Kinky Boots*. Vlastně každá repríza tohoto muzikálu je pro mě takový nezapomenutelný zážitek.

Kluci, jsme rádi, že jste součástí našeho souboru a ve všem, co vás u nás čeká, zlomte vaz! (mad)

ELISABETH – Radim Bierski (Arcivévoda Rudolf), Jan Kříž (Smrt), company
Foto Martin Popelář

OSTRAVA DÝCHÁ MUZIKÁLEM!

CHICAGO – Martina Vlčková (Velma Kelly)
Foto Kristýna Junková

Ať už hledáte dojemný příběh, strhující show, nebo večer plný smíchu a hudby, z muzikálové nabídky, kterou máme na repertoáru, si zaručeně vyberete. Kvůli mimořádnému diváckému zájmu jsme v sezóně 2025/2026 navýšili počet představení, aby se na své oblíbené tituly z aktuálního repertoáru dostalo co nejvíc diváků. Přijďte zažít tep hudebního divadla na vlastní kůži.

Jestli vás láká příběh v rytmu swingu a jazzu, který neotřelým a originálním způsobem vypráví muzikál 20. let z prostředí mediální manipulace a korupce, pak si zajděte na **CHICAGO**. Autoři John Kander (hudba), Fred Ebb (libreto, texty písní) a Bob Fosse (libreto) vytvořili muzikál, který je kriminálním kabaretem s ostrými lokty. V dobách, kdy se zločin prodává

lépe než pravda, spolu vražedkyně Velma a Roxie soupeří nejen o svobodu, ale hlavně o přízeň publika. Ostravské nastudování přináší opulentní show, která si ale zachovává i obsahovou hloubku. Nastiňuje, jak snadno lze ovlivnit veřejné mínění, když máte správného advokáta a kapku šarmu navíc.

Když se řekne **ELISABETH**, mnozí si představí krásnou císařovnu Sisi. Muzikál autorů Michaela Kunzeho (libreto) a Sylvestera Levaye (hudba) je evropským fenoménem, který líčí osud slavné císařovny zcela jinak, než ji známe z romantických filmů. Tohle je žena, která se vzpírá rolím, které jí přisoudil dvůr, rodina i společnost. Elisabeth tančí svůj poslední tanec s tajemnou postavou, se Smrtí. Ten ji přitahuje a zároveň

pronásleduje. Výpravná inscenace nabízí nejen silné emoce, ale i mimořádně působivou scénografii a hudbu, která se dostane pod kůži každému.

Z velkých sálů se přesuneme do malého rozhlasového studia. **INTERVIEW**, původní český muzikál autorů Zdeňka Krále (hudba), Marka Davida (libreto) a Tomáše Novotného (libreto, texty písní) staví na napětí mezi dvěma postavami. Zprvu nenápadný rozhovor se rychle mění v osobní konfrontaci plnou nečekaných zvratů, tichých výčitek i nezodpovězených otázek. Jak čas plyne, atmosféra houstne, začínají se vynořovat tajemství, staré křivdy a otázky, na které není snadné odpovědět. Hrajeme v Divadle „12“.

Kdo touží po neotřelé show, dojemném příběhu a porci humoru navrch, ten by neměl minout **KINKY BOOTS**, muzikál s hudbou a písňovými texty popové ikony Cyndi Lauper a libretem Harveyho Fiersteina. Charlie Price, který zdědí krachující továrnu na pánskou obuv, potká drag queen Lolu a zrodí se nápad na výrobu extravagantních bot na vysokých podpatcích pro muže. Tohle není jen muzikál o botách, je to výbušná směs odvahy, energie a osvobozujícího humoru. **Kinky Boots** se hned po své ostravské premiéře staly diváckým hitem. Přijďte si užít tu doslova elektrizující atmosféru!

Naopak do komornější poetiky diváky vrací legendární kabaret **JONÁŠ A TINGL-TANGL** Jiřího Suchého a Jiřího Šlitra. Dva muži, jeden klavír a desítky miniscének, šansonů a dialogů, které

MAMMA MIA! – Jarmila Hašková (Rosie), Petr Sýkora (Sam Carmichael),
Hana Fialová (Donna Sheridanová), Jan Vlas (Harry Bright), Eva Zbrožková (Tanya)
Foto Martin Popelář

i po desítkách let neztratily kouzlo. V ostravském Divadle „12“ ožívá semaforová poetika ve velmi osobitém podání. Představení je pro diváky, kteří mají rádi inteligentní humor a jemnou melancholii.

A pak je tu síla rocku a biblický příběh. **JESUS CHRIST SUPERSTAR** patří k nejslavnějším titulům všech dob. Andrew Lloyd Webber (hudba) a Tim Rice (libreto, texty písní) v něm nabídli revoluční pohled na poslední dny Ježíšova života z pohledu zrazujícího Jidáše. Ostravská inscenace s podtitulem **Rocková opera** staví na silných hereckých výkonech a originální režijní interpretaci, která odhaluje lidskou stránku dávno zbožštělých postav. V této sezóně oslavíme 10 let od premiéry!

Zůstáváme u autora hudby Andrewa Lloyda Webbera, ale v mnohem jemnějším tónu. **LIP SE LOUČÍ V NEDĚLI** je komorní muzikálová zpověď ženy, která se po přestěhování do Ameriky snaží najít nejen lásku, ale i samu sebe. Série vztahů, zklamání

i nadějí se před diváky odvíjí v jediném hlasu: upřímném, zranitelném, ale zároveň silném. Intimní inscenace dává vyniknout emocím, které nepotřebují velké gesto, aby byly vidět. Uvádíme v Divadle „12“.

A co by to bylo za nabídku bez pořádné dávky slunce, písní a lásky? **MAMMA MIA!** je sluncem zalitý muzikál,

který v sobě spojuje radost z hudby, lásky i života. Nestárnoucí hity skupiny ABBA jako *Dancing Queen*, *Super Trouper* nebo *The Winner Takes It All* zná celý svět. V tomto jukebox muzikálu se proměňují ve vyprávění o láskách minulých i současných, o mateřství a hledání vlastního místa ve světě. Autorská trojice Benny Andersson, Björn Ulvaeus (hudba a texty písní) a Catherine Johnson (libreto) vytvořila jeden z nejúspěšnějších muzikálových titulů všech dob. Ostravská verze vás nadchne notoricky známými melodiemi, taneční energií a divadelní radostí, která je doslova nakažlivá.

Ze slunného ostrova přímo do Londýna. **OLIVER!** skladatele a autora libreta Lionela Barta je nestárnoucí klasika podle románu Charlese Dickense. Dobrodružství malého sirotka, který hledá domov, nabízí nejen silný příběh plný napětí, ale i krásné melodie a příležitost pro desítky dětských herců. Ostravské provedení podtrhuje střet mezi krutým světem dospělých a nehasnoucí vírou malého chlapce v to, že dobro a láska stále existují.

A nakonec odvážná komedie, která si servítky rozhodně nebere, a právě proto tak

KINKY BOOTS – uprostřed Lukáš Adam (Lola/Simon), Angels
Foto Martin Popelář

INTERVIEW – Antonín Jančár (baskytara), Tomáš Savka (Moderátor),
Veronika Boráková (Zpěvačka), Jakub Zidek (klávesy)
Foto Kristýna Junková

PRODUCENTI – v popředí Patrik Földesi (Scott), Jan Drahovzal (Bryan),
Jan Vlas (Carmen Ghia), Robert Jicha (Roger), Lukáš Vlček (Max Bialystock),
Tomáš Krpec (Leo Bloom), Peter Svetlík (Kevin), Dagmar Mimrová (Shirley/Dogmar)
Foto Kristýna Junková

baví: **PRODUCENTI**. Slavný muzikál Mela Brookse měl na Broadwayi premiéru v roce 2001 a ihned se stal jedním z největších hitů. Brooks sám napsal hudbu, texty písní a spolu s Thomasem Meehanem i libreto a výsledek je satira, která baví každým výstupem. Max a Leo se rozhodnou vytvořit nejhorší muzikál všech dob, aby na něm prostřednictvím podvodu zbohatli. Jenže všechno dopadne úplně jinak, než si naplánovali.

Naše muzikálová nabídka je skutečně pestrá. U nás si zaručeně vyberete. Těšíme se na vás v hledištích našich divadel. (*mad*)

TIP: Vybrali jste si muzikál, ale vstupenky hlásí vyprodáno? Nastavte si „**hlídacích psa**“; ten vás okamžitě upozorní, jakmile se uvolní některé lístky z rezervací.

Tomáš Vůjtek (1967) – Zdeněk Král (1971)

TAK SE NÁM STALO...

Život je jako rozbité zrcadlo – buď se v něm poznáš, nebo se pořežeš

Čtvrtek 19. června, 10.00 hodin

Na orchestrální zkušebně Divadla Jiřího Myrona se sešla velká část muzikálového souboru. Poslední účastníci dobíhají z výtahu či z kuchyňky, ve vzduchu je cítit očekávání, co asi dnešní den přinese. Řada účinkujících se již několik týdnů učila písně z chystaného muzikálu *Tak se nám stalo...*, dnes mají ale poprvé možnost poslechnout si tento muzikál celý. Nebo alespoň jeho současnou podobu: koná se totiž workshop, který má určit, zda je třeba libreto a hudbu chystaného titulu podrobit další práci.

V anglofonním světě, odkud většina slavných muzikálových titulů pochází, je pořádání tzv. workshopů běžná praxe: autoři a tvůrčí tým nového titulu mají možnost si ověřit, jak jejich dílo funguje nejen na papíře, ale přímo v prostoru. Takové workshopy se zpravidla konají v uzavřeném kruhu odborníků, nebo jen s velmi omezeným zkušebním publikem. Největší přínos spočívá v tom, že sami autoři mají možnost nahlédnout na svoje dílo z nové perspektivy, v interpretaci profesionálního souboru. Co konkrétně při takovém workshopu mohou posuzovat? To vysvětlil skladatel chystaného muzikálu *Tak se nám stalo...* Zdeněk Král: „*Workshop slouží k tomu, abychom si ověřili, jak vše funguje v celku, jak se vše pojí dohromady. Jak na sebe scény navazují, jestli někde není moc pomalých částí za sebou, nebo moc rychlých. Chceme, aby všichni měli jistotu, že to bude dobré.*“

Nový muzikál *Tak se nám stalo...* uvedeme v příští sezóně na velkém jevišti Divadla Jiřího Myrona. O to spíše je třeba jeho vzniku věnovat náležitou péči. Není totiž příliš časté, aby repertoár velké scény, tvořený nejčastěji slavnými broadwayskými

tituly, ozvláštnilo zcela nové, původní dílo českých autorů. Libreto vznikajícího muzikálu *Tak se nám stalo...* napsal zkušený dramatik Tomáš Vůjtek. Jeho nejocenenější hry *S nadějí, i bez ní, Slyšení* či *Smíření* byly uvedeny na jevišti Komorní scény Aréna. S naším souborem již spolupracoval při úpravě operet *Bratránek z Batávie* a *Ples v opeře*, soubor činohry v minulých sezonách uváděl jeho adaptaci *Nanebevstoupení Lojzky Lapáčka ze Slezské Ostravy*. Tentokrát spojil síly právě se Zdeňkem Králem, uznávaným skladatelem populární i vážné hudby, jehož *Interview* už několikátou sezónu uvádíme na malé scéně Divadla „12“.

Vraťme se ale na zkušebnu v onen červnový den. Účinkující sedí na židlích zhruba v půlkruhu, vstávají k mikrofonu, když se blíží jejich výstup. Za nimi několik hudebníků, kteří je doprovází. Brzy je jasné, že se příběh točí kolem tří kamarádek, vyrůstajících na pozadí politických událostí komunistického období. S nadhledem, ironií a vtipem sledujeme jejich životní vzlety i pády. Osudy několika rodin, do kterých tak úzce zasáhl politický režim. Vzájemnou pomoc, díky níž lze každý z pádů přežít.

Zdeněk Král sleduje dění s vážnou tváří, už během první poloviny z něj ale nervozita opadá a je plný emocí. „*Člověk se bojí, jak to bude znít – a ono to zní hezky. Překvapující! Vždycky si před prvním poslechem nového díla říkám: to bude zase ostuda. Určitě jsem napsal nějaké noty špatně, někomu jsem něco napsal mimo rozsah anebo tak, že nemůže obrátit stránky. Když potom vše slyším a zní to dobře, jsem překvapený, dojatý. Všichni jsou šikovní, takže se strašně*

těším. Příští měsíc už by se to mohlo premiérovat!“

Autorkou námětu je Gabriela Petráková, která se nechala inspirovat skutečnými příběhy lidí ze svého okolí. Muzikál proto bude nejen režirovat, ale podílí se už na jeho vzniku. Takto přiblížila, jak může spolupráce několikačlenného týmu při psaní nového muzikálu vypadat: „*Pracujeme všichni tři dohromady. Tomáš Vůjtek samozřejmě píše všechny texty, ale vzhledem k tomu, že i já jsem nějakým způsobem součástí, původní námět jsem Tomášovi poslala, dali jsme síly dohromady a podílím se v podstatě dramaturgicky. A každá úprava souvisí i se Zdeňkem, protože téměř vše je hudebně prokomponované a ke každé změně textu musí vzniknout i hudba.*“

A jak hodnotí Petráková výsledek workshopu? „*Bála jsem se, aby se příběh přátelství tří žen dostatečným způsobem vyjímal. Ale působí přesně tak, jak jsem doufala. Budeme ještě pracovat na druhém jednání, na předělech mezi jednotlivými hudebními čísly. Aby bylo srozumitelné, ve kterém prostředí se zrovna nacházíme, že třeba postava překládá bedny jako skladnice v továrně. Ale do hudebních čísel už určitě nebudeme zasahovat.*“ Režisérka tak ani nepotřebovala využít druhý z plánovaných dvou dní workshopu a všichni se rozešli s pocitem, že se mají v další sezóně opět na co těšit. (hn)

Námět a režie **Gabriela Petráková**
Hudební nastudování **Marek Prášil**
Choreografie **Ladislav Cmorej**

Světová premiéra 23. dubna 2026 v Divadle Jiřího Myrona

ZOE A ANDERSEN

Pohádkový příběh

POUZE
4
PŘEDSTAVENÍ

Hudba, hudební supervize **Zdeněk Král**
Libreto **Vendula Borůvková**
Režie **Gabriela Petráková**
Sbormistryně **Karina Grimová**
Pohybová spolupráce **Roberta Battistini**
Scéna **David Bazika**
Kostýmy **Marta Roszkopfová**

Účinkuje **Přípravný sbor Permoník**
Klavírista **Jakub Šotkovský**

Objevte s námi, jak mohou pohádky inspirovat k překonání životních překážek a jaké kouzlo skrývá víra v sebe sama! Světovou premiéru dětské hudebně-divadelní inscenace *Zoe a Andersen* skladatele Zdeňka Krále a režisérky Gabriely Petrákové na náměty pohádek Hanse Christiana Andersena jsme uvedli 18. června v 18 hodin ve Smetanově domě v rámci 67. ročníku Národního festivalu Smetanova Litomyšl. Ve slavnostním sále Divadla Jiřího Myrona inscenaci uvedeme ve čtyřech zářijových

představeních. Nenechte si ujít jedno z nich! V pohádkovém příběhu sledujeme osud dívky Zoe, která se po nehodě ocitá na invalidním vozíčku. Ve svém boji o přijetí sebe sama a o návrat mezi spolužáky prochází snovým příběhem, ve kterém se setkává s pohádkovými bytostmi... Zveme diváky od 8 let na exkurzi do mořského akvária! (zr)

Reprízy 6. 9. (14.00), 7. 9. (10.00), 20. 9. (14.00) a 21. 9. (10.00) ve slavnostním sále Divadla Jiřího Myrona

OCENĚNÍ pro Lukáše Adama

Předávání ocenění Lukáši Adamovi
Foto archiv Městského divadla Brno

Ještě na konci minulé sezóny zabodoval náš soubor v prestižní anketě serveru *musical-opereta.cz*, resp. v ceně odborné kritiky s ní spojené. V mužské

kategorii Mimořádný herecký výkon roku 2024 tuto cenu získal Lukáš Adam za roli Luigiho Lucheniho v muzikálu *Elisabeth*. V diváckém hlasování se pak

umístil na druhé příčce mužské herecké kategorie, Alžbeta Bartošová se za roli Elisabeth stala třetí nejpopulárnější herečkou. Inscenace *Kinky Boots* a *Elisabeth* se objevily na třetím a čtvrtém místě žebříčku této divácké ankety, jejíž výsledek letos určilo rekordních 38 000 zaslaných hlasů.

Ceny byly předány na jevišti Městského divadla Brno společně se zahájením každoročního festivalu Dokořán pro hudební divadlo. Letošní přehlídka přivítala během pěti nabitých festivalových dní inscenace muzikálů i jiných forem hudebního divadla napříč republikou. Bouřlivým potleskem diváci ocenili dvě inscenace Národního divadla moravskoslezského: komorní *Interview*, které uvádíme na scéně Divadla „12“, a *Thrill Me*, které po ostravské derniéře v Praze obnovil a převzal do vlastní produkce právě Lukáš Adam společně s Richardem Pekárkem. (hn)

Moravskoslezské kulturní CENY JANTAR

Osmý ročník udílení Cen Jantar zahájila píseň KNĚHYNĚ zpěvačky KACZI se členkami Operního studia NDM pod vedením sbormistryně Lenky Živocké. Doprovázel Lukáš Hradil. Foto Petr Hlubek

V pondělí 19. května 2025 proběhl již osmý ročník Moravskoslezských kulturních Cen Jantar, které zohledňují mimořádné umělecké počiny s vazbou na Moravskoslezský kraj, který je generálním partnerem této události. Za Národní divadlo moravskoslezské byli ocenění umělci ve všech divadelních kategoriích a získali jsme zvláštní cenu za projekt *Smetanovský operní cyklus Ostrava 2024*.

Ceny Jantar 2024 za Národní divadlo moravskoslezské obdrželi tyto umělci:

Cena Jantar v kategorii opera/muži PAVOL KUBÁŇ

Role: Dr. Pustrpalk, opera *Šarlatán*, režie Ondřej Havelka, hudební nastudování Jakub Klecker. Inscenace vnikla v rámci cyklu *Opery terezínských skladatelů* (autor *Šarlatána* Pavel Haas zahynul v Osvětimi).

„Pavol Kubáň nastudoval velmi náročnou roli Pustrpalka se smyslem pro komické gagy i pro vážné situace, a to jak v členitém pěveckém partu, tak v náročných pohybových a tanečních, a místy až artistických kreacích,“ píše porota v hodnocení. Cenu nemohl laureát převzít osobně, ale vzkázal velký dík za mimořádné příležitosti, jaké mu naše divadlo dává, a poděkování adresoval také režiséru Ondřeji Havelkovi.

Cena Jantar v kategorii činohra/ženy PETRA KOCMANOVÁ

Role: Médea v tragédii *Médea*, autor Eurípides, režie Jakub Šmíd. Nejblížeji představení 24. ledna 2026 v Divadle Antonína Dvořáka. Inscenace se

v hodnocení poroty Cen Jantar dostala i mezi tři nominované na Inscenaci roku 2024.

Petra Kocmanová
Foto Petr Hlubek

Petra už dříve získala za ztvárnění role širší nominaci na Cenu Thálie. Jak při přebírání Ceny Jantar řekla, její děti se především nemohly dočkat, až domů konečně přinese „ten krápník“ – transparentní plastika ostravské umělkyně Šárky Mikeskové snad vzdálené útvary připomíná...

V očích poroty Petra Kocmanová „svou komplikovanou hrdinku zobrazuje jako po právu rozrušenou, téměř pološílenou ženu, což ideálně koresponduje s mytickou predispozicí nelítostné čarodějky. Přesto je její Médea ženou rozmanité polohy zloby, křičí a hlasitě spílá, zároveň křehce potlačuje pláč, pochybování i další slabosti, aby se vyhnula sentimentu. Komplikovanost postavy, která se chystá na nejhrůznější

čin, zdařile promítá i do fyzického projevu: jako rozrušené zvíře přechází sem a tam po kraji forby a doslova balancuje na hraně. Strhující výkon!“

Cena Jantar v kategorii činohra/muži PETR PANZENBERGER

Role: Richard III. ve stejnojmenném dramatu Williama Shakespeara, režie Ivan Krejčí.

Petr Panzenberger
Foto Petr Hlubek

Petr získal za roli také širší nominaci na Cenu Thálie. Slovy poroty Cen Jantar vybavil herec „jednoho z nejtemnějších Shakespearových hrdinů nejen nezbytným fyzickým znetvořením, ale především věrohodně zpřítomňovaným psychickým pokřivením a ztrátou lidskosti. Stává se na jevišti všudypřítomným nositelem zla, politickým manipulátorem, ztělesněním agrese, nekorektnosti a mocichtivosti. Zvládá s lehkostí Shakespearův komplikovaný text, jehož významovou

mnohvrstevnatost zvýrazňuje jak ironickými glosami a intonační nadsázkou, tak výmluvnými gesty a dynamickým pohybem v prostoru.“

Cena Jantar v kategorii balet a pohybové divadlo GIUSEPPE IODICE

Role v duetu z *Ptáka Ohniváka*, choreografie Marco Goecke, inscenace ČISTÁ RADOSTance. Reprízy pro veřejnost 18., 19. a 30. října v Divadle Jiřího Myrona.

Giuseppe Iodice
Foto Petr Hlubek

„Cena je krásné uznání mé práce, odhodlání a emocí, které jsem do sezóny vložil. Každá zkouška, každé představení, všechny mé nejistoty i to nové, co jsem v sobě objevil, to všechno mě posunulo dál v mé umělecké dráze. Práce v baletu NDM byla intenzivní a umožnila mi umělecky růst, ne vždy byla snadná, ale vždy smysluplná. To ocenění mi bude stále připomínat, že všechna ta námaha měla smysl. Jsem opravdu vděčný za všechno, co jsem v Ostravě mohl prožít, a za lidi, kteří se mnou tu cestu sdíleli,“ řekl nám tanečník.

Cena Jantar v kategorii muzikál/ženy MARKÉTA SCHIMMEROVÁ PROCHÁZKOVÁ

Role: Velma Kelly, muzikál *Chicago*, režie Gabriela Petraková, hudební nastudování Jakub Židek. Nejblížeji představení hrajeme 8. a 9. října v Divadle Jiřího Myrona. Markéta už za roli získala prestižní divadelní Cenu Thálie! Porota Cen Jantar ocenila, že herečka a zpěvačka dokázala přesně vystihnout nejednoznačnost a složitost charakteru chicagské vražedkyně, že „dokáže precizně vypointovat důležité momenty i spontánně reagovat na okolní dění. Její Velma je svůdná, cynická, sebevědomá vůdčí osobnost, která však odhaluje také svou vnitřní křehkost a nejistotu. Po pěvecké a taneční stránce navíc Schimmerová Procházková ukazuje,

Markéta Schimmerová Procházková
Foto Petr Hlubek

že si s obtížnou jazzovou specifičností muzikálu *Chicago* naprosto rozumí.“

Cena Jantar v kategorii muzikál/muži LUKÁŠ ADAM

Role: Luigi Lucheni, muzikál *Elisabeth*, režie Jiří Nekvasil, hudební nastudování Marek Prášil. Nejblížeji reprízy 20., 21. a 23. září v Divadle Jiřího Myrona. Cenu získal také s přihlédnutím ke ztvárnění postavy Loly/Simona v muzikálu *Kinky Boots* (startujeme 2. a 3. října v Divadle Jiřího Myrona).

Lukáš Adam
Foto Petr Hlubek

„Mám obrovskou radost z ceny, děkuji za ty dvě krásné role. A děkuji Národnímu divadlu moravskoslezskému (od vrátnice až po ředitelnu) za úžasných 15 let, které už jsem tam strávil. Je mi ctí a je mi tam opravdu krásně! Děkuji za to, že můžu hrát v divadle, které se v tom našem poměrně konzervativním prostředí nebojí uvádět muzikál s queer tematikou, dílo o přijetí člověka, jaký je, a o sebepřijetí,“ děkoval.

Porotu „Lukáš Adam zaujal svým mimořádným výkonem hned ve dvou rolích. Jeho neklidný, provokující a sarkastický atentátník Lucheni v muzikálu *Elisabeth* dokázal svou nespoutanou energii zcela jedinečným způsobem opanovat jeviště a stát se skutečným hybatelem veškerého dění. V roli Simona/Loly v muzikálu *Kinky*

Boots mohl Adam naopak předvést jak komediální, tak citlivé a niterné polohy svého herectví. V obou rolích vyniká i díky osobitému extrovertnímu charismatu a precizní pěvecké přípravě,“ píše se ve zdůvodnění nominace.

Jiří Nekvasil
Foto Petr Hlubek

Zvláštní Cenu Jantar 2024 za mimořádný počín získal JIŘÍ NEKVASIL, ředitel NDM a režisér. A sice

za uvedení všech osmi dokončených oper Bedřicha Smetany v Národním divadle moravskoslezském ve dvou blocích *Smetanovského operního cyklu Ostrava 2024* v Roce české hudby. Nad rámec nominací se operní porota rozhodla udělit i tuto cenu za práci Jiřího Nekvasila a jeho týmu. „Děkuji všem, kteří se na vzniku a realizaci cyklu podíleli. Děkuji jmenovitě všem hudebním ředitelům opery za dobu příprav: Robertu Jindroví, se kterým jsme do projektu před 10 lety šli, pak Jakubu Kleckerovi a ve finále současně Marku Šedivému,“ řekl mj. Jiří Nekvasil.

Za celoživotní přínos byl oceněn i skladatel a hybatel ostravského hudebního života PETR KOTÍK, který je zároveň uměleckým ředitelem Ostravského centra nové hudby, s nímž v úzké kooperaci spolupřádáme festival **NODO / Dny nové opery Ostrava** – při této příležitosti zveřejňujeme poprvé termín konání dalšího bienále, které se uskuteční od 23. do 27. června 2026. (swi)

Petr Kotík
Foto Petr Hlubek

STANISLAV ŠÁRSKÝ

(11. října 1939 Praha – 20. června 2025 Ostrava)

ROK NA VSI (2018) – Stanislav Šárský (Farář)
Foto Radovan Štátný

Bylo to v červnu, krátce poté, co jsem pro tohle číslo časopisu vedla rozhovor s Janem Fišarem k jeho podzimnímu jubileu. Na otázku, koho ze starších kolegů obdivuje, mi odpověděl: „**Vždy jsem si nesmírně vážil Standy Šárského. Byl a je mi blízký, vynikající herec, vzdělaný, velká osobnost. Umí poradit, ale taky být velmi nepříjemný, protože ti řekne pravdu. A že mi ji řekl mnohokrát, mnohokrát.**“

Netušila jsem, že za pár dní budu slovesa v jeho vyznání upravovat do minulého času...

Obsah sdělení ale platnost neztrácí, protože výstižně charakterizuje jednu z nejvýraznějších osobností ostravské činohry, STANISLAVA ŠÁRSKÉHO.

Když mi nyní po Honzových slovech znovu běží zrak, cítím, jak i mě jistá ostrážitost a ostych ve vztahu se „Šárou“, jak jej všichni nazývali, provázely po celých třicet let, co jsem jej jako kolegu měla možnost potkávat. Dokázal totiž překvapit i zaskočit. Člověk si s ním nebyl nikdy ničím jistý, kromě několika věcí. Že bude mít svůj názor a nebude se jej bát, mnohdy vehementně, sdělit. A pak tady byla ta nejzásadnější a neotřesitelná jistota v podobě jeho obrovské profesní poctivosti, talentu a jevištního charismatu, vlastností, které jsou určeny jen pro vyvolené. Někomu by už tyhle dary bohatě stačily, ne tak jemu. Během života je obohatil o pro druhé až zahanbující sečtělou, schopnost jasně vystihnout podstatu věci a moudrost pramenící ze životního nadhledu. A humor. Drsný, leckdy cynický, se schopností trefit do... do úplně nejčernějšího.

K divadlu se přichomýtl velice záhy a jeho magický svět v něm zanechal silnou emoci.

„Na Vánoce bývaly na školách takzvané akademie, kam mě paní

učitelka nebo pan řídící obsadili. Já měl trému, vylezl jsem na jeviště, vůbec jsem nevěděl, že tam jsem, a v horečce odříkal text. A pak jsem uviděl zázrak. Ze sousední vesnice, z Bohušovic, přijeli hrát Děravou škorní. Hráli to tak hezky, já jsem byl úplně bez sebe, jak se mně to líbilo. A nechali tam postavené kulisy a odjeli. Ty kulisy tam stály asi týden, než sehnali auto, aby je zase odvezli. A já tam chodil a číchal jsem k nim, ten klíh mně voněl.“

Začal ale studovat střední průmyslovou školu strojní a až po maturitě se hlásil na DAMU, kam jej hned napoprvé nevzali. Nastoupil na vojnu a po ní se na DAMU přihlásil znovu, tentokrát úspěšně. „**Když jsem byl na průmyslovce, začal jsem blbnout a hlásit se na soutěže tvořivosti**

ROZMARNÉ LÉTO (1967) – Miluše Dreiseitlová (Anna), Stanislav Šárský (Arnošek)
Foto František Krasl

mládeže. Pak jsem šel po maturitě dělat do Kolbenky, kde byl takový soubůrek, tak jsem se k nim dal. Pak jsem jezdil s velkým pěveckým souborem jako konferenciér. A na vojně jsme založili Mars neboli Malý recitační soubor, abychom se co nejvíc ulili.“

Po absolutoriu v roce 1965 odešel do angažmá v Divadle pracujících v Gottwaldově, ale už o dva roky později přijal nabídku ze Státního divadla v Ostravě (SDO), kde se úplně poprvé představil jako Arnošek ve Vančurově *Rozmarném létě* (1967). Po roce nad ním visela hrozba vyhazovu, neboť jeho vztahy s tehdejším šéfem činohry Radimem Kovalem byly značně napjaté. Zachránil jej ředitel SDO Hamšík, který se, prý na naléhání své manželky, mladého, talentovaného herce nehodlal vzdát. V roce 1972 přišla role, která jej silně zapsala do srdcí ostravských diváků – Rytíř des Grieux v *Manon Lescaut* po boku křehké Manon Alexandry Gasnárkové. Zásadní pro něj ale bylo setkání s Janem Kačerem, který byl v tehdejším Státním divadle ve svém druhém ostravském angažmá. *Ifigenie v Aulidě* (1982), *Krysař* (1983), *Othello* (1985) nebo *Pekař Jan Marhoul* (1985) byly jejich společné tituly, na něž pamětníci vzpomínají dodnes. „**Když je režisér dobrý, vidí, záleží mu na herci. To bylo evidentní s Kačerem. Tady byli herci téměř na odpis a staly se z nich hvězdy.**“ Režiséry velmi uznával: „**Neslyšel jsem, že by soubor utvořil z režiséra osobnost, ale že režiséři utvářejí z jednotlivých herců osobnosti, to je fakt.**“ Sám ale po režii netoužil, byl platil za respektovaného kolegu. Nikdy se

MANON LESCAUT (1972) – Alexandra Gasnárková (Manon Lescaut), Stanislav Šárský (Rytíř des Grieux)
Foto František Krasl

totiž takzvané „nevezl“, nešel automaticky s většinou nebo v ní nezanikal. Na jevišti byl ale vždy tím, kdo ctil celek inscenace i fakt, že divadlo je věcí kolektivu. Také proto si jej kolegové zvolili na čas za svého šéfa, kterým se stal od ledna roku 1990, a v této funkci setrval až do července 1991, kdy post předal režiséru Michaelu Tarantovi. „**Moc dobře jsem věděl, a taky jsem se to snažil praktikovat, že ta funkce není kariérní, ale služební. Šéf je povinen se starat o umělecký růst každého ze svých pracovníků.**“ Zároveň vnímal i povinnost k funkčnímu, ale často křehkému propojení mezi jevištěm a hledištěm: „**Jednou ze základních podmínek pro naši práci je divácké zázemí, které se nedá podcenit, hodit za hlavu, ani se nedá přehlédnout.**“

V roce 1993 přestoupil do Městských divadlech pražských, zakrátko se ale opět vrátil do Ostravy, kde navázal na předchozí velké role, tentokrát v inscenacích jako *Naši furianti* (1996), *Král Lear* (1996), *Revizor* (1997), *Návštěva staré dámy* (1998), *Romeo a Julie* (1999) nebo *Portugálie* (2001).

PEKAŘ JAN MARHOUL (1985) – Stanislav Šárský (Pekař Jan Marhoul), Václav Antoš (Pánek)
Foto Vlasta Pavlová

Od roku 2003 se jeho umělecké působení opět přesunulo do Prahy, posléze přešel do Olomouce, aby se nakonec už natrvalo vrátil do Ostravy. Poprvé v kariéře hostoval v Divadle Petra Bezruče v *Petrolejových lampách* (2014) a v *Úkladech a lásce* (2016), s činoherním souborem NDM nazkoušel mj. *Rok na vsi* (2018) a osmdesátiny oslavil v NDM komedií *Hodný pan doktor* (2019). Následně byl ke spolupráci poprvé přizván i Komorní scénou Aréna v inscenaci *Konec hry* (2020). Jeho závěrečnou divadelní rolí se stal zasloužilý člen hasičského sboru Alois Vrána v jevištní adaptaci známého filmu *Hoří, má panenko* (2022).

Toužil po jediné roli, po Čapkově Loupežníkovi, kterým sice absolvoval DAMU, ale „**já teprve když jsem přišel k profesionálnímu divadlu, tak jsem zjistil, co jsem jí dlužen. A strašně by mě bavilo, kdybych se k ní ještě dostal. Ale už Loupežníka nikdy nedostanu, protože už jsem starý. Bohužel.**“

Jeho profesní život rovněž lemovaly role v rozhlasu, v televizi i filmu, jeho nezaměnitelný hlas zněl nesčetněkrát v komentářích řady audiovizuálních děl. Vynikající řečník a recitátor, držitel prestižní Křišťálové růže za rok 2004, nejvyššího ocenění, které udělují Poděbradské dny poezie, festival konající se pod záštitou Herecké asociace. A stejná profesní organizace mu v roce 2023 udělila i Cenu Thálie za celoživotní činoherní mistrovství.

Solitér, nepřehlédnutelná persona, se kterou řada situací nebyla vždy příjemná, určitě ale ne bezbarvá. Když mu člověk řekl něco hezkého, mnohdy odpovídal ironií, sarkastickým slovním kousnutím. O to víc pak člověka hrálo, když od něj zazněla pochvala, nebo dokonce profesní vyznání. Ač sám byl autoritou, s úctou uznával předchozí generace kolegů a byl nezapomenutelným rádcem těm mladším. „**Stýská se mi i po lidech, kteří už mezi námi nejsou. Divadlo je v tomhle dost zvláštní – pořád**

si o nich povídáme, jsou stále s námi a vy se s nimi radíte, co by asi udělali... I v tom je kousek toho šamanství, které dává divadlo. Zacházíme s tělem, se svými nervy, se svou fantazií, a přitom se nikdy nevidíme ani neslyšíme. Slyšel jsem, že to všechno je energie a ta se nemůže ztratit.“

PENZION PRO SVOBODNÉ PÁNY (1976) – Jana Vaňková (Anděla), Stanislav Šárský (Mulligan)
Foto František Krasl

Narodil se v Praze a díky tatínkovi, vojáku z povolání, se rodina často stěhovala. Ještě při nástupu do ostravského angažmá měl, kromě přechodné adresy gottwaldovské herecké ubytovny, v kartě jako místo trvalého pobytu uveden Terezín. Ostrava se mu ale, jako řadě dalších, zažrala pod kůži a vryla do duše. „**Nikdy jsem si nemyslel, že se jednou budu do Ostravy vracet jako domů.**“ Možná proto, že byl přesvědčen, že „**dobré divadlo se dá dělat pouze v Ostravě.**“ A ostravské publikum mu to vracelo, a tak „**když jsem se rozhodl odejít do Prahy, netušil jsem, co se kolem mne spustí. Desítky lidí mne třeba na ulici zastavovaly a vyčítaly mi, že jsem Ostravu zradil.**“ O to vděčněji pak ostravští diváci přivítali zpět na svých jevištích jeho plnokrevné herecké výkony definované slovy: „**Když se hraje, tak to musí hřmět a zároveň se chvět. Všecko v tobě.**“

Alice Taussiková

REVIZOR (1997) – Stanislav Šárský (Anton Antonovič Skvoznik-Dmucharovskij), Apolena Veldová (Marja Antonovna), David Viktora (Ivan Alexandrovič Chlestakov)
Foto Josef Hradil

FRANTIŠEK BENONI

Divadelní herec a režisér z italského rodu

(2. října 1895 Chrudim – 21. června 1971 Ostrava)

František Benoni jako sedlák Kotulica v inscenaci ZLATÁ SRDCE (1953).
Foto Jarmila Podbierová**Angažmá v ostravské činohře:****1. srpna 1946 – 31. července 1947,**
1. ledna 1948 – 20. července 1964

František Benoni – jeden z potomků italského rodu Benoni, který se po třicetileté válce usadil v Čechách – se stejně jako jeho příbuzní z chrudimské rodové větve prosadil hlavně v oblasti umění. Od mladických let v rodné Chrudimi ochotničil. Poté, co se v roce 1921

přestěhoval do Hranic na Moravě, vstoupil do Dramatického odboru Sokola, kde se kromě herectví věnoval také režii. Pečlivě vybíral repertoár, byl přísný na své kolegy a prosazoval tehdejší nové metody jevištní práce. Není divu, že v roce 1942 byl jedním z hlavních zakladatelů Beskydského divadla. Od roku 1938 se František Benoni ujal také vedení tamní městské knihovny, jelikož byl absolventem státního knihovnického kurzu, který uspořádalo

BOHUSLAV ČÁP

Herec postav plných člověčiny

(26. října 1925 Borová – 11. června 1997 Praha)

Bohuslav Čáp jako šašek Vejražka v inscenaci VEČER TŘÍKRÁLOVÝ (1965)
Foto František Krasl100. výročí
narození**Angažmá v ostravské činohře:****1. srpna 1961 – 31. prosince 1966**

Herec **Bohuslav Čáp**, aniž by to tehdy při natáčení slavné pohádky *Pyšná princezna* tušil, se stal nejznámějším českým ševcem. Byl příkladem herce, který když má štěstí a může ukázat svůj talent a um, dokáže během chvilčky na filmovém plátně zaujmout všechny generace na několik příštích desetiletí a dál. Titulky novin a časopisů mohou poukazovat na to, že jeho jméno je zapomenuté, že už další větší filmovou roli či příležitost nedostal. Ale na divadle, které tenkrát mělo větší přitažlivost pro herce než film, dokázal svým skromným a neokázalým herectvím ztvárnit mnoho nepřehlédnutelných rolí.

Čápova herecká profesionální dráha započala po válce v roce 1945 v náhodském divadle, pokračovala Jihlavou, Kladnem (kde se potkal s mistrovským

herectvím Vlasty Buriana), Olomoucí, Ostravou, až právem přišla v roce 1966 nabídka angažmá do činohry Národního divadla v Praze. Vratme se však do Ostravy. V pořadu Kavárnička dříve narozených se Bohuslav Čáp svěřil: „*Ta Ostrava! Já jsem si nic lepšího nemohl přát. Já jsem opravdu rád, že jsem prošel Ostravou, opravdu, upřímně rád! I když, víte, já jsem zoufale do Ostravy nechtěl, do angažmá. Já měl takovou představu, že někde tam za Slezskou je nějaká taková dřevěná ohrada a tam všechno končí.*“ A nebyl v té době jediný, který se mýlil. Když dále vzpomínal na Ostravu, pochvaloval si tehdejší skvělý činoherní soubor a vynikající obecenstvo. A nejen to; měl k Ostravě i citový vztah. V divadelních kancelářích potkal svou budoucí manželku Evu Sýkorovou, divadelní archivářku, která byla redaktorkou prvních almanachů tehdejšího Státního divadla v Ostravě.

tehdejší Ministerstvo školství a národní osvěty pro obce, aby podpořilo vzdělanost a odbornost knihovníků. Obdobný obor také studovali jeho vzdálení příbuzní. Operní pěvec Bohumil Benoni se nejprve vyučil knihkupcem a taktéž současný herec Štěpán Benoni studoval na pražské střední škole pro knihkupce a nakladatelské pracovníky.

Proč další kroky Františka Benoniho vedly po válce do Ostravy, nevíme, ale v roce 1946 přijal nabídku Jiřího Myrona do ostravské činohry a kromě malinké přestávky v přerovském Hanáckém divadle setrval v tomto souboru až do důchodu. Během této doby vytvořil přes 120 rolí, mezi nejvýraznější patřily tyto: sedlák Lízal v *Maryši*, sluha Osip v *Revizorovi*, polesný Myslibor ve *Zlém jelenu*, Veles ve *Slovanském nebi*, starý komediant Giacomo v *Největším z Pierotů* nebo dělník Will Saunders v *Květech a kořenech*. Benoni nepřestal hrát ani v důchodu a hostoval ve Státním divadle v Ostravě i v Divadle Petra Bezruče, kde v roce 1970 nastudoval svou poslední roli Otce Zosima v Dostojevského *Bratrech Karamazových*. (kp)

Zde dostával Bohuslav Čáp krásné role, jako byli například Alois Klapáček ve *Svatbě sňatkového podvodníka*, Bernard ve *Smrti obchodního cestujícího*, Bouton v *Molièrovi* nebo holič Hanjo Hraschko ve *Velké paruce*. Tehdejší hostující režisér v Ostravě Miloš Horanský napsal o jeho herectví: „*Kdybych ho měl přirovnat k básníkům, byl by to asi Karel Toman a ze současných Jan Skácel. Tatáž cudnost, tentýž stud před pózami, tatáž úpornost při hledání úspornosti. Jeho herecký registr je široký. Od postav mladých po starce. Od bujných až po dumavé. Figury s ostrým filosofickým nábojem, rozpoutané kejklřské živly. Asi by hrál dobře všechny shakespearovské šašky. Nepřistihneš ho při okázalosti, při hereckém sebevzhlížení. Prostý při hloubce, nezdobný, protože u podstaty. (...) Připomíná staré čínské básníky nebo kreslíře tuší. Umí vyvolávat stesk po krásných věcech, po člověčině, protože sám je z ní celý dělaný.*“

K těmto krásným slovům připomeňme, že to byl herec lidových postav, nevysoký, plnoštíhlý, s upřímnými a posmutnělými očima. Svůj zastřený, až melancholický hlas propůjčoval dabingu a práci pro rozhlas. Spolupracoval často s tehdejšími studii Československé televize a ostravští pamětníci si jej mohou vybavit v seriálu *Dispečer* v roli tubisty, kamaráda kapelníka, kterého ztvárnil Josef Kobl. V roce 1996 získal za celoživotní uměleckou činnost ocenění Senior Prix. (kp)

SIBMAS
Ostrava hostila prestižní konferenciSpolečná diskuze
Foto Martin Kusyn

Ostrava se stala dějištěm jedné z nejvýznamnějších událostí v oblasti divadelní dokumentace. Ve čtvrtek 29. května 2025 se ve slavnostním sále Divadla Jiřího Myrona uskutečnilo **prestižní setkání organizace SIBMAS** (Société internationale des bibliothèques, des musées et archives des arts du spectacle), která sdružuje divadelní knihovny, muzea, archivy a dokumentační

a technických zajímavostí, včetně prohlídky zkušebny orchestru či Divadla „12“. Jedním z klíčových momentů programu bylo ale představení unikátního programu bylo ale představení unikátního **skenovacího zařízení**, které se stalo chloubou archivu NDM. Tato technická novinka zásadně zefektivnila digitalizaci široké škály archivních materiálů – od klasických tiskovin, fotografií či knih až po velkoformátové plakáty. Skener

centra napříč republikou. Archiv Národního divadla moravskoslezského je členem profesního sdružení SIBMAS od roku 2009 a hostitelem jeho setkání byl již podruhé.

V dopoledních hodinách se na konferenci setkali archiváři, dokumentaristé a knihovníci, aby společně diskutovali o nejnovějších trendech v oblasti uchovávání divadelního dědictví. Hlavním cílem byla **výměna zkušeností**, sdílení novinek z jednotlivých pracovišť, ale i hledání řešení aktuálních výzev. Účastníci konference měli poté možnost **nahlédnout do zákulisí divadla**, kde je čekala komentovaná prohlídka historických

je zároveň navržen tak, aby **dokázal skenovat více kusů současně**, čímž značně urychluje celý proces digitalizace, a přesto zůstává maximálně precizní a šetrný k historickým originálům. Jeho konstrukce navíc umožňuje **skenování trojrozměrných předmětů**, což otevírá zcela nové možnosti v oblasti uchovávání scénografických artefaktů, kostýmních návrhů se vzorníky látek, ale umožňuje například i digitalizaci obrazů, pamětních medailí, zkrátka všech rozměrově atypických archiválií.

Odpolední blok konference pak patřil prezentaci systému **Fermanio** – moderní digitální platformy pro správu divadelních dokumentů, harmonogramů a inscenační agendy. Aplikace nabízí uživatelům intuitivní přístup k digitalizovaným materiálům, ale také zajišťuje efektivní komunikaci mezi jednotlivými složkami divadelního provozu. Účastníci se seznámili s konkrétními příklady využití systému, který má sloužit jako nástroj pro plánování, organizaci i dlouhodobou dokumentaci inscenační činnosti.

Archiv NDM je právem považován za jeden z nejmodernějších a nejlépe vybavených archivů svého druhu. Díky neustálému technickému rozvoji pracoviště si dnes mohou zájemci na webu **www.divadelniarchiv.cz** snadno vyhledat digitalizované dokumenty k historickým inscenacím, prohlížet archivní fotografie nebo dohledávat snímky svých oblíbených herců v nejvyšší možné kvalitě. Ostrava se prostřednictvím neustálého doplňování databáze **Ostravského divadelního archivu**, který dokumentuje všechny ostravské profesionální scény, stala klíčovým centrem divadelní dokumentace.

Bylo nám velkým potěšením přivítat na našem pracovišti kolegy z celé republiky a být opět organizátorem této inspirativní akce, která napomáhá tomu, aby divadelní historie zůstala živá i pro budoucí generace. (to)

Účastníci konference během prohlídky divadla
Foto Martin Kusyn

NDM EXTRA

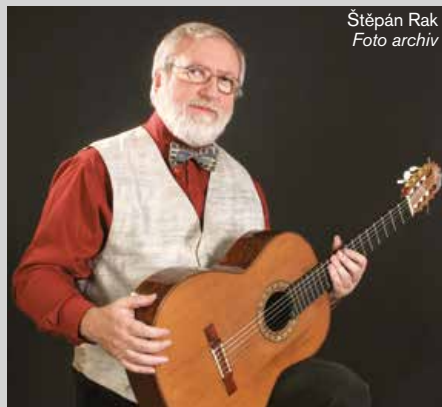
MIMOREPERTOÁROVÉ AKCE, PŘEDNÁŠKY, DEBATY, BESEDY A VÝSTAVY

NDM EXTRA (ZÁŘÍ – ŘÍJEN 2025)

PĚTADVACÁTÁ SEZÓNA CYKLU KOMORNÍCH KONCERTŮ PŘINÁŠÍ DO SLAVNOSTNÍHO SÁLU DIVADLA JIRÍHO MYRONA HUDEBNÍ LAHŮDKY

Jubilejní 25. ročník oblíbeného *Cyklu komorních koncertů*, pořádaného uměleckou agenturou Presto ve spolupráci s Národním divadlem moravskoslezským, nabídne od října do června pestrou přehlídku špičkových hudebníků a mimořádných hudebních večerů ve slavnostním sále Divadla Jiřího Myrona.

Tato dlouholetá tradice přináší do Ostravy komorní hudbu v její nejryzejší podobě a 25. sezóna slibuje být skutečně výjimečná.

Stěpán Rak
Foto archiv

Cyklus zahájí v říjnu legendární kytarista **Stěpán Rak**, a to koncertem ke svému životnímu jubileu. Tento večer bude nejenom poctou jeho tvorbě, ale i oslavou jeho osobnosti, která ovlivnila generace posluchačů i interpretů.

V listopadu vystoupí mladý výrazný klavírista **Tomáš Vrána** společně s houslistou **Radimem Krestou** a violistkou **Evou Krestovou**, kteří společně rozehrají působivý program plný hlubokých emocí i technické brilance.

Prosincový koncert s názvem *Vánoční země je mým cílem* propojí hudbu a slovo. Vystoupí známý herec **František Kreuzmann**, houslistka **Halina Františáková** a klavíristka **Eliška Novotná**. Poetický večer bude ideálním vánočním zastavením v předvánočním shonu.

Po Novém roce přivítáme výjimečnou německou houslistku **Evu Wetzel**, která je oceňována pro svou citlivou hru a precizní techniku.

Z dalších koncertů rozhodně stojí za pozornost například vystoupení souboru **ČaroTaj**, který tvoří členové České filharmonie **Petr Valášek** (basklarinet), **Ondřej Roskovec** (fagot) a **Jan Keller** (violoncello) ve spolupráci se zpěvačkami **Tatánou Roskovicovou** a **Jitkou**

Novotnou. Jejich program slibuje nevšední hudební zážitky na pomezí klasiky, folkloru a hudebního experimentu.

A to je pouze ochutnávka z bohaté nabídky 25. ročníku! Abonentní vstupenky jsou již v prodeji a pro všechny zájemce máme příznivou zprávu – cena zůstává stejná jako v předchozích letech.

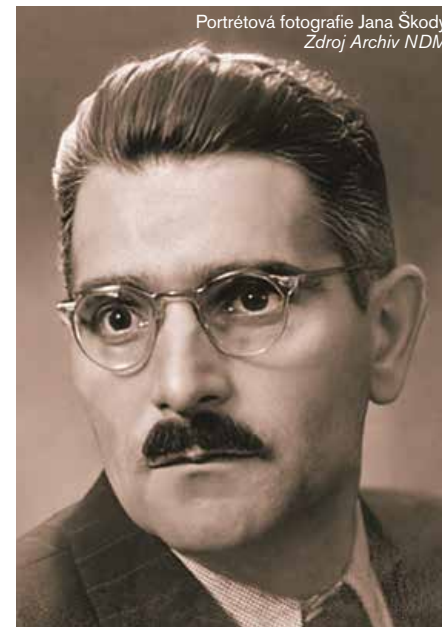
Milovníci komorní hudby si tedy i letos přijdou na své. Ve slavnostním prostředí, s výbornými interprety a programem, který potěší srdce i duši. (hf)

František Kreuzmann
Foto archiv

SLAVNOSTNÍ SÁL DJM PONESE V SEZÓNĚ 2025/2026 JMÉNO JANA ŠKODY

Slavnostní sál vznikl v rámci rekonstrukce Divadla Jiřího Myrona a byl slavnostně otevřen 28. října 2018 při příležitosti 100. výročí založení republiky. Tyto elegantní historické prostory v prvním patře divadla, s působivým výhledem na katedrálu Božského Spasitele, hostí

Portrétní fotografie Jana Škody
Zdroj Archiv NDM

koncerty, výstavy, společenské události i divadelní představení. Každou sezónu sál nese nové jméno, a to vždy na počest významné osobnosti ostravského kulturního či společenského života, která je úzce spjata s historií Národního divadla moravskoslezského.

Pro novou sezónu 2025/2026 bylo vybráno jméno režiséra, šéfa činohry a ředitele Jana Škody (1896–1981), který nejen zásadně ovlivnil zdejší kulturní a divadelní život, ale zasadil se i o zařazení ostravského divadla do respektované pozice v celostátním měřítku. Jako první oficiální šéf ostravské činohry (1930–1937), dramaturg a pozdější ředitel (1940–1942) formoval tvář divadla a vtiskl mu svou uměleckou vizi. Provedl řadu progresivních provozních a ekonomických změn, přivedl k divadelní práci malíře a grafika Jana Sládka, který se posléze zařadil mezi přední osobnosti české divadelní scénografie, angažoval také řadu mladých, později úspěšných herců: Gustava Nezvala, Rudolfa Deyla ml., Marii Vášovou, Blanku Waleskou či Karla Palouše. Pod jeho vlivem se zformovala tradice skvělého ostravského herectví a jen díky němu se o ostravské činohře mluvilo v celorepublikovém kontextu jako o moderní a inspirativní scéně. Už legendární období tzv. Škodovy

Slavnostní sál DJM
Foto Adam Živnýštko

činohry je i dnes považováno za jedno z nejvýraznějších v dějinách ostravského divadla. Díky jeho režijnímu mistrovství, organizačním schopnostem a hlubokému zaujetí pro divadelní umění se meziválečné i válečné období ostravského divadla staly nepřehlédnutelnou součástí dějin českého divadla. Pojmenování slavnostního sálu po Janu Škodovi je tak nejen poctou jeho odkazu, ale také připomenutím 130 let od jeho narození a uznáním jeho nezpochybnitelného přínosu českému divadelnímu umění. (to)

**KLUB
MLADÝ
DIVÁK**

mladý divák.cz

Zákulisí bez tajemství – prohlídka Divadla Antonína Dvořáka

Kdo jsem? Kdo nejsem?
Cesta do hlubin poznání
sebe sama – GVUO

A v nové sezóně 2025/2026?

Na začátku sezóny se se členy klubu potkáme u tradičního brunche, dáme si něco dobrého a prozradíme, co všechno nás čeká. Nebudou chybět oblíbené výpravy do divadel, za filmem i hudbou pod hashtagy **#spoludodivadla**, **#spolunakoncert**, **#spolunavystavu**, **#spolunatanec** nebo **#uvyslechu**. Chystáme nové workshopy, rozhovory, soutěže a další programy, které mají smysl. Jestli hledáš místo, kde kultura není nuda, ale je prostorem pro zážitky, otázky i nová přátelství, jsi tu správně. Tohle je sezóna, jejíž součástí chceš být.

Jaká byla minulá sezóna 2024/2025?

Jeden velký kulturní zážitek! Společně jsme objevovali divadla, koncerty, filmy, výstavy, tanec i zákulisí kulturního světa. Viděli jsme, co obvykle zůstává divákovi skryté, mluvili s lidmi, kteří tvoří umění, a hlavně jsme měli čas být spolu – diskutovat, tvořit, zasmát se i jen tak posedět u brunche.

Miluješ kulturu a chceš ji poznat zblízka? Je ti 15-25 let? Přihlas se! Členství je zdarma!

OSTRAVA!!!

Foto Margaréta Kul'bagová, Marie Dinková, Martin Kusyn

KNIHCENTRUM.CZ

DŮM KNIHY

Nejlepší čtení pod jednou střechou

KNIHCENTRUM.CZ

DŮM KNIHY KNIHCENTRUM
Smetanovo náměstí 222/8

vedle Divadla
Antonína Dvořáka

Otevírací doba:
Po–Ne 08:00–19:00 hod.

DIVADELNÍ AKADEMIE TŘETÍHO VĚKU V SEZÓNĚ 2025/2026

S koncem divadelní sezóny 2024/2025 se uzavřel už čtvrtý cyklus přednášek o historii a vývoji jednotlivých druhů divadla. Od září 2021 jsme si postupně prošli dějinami muzikálu, činoherního divadla, opery a scénického tance. Nyní je na řadě další druh divadelního umění, v mnoha ohledech specifický, a tím je divadlo loutkové.

České loutkářství je od roku 2016 zapsáno na Seznamu nematného kulturního dědictví UNESCO a oceňováno je nejen za svou letitou, bohatou a unikátní tradici. I současné české loutkářství je fenoménem, o který je v mezinárodním loutkářském světě stále zájem.

V přednáškách, které budou probíhat od září 2025, se zaměříme na vše, co je

pro tento obor důležité. Povídat si budeme o historii světového loutkového divadla od jeho prapočátků do současnosti, o postavení loutkářství v různých koutech světa, a především o jeho vývoji v českých zemích.

Praktické informace:

Kurzovné za pololetí (září–leden / únor–červen) je 500 Kč.

Přednášky probíhají jednou za 14 dní, vždy ve středu v 10 hodin ve slavnostním sále Divadla Jiřího Myrona. Scházíme se ale vždy před přednáškou v Ateliéru pro divadelní vzdělávání; vchod do Ateliéru je na rohu ulic Milíčova a Čs. legií.

Máte-li zájem přednášky navštěvovat, napište mi na e-mail daniela.jirmanova@ndm.cz – zapíšu si vás mezi členy naší DA3V a pošlu vám mailem všechny potřebné informace.

(dj)

V červnu jsme ukončili další ročník Divadelní akademie třetího věku. Někteří z nás to táhnou od jejího začátku, to jest od roku 2021, a nehodláme snad vynechat ani další rok.

Během čtyřletého období jsme se dozvídali poznatky o dějinách všech divadelních žánrů, od muzikálu přes činohru a operu až po balet. Všechny přednášející byly vždy perfektně připravené, přednášky byly velice zajímavé a dozvěděli jsme se vše o jednotlivých tématech, od počátku až po současnost.

Chtěla bych tímto poděkovat vedení NDM a zejména paní Jirmanové, která má celý tento projekt na starosti. Vždy nás ve středu přivítala s úsměvem a s vůní čerstvé kávy nebo čaje.

Už se těšíme na další ročník.

Za všechny posluchače

Soňa Wdóvková

INZERCE

PRAŽSKÁ MEZIFÁZE: ZÁVĚR PUTOVNÍHO FESTIVALU MLADÝCH UMĚLCŮ

O festivalu Mezifáze jsme čtenáře informovali již v předchozích číslech. Třetí a závěrečná edice této přehlídky, která vznikla v rámci projektu *Kreativita jako nástroj participace* (podpořeného Evropskou unií), proběhla od 14. do 17. května 2025 v Praze. Účastníci – mladí divadelníci z Brna, Ostravy a Prahy – navázali na předešlá setkání a společně naplnili třídní program plný autorských inscenací, diskuzí a sdílení zkušeností.

Festival se odehrával na několika místech. Na Nové scéně Národního divadla, v Rock Café, v Divadle Archa a v závěru i v Café Nona. Zahájila jej

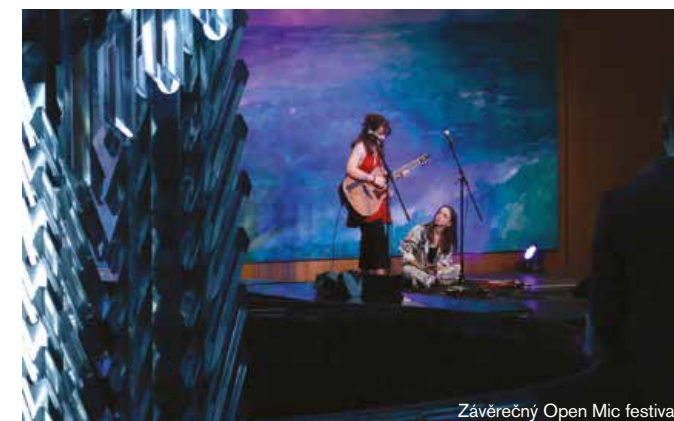
inscenace *Takže asi tak* souboru ND Young. Následovaly intenzivní dny: zkoušky, workshop, společné snídane, prohlídka divadelního zákulisí ND, přednáška o udržitelnosti v divadle, ale především prezentace autorských projektů, které účastníci sami tvořili.

V Rock Café uvedl soubor Studio současného divadla NDM inscenaci *Na trápení není čas*, inspirovanou osudy politických vězeňkyň 50. let. Výjimečnou událostí byla přítomnost pamětnice Alexandry Součkové Kovářové a historičky Zuzany Augustové, autorky knihy, podle níž inscenace částečně vznikla. Ve stejném prostoru vystoupil i brněnský soubor CED: Vlažnej čaj s poetickou performancí *Zaleju slzama*.

Na Nové scéně představili své dílo také mladí tvůrci ze souboru Polaroid. Jejich

inscenace *everyBODY*, věnovaná tématu těla a jeho vnímání ve společnosti, byla doplněna diskuzí s umělkyní a aktivistkou Ridinou Ahmed. Hostem festivalu byl soubor Jeden a jeden a jeden, který vystoupil v Divadle Archa. Festival uzavřela inscenace *Černá voda* v podání Činoherního studia NDM, profesionálních herců a studentů Janáčkovy konzervatoře v Ostravě.

Festival nebyl jen přehlídkou divadelních projektů, ale i školou praxe – účastníci se podíleli na produkci, technickém zajištění i propagaci. Získali zkušenosti z profesionálního provozu, rozvíjeli týmovou spolupráci a naučili se kulturu nejen tvořit, ale i organizovat. Mezifáze s podtitulem *Měňavka* uzavřela projekt, který mladým lidem dal prostor, důvěru i nástroje, jak se stát aktivní součástí kulturního dění. (ts)

Závěrečný Open Mic festivalu

Společný brunch s tématem udržitelnosti v divadle

Divadelní třída Centra experimentálního divadla vystoupila s představením ZALEJU SLZAMA

Alexandra Kovářová a Zuzana Augustová na představení Studia současného divadla NA TRÁPENÍ NENÍ ČAS

Z komentované prohlídky historické budovy ND

Z komentované prohlídky historické budovy ND

Ateliér NDM je na Facebooku:
Ateliér pro divadelní vzdělávání při NDM

Ateliér NDM je na Instagramu:
[atelier.ndm](https://www.instagram.com/atelier.ndm)

Spolufinancováno
Evropskou unií

Erasmus+
Enriching lives, opening minds.

MINISTERSTVO
KULTURY

Moravskoslezský
kraj

OSTRAVA!!!
MORAVSKÁ OSTRAVA
A PŘÍVOZ

OSTRAVA!!!

DIVADLO ANTONÍNA DVOŘÁKA

V ZÁŘÍ A ŘÍJNU 2025 V DIVADLE ANTONÍNA DVOŘÁKA NEHRAJEME – PROBÍHÁ MODERNIZACE HORNÍCH JEVIŠTNÍCH TECHNOLOGIÍ

KATEDRÁLA BOŽSKÉHO SPASITELE

PROGRAM – ZÁŘÍ 2025

18.	ORATORIUM CHRISTUS – mimořádný koncert v koprodukcí se Svatováclavským hudebním festivalem	18.00	K
-----	--	-------	---

shf2025

svatováclavský hudební festival

Koncert v kostele je zážitek

18/09

ČTVRTEK 18:00

Ostrava-Centrum

Katedrála Božského Spasitele

MONUMENTÁLNÍ LISZT

Orchester a sbor opery NDM • Marek Šedivý DIRIGENT

SOLISTÉ: Veronika Rovná SOPRÁN • Lucie Hilscherová MEZZOSOPRÁN

Martin Šrejma TENOR • Roman Hoza BARYTON • Martin Gurbal' BAS

FRANZ LISZT: ORATORIUM CHRISTUS, S.3

VSTUPENKY NA

www.shf.cz

ZA FINANČNÍ PODPORY

Moravskoslezský kraj

MINISTERSTVO KULTURY

OSTRAVA!!!

VE SPOLUPRÁCI

OSTRAVA!!!

OSTRAVA!!!

KOSTEL SVATÉHO VÁCLAVA

PROGRAM – ŘÍJEN 2025

9.	PROCES – premiéra	PP	18.30	O
10.	PROCES	D	18.30	O
11.	PROCES	MP	18.30	O
12.	PROCES	N	15.00	O
14.	PROCES	E	18.30	O
15.	PROCES	F	18.30	O
16.	PROCES	C	18.30	O
17.	PROCES	VOP	18.30	O
21.	PROCES	V.	18.30	O
22.	PROCES	II.	18.30	O
23.	PROCES	VII.	18.30	O
24.	PROCES	IV.	18.30	O

Červeně označené dny – so, ne, svátky
O – opera, Č – činohra, B – balet, M – muzikál, K – koncert
Předplatitelské skupiny: E, F, C, D, N, V., II., VII., IV., VOP, PP, MP, PS, PS2, MS, ČP

Změna programu vyhrazena!

ZÁKLADNÍ OBCHODNÍ INFORMACE PLATNÉ PRO 107. DIVADELNÍ SEZÓNU

Ceny a zvýhodnění jsou poskytovány dle aktuálního ceníku Národního divadla moravskoslezského

- zvýhodnění 50% pro seniory nad 65 let, pro ZTP, ZTP/P (neplatí pro mimořádná představení a hostující soubory)*
- zvýhodnění 50% pro držitele ISIC karty / studentské karty, zvýhodnění lze uplatnit také na e-vstupenku (neplatí pro mimořádná představení a hostující soubory)*

- zvýhodnění 50% pro držitele ITIC karty / pro pedagogy, zvýhodnění lze uplatnit také na e-vstupenky (neplatí pro gala, premiéry, hostující soubory, silvestrovská a mimořádná představení)*
- zvýhodnění 50% na rodinné vstupné (pouze u takto označených představení)
- zvýhodnění se nesčítají
- NDM je oprávněno poskytovat zvýhodnění změnit/uplatnit pouze na vybraná představení

*pokud není uvedeno jinak Více na www.ndm.cz

DIVADLO JIŘÍHO MYRONA

PROGRAM – ZÁŘÍ 2025

2.	KRVAVÁ SVATBA	10.00	Č
3.	ČISTÁ RADOSTance	10.00	B
6.	DONAHA! (Hole dupy)	18.30	Č
7.	DONAHA! (Hole dupy)	18.30	Č
9.	MAMMA MIA!	18.30	M
10.	MAMMA MIA!	18.30	M
12.	OLIVER!	10.30	M
13.	OLIVER!	18.30	M
14.	OLIVER!	16.00	M
20.	ELISABETH	18.30	M
21.	ELISABETH	16.00	M
23.	ELISABETH	18.30	M
24.	DONAHA! (Hole dupy)	18.30	Č
25.	MAMMA MIA!	18.30	M
26.	MAMMA MIA!	18.30	M
27.	MAMMA MIA!	18.30	M
28.	MAMMA MIA!	16.00	M
30.	KRVAVÁ SVATBA	E 18.30	Č

PROGRAM – ŘÍJEN 2025

2.	KINKY BOOTS	18.30	M
3.	KINKY BOOTS	18.30	M
4.	CARMEN	18.30	B
5.	CARMEN	16.00	B
8.	CHICAGO	18.30	M
9.	CHICAGO	18.30	M
10.	DONAHA! (Hole dupy)	18.30	Č
11.	KRVAVÁ SVATBA	PS2 18.30	Č
12.	OLIVER!	16.00	M
14.	MAMMA MIA!	18.30	M
15.	MAMMA MIA!	18.30	M
16.	MAMMA MIA!	18.30	M
17.	MAMMA MIA! – zadáno	18.30	M
18.	ČISTÁ RADOSTance	PS 18.30	B
19.	ČISTÁ RADOSTance	16.00	B
21.	TESTOSTERON	18.30	Č
22.	KRVAVÁ SVATBA	ČP 18.30	Č
23.	ELISABETH	18.30	M
24.	ELISABETH	D 18.30	M
25.	ELISABETH	MS 18.30	M
26.	DONAHA! (Hole dupy)	18.30	Č
28.	OLIVER!	16.00	M
29.	TESTOSTERON	18.30	Č
30.	ČISTÁ RADOSTance	11.00	B
30.	ČISTÁ RADOSTance	C 18.30	B

Změna programu vyhrazena!

MOJE ABO

- zvýhodnění -30% z celkové částky
- lze zakoupit **on-line** nebo **osobně** v prodeji předplatného
- zvolte si **počet představení, termíny, sedadla** i **počty vstupenek**
- zakupte vstupenky na **minimálně 4 různá představení**
- **MOJE ABO je přenosné**

Šetřete svůj čas a namíchejte si své vlastní předplatné

www.ndm.cz

ON-LINE REZERVACE, NÁKUP VSTUPENEK I PŘEDPLATNÉHO NA WWW.NDM.CZ

Přes on-line nákup lze využít zvýhodnění pro seniory, ISIC a ITIC

PROGRAM – SRPEN 2025

31.	AGNETHA VOLÁ S.O.S. – premiéra	19.00	Č
-----	--------------------------------	-------	---

PROGRAM – ZÁŘÍ 2025

3.	JONÁŠ A TINGL-TANGL	19.00	M
4.	JONÁŠ A TINGL-TANGL	19.00	M
5.	POPELKA	18.00	O
6.	POPELKA	18.00	O
7.	POPELKA	16.00	O
9.	HORNICKÉ VDOVY	19.00	Č
10.	Soubor činohry hostuje na Dole Barbora s inscenací HORNICKÉ VDOVY		
11.	POPELKA	18.00	O
12.	JONÁŠ A TIGL-TANGL	19.00	M
13.	AGNETHA VOLÁ S.O.S.	19.00	Č
14.	AGNETHA VOLÁ S.O.S.	19.00	Č
16.	LÍP SE LOUČÍ V NEDĚLI	19.00	M
17.	LÍP SE LOUČÍ V NEDĚLI	19.00	M
18.	SOUTRAK NAD KRAJINOU	19.00	Č
19.	SOUTRAK NAD KRAJINOU	19.00	Č
20.	O LÍNÉ BABIČCE	18.00	Č
21.	O LÍNÉ BABIČCE	16.00	Č
24.	INTERVIEW	19.00	M
25.	SOUTRAK NAD KRAJINOU	19.00	Č
26.	HORNICKÉ VDOVY	19.00	Č
27.	AGNETHA VOLÁ S.O.S.	19.00	Č
28.	POPELKA	16.00	O
30.	OKNO	19.00	B

SLAVNOSTNÍ SÁL JANA ŠKODY

PROGRAM – ZÁŘÍ 2025

6.	ZOE A ANDERSEN	14.00	M
7.	ZOE A ANDERSEN	10.00	M
20.	ZOE A ANDERSEN	14.00	M
21.	ZOE A ANDERSEN	10.00	M

PROGRAM – ŘÍJEN 2025

1.	OKNO	19.00	B
2.	SOUTRAK NAD KRAJINOU	19.00	Č
3.	AGNETHA VOLÁ S.O.S.	19.00	Č
5.	Soubor muzikálu hostuje ve Spišské Nové Vsi s inscenací INTERVIEW		
9.	HORNICKÉ VDOVY	19.00	Č
10.	JONÁŠ A TINGL-TANGL	19.00	M
11.	LÍP SE LOUČÍ NEDĚLI	19.00	M
18.	PODOBA VĚCÍ – premiéra	19.00	Č
23.	OKNO	19.00	B
24.	PODOBA VĚCÍ	19.00	Č
25.	PODOBA VĚCÍ	19.00	Č
26.	POPELKA	16.00	O
28.	POPELKA	16.00	O
31.	SOUTRAK NAD KRAJINOU	19.00	Č

VYUŽIJTE SVÉ ZAMĚSTNANECKÉ BENEFITY

K nákupu vstupenek akceptujeme tyto benefitní platby:

**PLUXEE
EDENRED
UNIŠEK
BENEFIT PLUS
GALLERY BETA**

Poukázky mohou být použity pro nákup vstupenek na všechna představení NDM, více na www.ndm.cz.

PROGRAM – ŘÍJEN 2025

13.	KONCERT AGENTURY PRESTO	19.00	K
-----	-------------------------	-------	---

Změna programu vyhrazena!

INFORMUJEME VÁS

V září a říjnu 2025 z důvodu rekonstrukce nehrájeme v Divadle Antonína Dvořáka

KDE SI MŮŽETE ZAJISTIT VSTUPENKY ČI DÁRKOVÉ VOUCHERY?

• PRODEJ VSTUPENEK v pasáži v Divadle Jiřího Myrona, Čs. legii 148/14, Ostrava

pondělí	9.00 – 12.00	13.00 – 17.00
úterý	9.00 – 12.00	13.00 – 17.00
středa	9.00 – 12.00	13.00 – 17.00
čtvrtek	9.00 – 12.00	13.00 – 17.00
pátek	9.00 – 12.00	13.00 – 17.00
sobota a neděle		zavřeno

tel.: **596 276 203, 596 276 242**
e-mail: vstupenky@ndm.cz
objednávky vstupenek nad 10 ks
tel.: **596 276 189, 596 276 260**

• PRODEJ PŘEDPLATNÉHO v pasáži v Divadle Jiřího Myrona, Čs. legii 148/14, Ostrava

pondělí	9.00 – 12.00	13.00 – 17.00
úterý	9.00 – 12.00	13.00 – 17.00
středa	9.00 – 12.00	13.00 – 17.00
čtvrtek	9.00 – 12.00	zavřeno
pátek	9.00 – 12.00	zavřeno
sobota a neděle		zavřeno

tel.: **596 276 202, 724 892 133**
e-mail: predplatne@ndm.cz

- e-VSTUPENKY, DÁRKOVÝ VOUCHER a MOJE ABO** – nakupujte, platte a tiskněte v pohodlí domova na www.ndm.cz (zvýhodnění senior, dítě, ISIC, ITIC lze uplatnit i na e-vstupenky)
- v prodejních sítích Colosseum Ticket a Ticketportal**
- hodinu před začátkem představení u pokladny** pouze v pasáži Divadla Jiřího Myrona – telefon: **596 276 242**
- na dalších prodejních místech NDM** – jejich seznam najdete na www.ndm.cz

VEŘEJNÉ GENERÁLKY
Vstupenky je možné zakoupit **on-line**, ale také v pokladně **v pasáži v Divadle Jiřího Myrona**. Na veřejné generálky platí jednotné vstupné. Konání veřejné generálky určuje inscenační tým.

CENÍK VSTUPENEK
Ceník vstupenek na jednotlivá představení a přehled poskytovaných zvýhodnění naleznete v pokladnách NDM.

U nevyprodaných představení jsou vstupenky v prodeji hodinu před začátkem představení přímo ve večerní pokladně v divadelní pasáži v Divadle Jiřího Myrona.

PODPORUJÍ NÁS

Činnost Národního divadla moravskoslezského, příspěvkové organizace, je financována z rozpočtu statutárního města Ostrava. Aktivity Národního divadla moravskoslezského jsou také finančně podporovány Ministerstvem kultury České republiky a Moravskoslezským krajem.

prodej – předprodej vstupenek

Philip Glass

PROCES

opera o dvou jednáních

Libreto **Christopher Hampton** podle stejnojmenného románu **Franze Kafky**

Hudební nastudování **Bruno Ferrandis**, režie **Jiří Nekvasil**

Od 9. do 24. října 2025. **POUZE 12 PŘEDSTAVENÍ!!!**

V kostele svatého Václava, Ostrava.

